

САГАТА КРИСТИ

Неочакваният
гост

Селекта

АГАТА КРИСТИ НЕОЧАКВАНИЯТ ГОСТ

Превод: Десислава Главева, Божидар Илиев

chitanka.info

През една мъглива нощ в Южен Уелс непознат мъж претърпява злополука с колата си. Търсейки помощ, той се отправя към близката къща, но там открива трупа на мъж в инвалидна количка и жена с револвер в ръка. Тя е съпруга на убития и му признава вината си, а неочакваният гост предлага своята помощ, за да я защити.

Възможно ли е Лора Уоруик всъщност да не е извършила убийството? Ако е така, кого прикрива тя? Доведеният брат на жертвата или възрастната му майка? Своя любовник или бащата на детето, загинало по вина на нейния съпруг? Домът е пълен със заподозрени...

ГЛАВА ПЪРВА

Беше малко преди полунощ в една мразовита ноемврийска вечер и къдели мъгла закриваха части от тъмния, ограден от двете страни с дървета, тесен селски път в Южен Уелс недалеч от Бристол Чанъл, откъдето някаква сирена за мъгла механично издаваше своя тъжен вой през определен интервал от време. Сегиз-тогиз в далечината се чуваше кучешки лай и печалният вопъл на нощна птица. Немногото къщи по протежение на шосето, което беше малко по-добро от черен път, отстояха на около половин километър една от друга. На един от най-тъмните си участъци пътят правеше завой, минавайки покрай красива триетажна къща с голяма градина отпред и точно на това място колата заседна, като предните ѝ колела хлътнаха в канавката отстрани на пътя. След два или три опита да се измъкне с форсиране от нея, шофьорът изглежда реши, че няма полза да упорства и двигателят замлъкна.

Минаха минута-две, преди да излезе от колата, като затръшна вратата след себе си. Беше набит мъж с русолява коса на около тридесет и пет години, облечен като за излизане в дебело сако от туид, тъмен балтон и с шапка на главата. Използвайки фенерче, за да намира пътя си, той внимателно пое към къщата през ливадата, спирайки се на средата ѝ, за да разгледа елегантната фасада на сградата от осемнадесети век. Къщата изглеждаше потънала в съвършена тъмнина, когато той наближи френски прозорец на тази ѝ част, която беше с лице към него. След като се обърна да огледа ливадата, която беше прекосил, и пътя от другата ѝ страна, той отиде право до френския прозорец, прокара ръка по стъклото и надникна вътре. Тъй като не можеше да долови никакво движение във вътрешността, почука на прозореца. Отговор не последва и след кратка пауза той почука отново, доста по-силно. Когато разбра, че от това няма полза, опита дръжката. Вратата незабавно се отвори и той неуверено влезе в една стая, потънала в мрак.

Вътре се спря отново, опитвайки се сякаш да долови някакъв звук или движение. После извика:

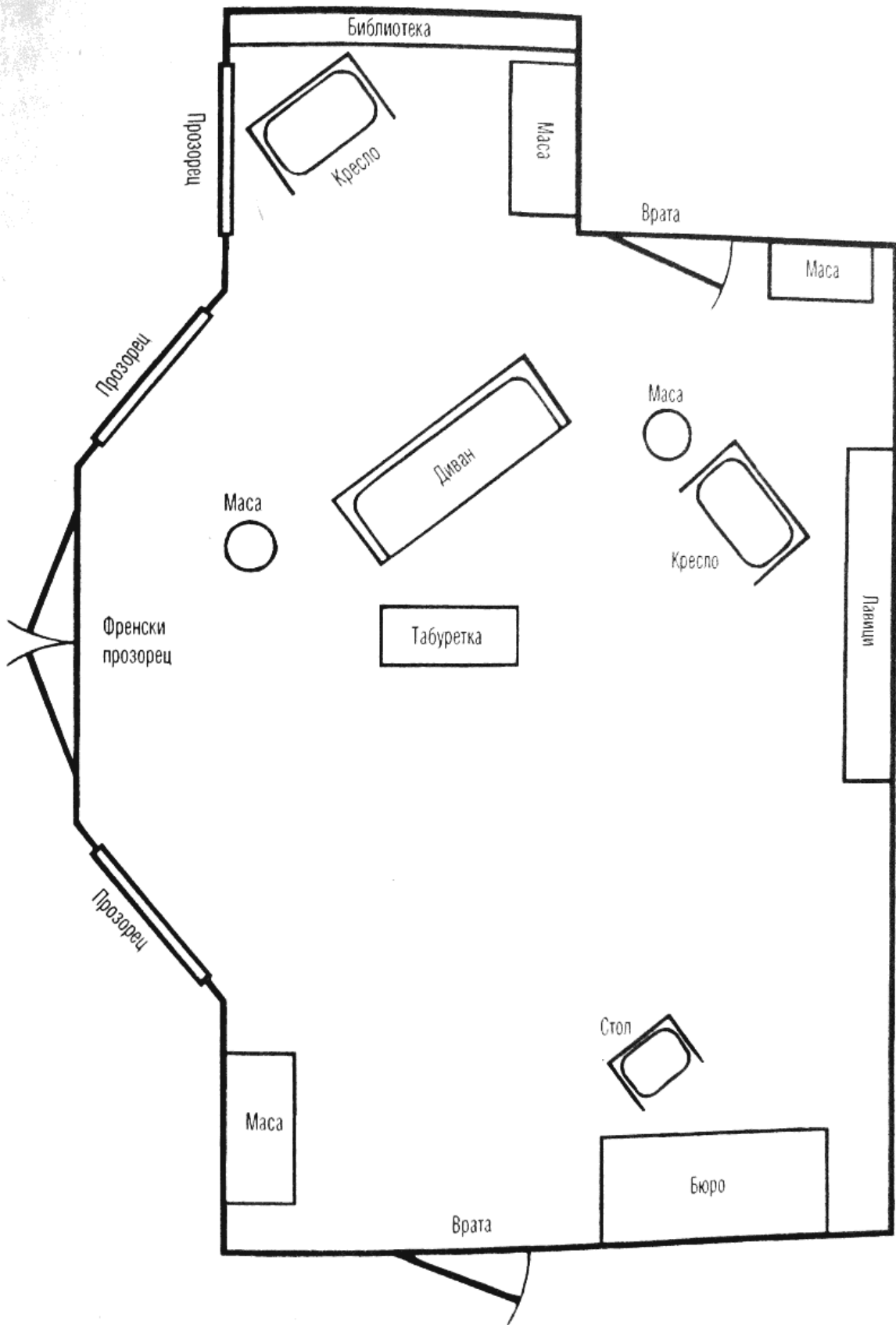
— Хей! Има ли някой тук?

Осветявайки с фенерчето си стаята, която се оказа приятно обзаведен кабинет, чиито стени бяха опасани с лавици книги, той видя в средата ѝ привлекателен мъж на средна възраст в инвалидна количка. Мъжът беше с лице към стъклените врати, а връз коленете му имаше одеяло. Той, изглежда, се беше унесъл в сън, както си е седял.

— О, здравейте! — каза неканеният гост. — Не исках да ви стресна. Много съжалявам! Всичко е заради тази ужасна мъгла! Колата ми изскочи от пътя и заседна в една канавка, а аз нямам никаква представа къде се намирам. О, и прозореца съм оставил отворен! Толкова съжалявам! — Като не спираше да се извинява, той се обърна, отиде до френския прозорец, затвори го и дръпна завесите. — Някъде трябва да съм се отклонил от главния път — обясни той. — Час и нещо въртях из тези заплетени коларски пътища!

Отговор не последва.

— Спите ли? — попита неканеният гост, като отново се обърна към мъжа в инвалидната количка. Тъй като пак не получи отговор, той освети с фенерчето си лицето на седящия в количката мъж и изведнъж рязко спря. Човекът в количката нито отвори очи, нито помръдна. Когато неканеният гост се наведе над него, побутвайки го по рамото, сякаш за да го събуди, тялото му се наклони напред и тежко се отпусна в инвалидния стол.

— Мили Боже! — възкликна човекът с фенерчето. Той се спря нерешително за миг, без сякаш да знае какво да предприеме, но после, осветявайки стаята, откри до една врата електрически ключ и тръгна натам, за да го щракне. Лампата на бюрото светна. Неканеният гост остави фенерчето си върху него и заобиколи човека в инвалидната количка, като го гледаше втренчено. Съзирайки още една врата с електрически ключ до нея, той прекоси стаята, за да го щракне и по този начин запали лампите върху две ниски масички, разположени на подходящи за целта места. После се направи да отиде при човека в количката, но се сепна, защото едва сега внезапно забеляза една привлекателна руса жена на около тридесет години, облечена в рокля за коктейл и сако в същия тон, да стои в ниша с книги в срещуположния край на стаята. Ръцете ѝ бяха отпуснати безжизнено до тялото и тя нито се помръдна, нито проговори. Изглеждаше така, сякаш се стараеше да сдържи дори дъха си. За миг настъпи тишина, докато те се гледаха втренчено един друг. После мъжът проговори.

— Той... той е мъртъв! — възкликна той.

Съвършено безизразно жената отговори:

— Да.

— Вие сте знаели? — попита мъжът.

— Да.

Той се приближи предпазливо до трупа в количката и каза:

— Застрелян е. В главата. Кой...?

Той спря, защото жената бавно вдигна дясната си ръка, която криеше в гънките на роклята си. Държеше пистолет. Мъжът шумно си пое дъх. Когато разбра, че тя не го заплашва, се приближи до нея и внимателно ѝ го отне.

— Вие ли сте го застреляли? — попита той.

— Да — отговори жената след кратка пауза.

Той се отдалечи от нея и сложи оръжието на една маса до количката. За миг остана загледан в мъртвото тяло, а после погледът му нерешително обходи стаята.

— Телефонът е ей там — каза жената и кимна към бюрото.

— Телефонът? — повтори мъжът. Гласът му прозвуча уплашено.

— Ако искате да се обадите на полицията — продължи жената със същия равнодушен и безизразен глас.

Непознатият я загледа така, сякаш не можеше да схване какво му говори. После каза:

— Така или иначе няколко минути в повече няма да са от значение. И без друго доста ще трябва да се поизмъчат, за да стигнат дотук в тази мъгла. Аз бих искал да узная малко повече... — Той спря и погледна трупа. — Кой е той?

— Съпругът ми — отвърна жената. Тя млъкна и сетне продължи: — Казва се Ричард Уоруик. А аз съм Лора Уоруик.

Мъжът продължаваше да я гледа.

— Разбирам — промълви той накрая. — Няма ли да е по-добре... да седнете?

Лора Уоруик бавно и някак несигурно отиде до едно канапе. Оглеждайки стаята, мъжът попита:

— Да ви донеса ли... едно питие... или нещо друго? Сигурно е било голям шок!

— Да застрелям съпруга си ли? — гласът ѝ прозвуча с невъзмутима ирония.

Явно старейки се да запази спокойствие, мъжът се опита да влезе в нейния тон:

— Бих казал, че да. Или просто е било забавно, ей така — на игра?

— Беше забавно и ей така — на игра — отговори загадъчно Лора Уоруик, докато сядаше на канапето. Мъжът се намръщи озадачено. — Но бих пийнала нещо — продължи тя.

Човекът свали шапката си и я хвърли върху някакво кресло, после сипа в стъклена чаша бренди от една гарафа, която стоеше на масата до инвалидната количка и ѝ я подаде. Тя отпи и след малко той каза:

— А сега предлагам да ми разкажете всичко.

Лора Уоруик вдигна поглед към него.

— Не е ли по-добре да позвъните на полицията? — попита тя.

— Всяко нещо с времето си. Няма нищо лошо в това първо малко да си побъбрим, нали?

Той си свали ръкавиците, натъпка ги в джоба на балтона и започна да разкопчава сакото си.

Самообладанието на Лора Уоруик започна да се пропуква.

— Няма... — започна тя, млъкна и после додаде: — Кой сте вие? Как така се озовахте тук тази нощ? — И без да му даде време да отговори продължи, като вече почти крещеше: — За Бога, кажете ми кой сте вие!

ГЛАВА ВТОРА

— Разбира се — отвърна мъжът. Той прокара ръка през косата си, огледа стаята за миг, сякаш се чудеше как или откъде да започне, и после продължи: — Казвам се Майкъл Старкуедър. Зная, че е необичайно име. — Той ѝ го повтори буква по буква. — Инженер съм. Работя за една англо-иранска компания и точно се прибирам от Персийския залив.

Мъжът спря, сякаш да си припомни за момент Близкия Изток или пък навярно се опитваше да реши до какви подробности да навлезе, после сви рамене.

— В Уелс съм едва от няколко дни, разглеждам стари архитектурни забележителности. Семейството на майка ми произхожда от този край и си мислех, че бих могъл да купя някоя къщичка тук.

Той поклати глава и се усмихна.

— През последните два часа... бих казал по-скоро три, се лутах безнадеждно. Изминах всички криволичещи пътища в Южен Уелс и накрая свърших в една канавка! Навсякъде гъста мъгла. Озовах се пред някаква врата, опипом стигнах до тази къща с надеждата да намеря телефон или може би, с малко повечко късмет, подслон за през нощта. Пробвах дръжката на френския прозорец ей там, установих, че не е залостен и затова влязох. И какво да видя... — Той махна към отпуснатото тяло в инвалидната количка.

Лора Уоруик го погледна безизразно.

— Първо почукайте на прозореца... няколко пъти — промълви тя.

— Да, така е. Но никой не отвори.

Дъхът ѝ секна.

— Не, не отворих — сега тя почти шепнеше.

Старкуедър я погледна, сякаш опитвайки се да схване какво му говори. Направи една крачка към трупа в количката, после се обърна

към жената на канапето. За да я подкани отново към разговор, той повтори:

— Както казах, пробвах дръжката, прозорецът не беше затворен и затова влязох.

Лора сведе поглед към чашата с брендито. После заговори, сякаш произнасяйки реплика от пиеса:

— „Вратата се отваря и вътре влиза неканеният гост“. — Тя леко потръпна. — Тази фраза винаги ме е плашила, когато бях малка. „Неканеният гост“! — Тя отметна глава назад, поглеждайки неочаквания си посетител и изведнъж нервно възкликна: — О, защо просто не позвъните на полицията и не приключим с тази работа?!

Старкуедър отиде до трупа в инвалидната количка.

— Още не — каза той. — Навярно малко по-късно. Може ли да ми кажете защо сте го застреляли?

Когато заговори, в гласа ѝ отново се прокрадна иронична нотка:

— Мога да ви дам няколко напълно задоволителни причини. От една страна той пиеше. Пиеше извънредно много. От друга — беше жесток. Непоносимо жесток. Мразех го от години. — Виждайки острия поглед, който Старкуедър ѝ отправи при тези думи, тя ядно продължи: — О, какво очаквате да ви кажа?

— Мразели сте го от години? — промърмори Старкуедър сякаш на себе си, сетне погледна замислено трупа. — Ала тази вечер... се е случило нещо особено, нали? — попита той.

— Напълно сте прав — отвърна натъртено Лора. — Тази вечер наистина се случи нещо особено. Затова... взех от масата пистолета, който стоеше до него и... и го застрелях. Беше съвсем просто. — Тя хвърли нетърпелив поглед към Старкуедър и продължи: — О, какъв смисъл има да говорим за това? И без друго накрая ще трябва да позвъните в полицията. Няма никакъв изход от тази работа. — Гласът ѝ заглъхна, когато повтори: — Никакъв изход!

Старкуедър я погледна от другия край на стаята.

— Не е толкова просто, колкото си мислите — отбеляза той.

— Защо да не е? — попита Лора. Гласът ѝ прозвуча уморено.

Старкуедър тръгна към нея, говорейки бавно и натъртено:

— Не е толкова лесно да направя това, за което настоявате — каза той. — Вие сте жена. Една много привлекателна жена.

Лора му хвърли пронизващ поглед.

— Това има ли някакво значение? — попита тя.

Гласът на Старкуедър звучеше почти весело, когато отговори:

— Теоретически не, разбира се. Но на практика — да.

Той занесе балтона си до нишата, сложи го върху креслото, върна се при тялото на Ричард Уоруик и се загледа в него.

— О, това е някакъв рицарски жест — отбеляза Лора с безразличие.

— Е, ако предпочитате, наречете го любопитство — отвърна Старкуедър. — Бих искал да зная всичко около тази работа.

Лора помълча за миг, преди да отговори. После рече само:

— Вече ви казах.

Старкуедър бавно, като хипнотизиран, закрачи около инвалидната количка, в която беше трупът на Лориния съпруг.

— Казахте ми навярно голите факти — призна той. — Ала нищо повече.

— И ви предложих своите напълно задоволителни причини — отговори Лора. — Няма какво повече да добавя. Във всеки случай защо трябва да вярвате на онова, което ви казвам? Бих могла да си съчиня каквато си искам история. И без друго разполагате единствено с моята дума, че Ричард беше жесток звяр, че пиеше, че съсипа живота ми... и че го мразех.

— Мисля, че последното мога да го приема безрезервно — рече Старкуедър. — В края на краищата има известни факти, които го потвърждават.

Той отново се приближи до канапето и я погледна.

— И така да е, все пак това е малко крайно, не смятате ли? Казвате, че сте го мразели от години. Защо тогава не го напуснахте? Така несъмнено би било далеч по-просто.

Гласът на Лора звучеше колебливо, когато отговори:

— Аз... аз не разполагам със свои пари.

— Скъпо мое момиче — рече Старкуедър, — ако можехте да докажете, че е бил жесток с вас, че е бил пристрастен към алкохола и всичко онова, което ми казахте, щяха да ви дадат развод... или дори само раздяла без официален развод... и тогава щяхте да получавате издръжка или както там го наричат.

Той млъкна в очакване на отговор.

Затруднена да даде такъв, Лора се изправи, прекоси стаята и отиде до масата, за да остави чашата си, като продължаваше да стои с гръб към него.

— Имате ли деца? — попита я Старкуедър.

— Не... не, слава Богу! — отвърна тя.

— Добре, защо не го напуснахте тогава?

Смутена, Лора се обърна към любопитния си събеседник.

— Ами... — започна най-после тя, — аз... видите ли... сега ще наследя всичките му пари.

— О, не, няма — осведоми я Старкуедър. — Законът не позволява на човек да се облагодетелства в резултат на престъпление.

— Той пристъпи към нея и я попита: — Или пък сте си мислили, че...?

— Той се поколеба и след това продължи: — Какво бяхте намислили?

— Не зная за какво говорите — отвърна му Лора.

— Вие не сте глупава жена — каза Старкуедър, като я погледна. — Дори и да бяхте наследили парите му, при доживотен затвор те едва ли щяха да са ви от полза.

Той се разположи удобно на креслото и додаде:

— Да предположим, че не бях почукал тази вечер на вратата. Какво щяхте да сторите?

— Има ли значение?

— Може би не... но ми е интересно. Каква история щяхте да скалпите, ако не бях нахълтал и не ви бях хванал тук, на местопрестъплението? Щяхте ли да кажете, че е било нещастен случай? Или пък самоубийство?

— Не зная — извика Лора. Гласът ѝ прозвуча отчаяно. Прекоси стаята и отиде до канапето, където седна, избягвайки погледа на Старкуедър. — Нямам представа — добави после тя. — Казвам ви, че... че нямах време да мисля.

— Така е — съгласи се той. — Навярно е така... не смятам, че е било предумишлено убийство. Според мен сте действали импулсивно. Всъщност, мисля, че най-вероятно е станало заради нещо, което вашият съпруг е казал. Така ли беше?

— Уверявам ви, че това вече няма значение — отвърна Лора.

— Какво ви каза той? — настоя Старкуедър. — Какво?

Лора го изгледа непоколебимо.

— Това е нещо, което никой никога няма да узнае — заяви тя.

Старкуедър отиде до канапето и застана зад нея.

— В съда ще ви попитат — осведоми я той.

Лицето ѝ придоби сурово изражение, когато отвърна:

— Но няма да отговоря. Не могат да ме принудят да го сторя.

— Ала адвокатът ви ще трябва да знае — каза Старкуедър. Той се наведе над канапето, погледна я сериозно и продължи: — Това може да промени всичко.

Лора се обърна с лице към него.

— О, не разбирате ли? — извика тя. — Не разбирате ли? Аз не храня никаква надежда. Готова съм за най-лошото.

— Какво? Само защото влязох през онази врата? Ако не бях...

— Но влязохте! — прекъсна го Лора.

— Да, влязох — съгласи се той. — И следователно с вас е свършено? Така ли мислите?

Тя не отговори.

— Вземете — каза той, подавайки ѝ цигара, а после взе една и за себе си. — Добре, нека сега се върнем малко назад. Вие мразите съпруга си от много отдавна и тази вечер той ви е казал нещо, което ви е накарало да прехвърлите границата. Грабвате пистолета, който се е намирал наблизо... — Внезапно той спря, втренчил поглед в пистолета на масата. — Защо все пак съпругът ви е държал оръжие до себе си? Не е съвсем обичайно.

— О, това ли? — рече Лора. — За да стреля по котките.

Старкуедър изненадано я погледна.

— По котките ли? — попита той.

— Е, предполагам, че ще ми се наложи да ви обясня някои неща — отвърна Лора примирено.

ГЛАВА ТРЕТА

Старкуедър я изгледа леко слисан.

— Е? — подкани я той.

Лора пое дълбоко дъх. После, гледайки право пред себе си, започна да разказва:

— Ричард беше ловец на едър дивеч — рече тя. — Именно по такъв повод се срещнахме за първи път, в Кения. Тогава той беше съвсем друг. Или навярно добрите му качества се виждаха, а лошите — не. И знаете ли, той наистина имаше добри качества. Великодушие и смелост. Изключителна смелост. Много се харесваше на жените.

Внезапно тя вдигна глава, сякаш едва сега осъзна, че Старкуедър е в стаята. Отвърщайки на нейния поглед, той ѝ подаде огънче със запалката си, а после запали и своята цигара.

— Продължете — подкани я той след това.

— Оженихме се малко след като се запознахме — продължи Лора. — След което две години по-късно му се случи ужасно нещастие — нападна го лъв. Изкара късмет, че оцеля, но оттогава остана инвалид, без да може да ходи. — Тя се облегна назад, очевидно поуспокоена, а Старкуедър седна върху една табуретка за крака с лице към нея.

Лора дръпна от цигарата си и пое дълбоко дима.

— Казват, че нещастieto прави човека по-добър — каза тя. — Но при него не стана така. Вместо това то разви всичките му лоши черти. Той стана отмъстителен, разви склонност към садизъм, започна да пие твърде много. Направи невъзможен живота на всички в този дом, а ние го търпяхме, защото... е, нали знаете какво казват хората: „Толкова е тъжно, че бедният Ричард остана инвалид!“ Разбира се, ние не трябваше да го толерираме толкова. Сега вече разбирам това. Така само го насърчавахме да се мисли за по-различен от другите хора, а също и че може да прави каквото си поиска, без да му бъде търсена отговорност.

Тя стана, прекоси стаята и отиде до масата с креслото, за да изтръска пепелта от цигарата си в пепелника.

— През целия си живот — продължи тя — онова, което Ричард най-много обичаше да прави, беше да стреля. Затова, когато дойдохме да живеем в тази къща, всяка нощ, след като останалите си легнеха, той сядаше тук... — и тя посочи към инвалидната количка — и Ейнджъл, неговият... неговият прислужник и въобще момче за всичко, както, предполагам, бихте го определили вие, та Ейнджъл донасяше брентито и някое от оръжията на Ричард и го поставяше до него. После отваряше широко френския прозорец, а Ричард, седнал ето тук, се вираше навън в търсене на светещи котешки очи, заблудил се заек или дори куче. Разбира се, напоследък зайците не са толкова много. Онази болест... как я наричаха... максиматоза или как беше там... умори доста от тях. Но пък застреля много котки. — Тя дръпна от цигарата си. — Стреляше по тях и денем. Също и по птици.

— Съседите не се ли оплакваха? — попита я Старкуедър.

— Разбира се, че се оплакваха — отговори Лора и се върна, за да седне пак на канапето. — Знаете ли, ние живеем тук едва от година-две. Преди това живеехме на източния бряг, в Норфък. Там домашните любимци на една-две къщи станаха жертви на Ричард и получихме доста оплаквания. Всъщност затова дойдохме да живеем тук. Тази къща е много усамотена. Само един съсед на километри оттук. Но пък има в изобилие катерици и птици, а също и бездомни котки. — Тя направи кратка пауза, а после продължи: — В Норфък всъщност се случи нещо, което се превърна в голям проблем. Една жена се отбила веднъж у дома, понеже събирала пари за празника на селото. Когато тя си тръгна надолу по пътеката, Ричард изстрелял няколко куршума встрани от нея. Била побягнала като заек, рече той после. Докато ни разказваше за станалото, се заливаше от смях. Помня как казваше, че дебелият ѝ задник се тресял като желе. Но тя отиде в полицията и се вдигна ужасен шум.

— Мога да си представя — сухо изрече Старкуедър.

— Ричард обаче се измъкна безнаказано от цялата работа — каза Лора. — Той, разбира се, имаше разрешително за всичките си оръжия и уверяваше полицаите, че ги използваше само за да стреля по зайци. Отхвърли оплакването на бедната мис Батърфийлд, твърдейки, че тя била просто една бързлива стара мома, която си въобразила, че стрелял

по нея. Той се кълнеше, че изобщо не бил направил такова нещо. Ричард винаги е бил много убедителен. Без никакво затруднение накара полицаите да му повярват.

Старкуедър скочи от табуретката си, прекоси стаята и отиде до трупа на Ричард Уоруик.

— Съпругът ви, изглежда, е имал доста превратно чувство за хумор — отбеляза той язвително. Погледна масата до инвалидната количка и продължи: — Разбирам какво имахте предвид одеде. Значи е било обичайна практика вечер да държи оръжие при себе си. Ала навярно той не е очаквал да застреля нещо нощес. Не и при тази мъгла.

— О, той винаги държеше оръжие тук — отговори Лора. — Всяка нощ. Беше му нещо като детска играчка. Понякога стреляше по стените, оставяйки дупки. Погледнете ей там! — Тя посочи към стъклената врата. — Долу вляво, зад завесите.

Старкуедър прекоси стаята и повдигна завесите отляво, откривайки следи от куршуми в ламперията.

— Велики Боже, изписал е инициалите си на стената! „Р. У“ изрисувано с дупки от куршуми. Забележително!

Той пусна завесите и се върна при Лора.

— Трябва да призная, че е бил дяволски добър стрелец. Хм! Сигурно е било малко страшничко да се живее с него.

— Така беше — натърти Лора. Внезапно обзета от истеричен пристъп, тя буйно скочи от канапето и отиде при неканения си гост. — Още ли трябва да продължаваме да говорим за всичко това? — раздразнено повиши тон тя. — Само отлагаме онова, което и без друго ще стане накрая! Не разбирате ли, че трябва да позвъните на полицията? Нямаме друг избор. Как не виждате, че е далеч по-добре да го сторим веднага? Или искате аз да го направя? Така ли е? Добре, ще го направя.

Тя бързо отиде до телефона, но когато вдигна слушалката, Старкуедър я изпревари и сложи ръката си върху нейната.

— Първо трябва да поговорим — каза й той.

— Нали досега все това правим — рече Лора. — Но както и да е, вече няма какво повече да говорим.

— Не, има — настоя той. — Осмелявам се да кажа, че съм глупак. Но трябва да намерим някакъв изход.

— Изход? За мен? — попита Лора невярващо.

— Да, за вас. — Той се отдалечи от нея, но след това се върна и я погледна. — Смел човек ли сте? — попита той. — Можете ли да лъжете, ако се наложи... да лъжете убедително?

Лора втренчено го погледна и рече само:

— Вие сте луд!

— Може и така да е — съгласи се Старкуедър.

Тя поклати недоумяващо глава и му каза:

— Не знаете какво вършите.

— Много добре зная какво върша — отвърна той. — Превръщам се в съучастник на престъпление.

— Но защо? — попита Лора. — Защо?

Преди да отговори, Старкуедър я загледа за момент. След това повтори:

— Да, защо наистина? — Той заговори бавно, като обмисляше всяка дума: — Навярно поради простата причина, че вие сте много привлекателна жена и не бих искал да си представя как влизате в затвора, където ще прекарате по-голямата част от живота си. За мен това е също толкова ужасно, колкото би било, ако ви обесят пред очите ми. А цялата ситуация е много неблагоприятна за вас. Съпругът ви е бил инвалид. Дори и да ви е предизвикал по някакъв начин, разполагаме единствено с вашата дума за това. А вие не сте особено склонна да кажете какво е станало. Следователно е малко вероятно съдебното жури да ви оправдае.

Лора го изгледа продължително, преди да проговори.

— Вие не ме познавате — каза тя. — Това, което ви наговорих, може да са куп лъжи.

— Може — съгласи се живо Старкуедър. — И аз навярно съм някакъв хапльо, но ви вярвам.

Лора извърна поглед, а после се отпусна на табуретката с гръб към него. За известно време настъпи мълчание. След това тя обърна към него очи, озарени от внезапно появила се надежда, погледна го въпросително, сетне кимна едва забележимо.

— Да — каза тя. — Мога да лъжа, ако се наложи.

— Добре — извика решително Старкуедър. — А сега говорете, говорете и то бързо!

Той отиде да изтръска пепелта от цигарата си в пепелника на масата до инвалидната количка.

— Първо, кой точно се намира в къщата? Кой живее тук?

След моментно колебание Лора започна да отговаря почти машинално:

— Майката на Ричард — каза тя. — Също и Бени... мис Бенет, но ние я наричаме Бени — тя е нещо смесено между икономка и секретарка — бивша медицинска сестра. Живее тук от години и е много предана на Ричард. Също и Ейнджъл, мисля, че вече го споменах. Той е мъжкият вариант на медсестра и е нещо като... като камериер, предполагам. По принцип той се грижи изцяло за Ричард.

— Живеят ли някакви прислужници в къщата?

— Няма такива, които да живеят тук. Само приходящи. — Тя направи пауза. — О, почти забравих — добави тя. — Жан, разбира се.

— Жан? — попита рязко Старкуедър. Кой е Жан?

Лора му хвърли смутен поглед, преди да отговори. После каза неохотно:

— Той е по-млад от Ричард и е негов доведен брат. Живее... живее заедно с нас.

Старкуедър се приближи до табуретката, на която тя все още седеше.

— Хайде, изяснете се — настоя той. — Какво криете от мен във връзка с Жан?

След миг колебание Лора заговори, макар в гласа ѝ все още да се долавяше предпазливост:

— Жан е чудесен — каза тя. — Много мил и любвеобилен. Но... но не е съвсем като другите. Искам да кажа, че е... че е от тези, които наричат „бавноразвиващи се“.

— Разбирам — промърмори съчувствено Старкуедър. — Но вие го обичате, нали?

— Да — призна Лора. — Да... много го обичам. Затова... затова всъщност не можех да напусна Ричард и да си отида просто така. Заради Жан. Ако Ричард, видите ли, можеше да действа самостоятелно, щеше да изпрати Жан в приют. В приют за умствено изостанали.

Старкуедър бавно заобиколи инвалидната количка, гледайки замислено трупа на Ричард Уоруик. После прошепна:

— Разбирам. С това ли ви заплашваше той? Че ако го напуснете, ще изпрати момчето в приют?

— Да — отвърна Лора. — Ако... ако можех да бъда сигурна, че ще съм в състояние да изкарвам достатъчно пари, за да издържам Жан и себе си... но не знаех дали ще се справя. А и все пак Ричард беше, разбира се, законният настойник на момчето.

— Беше ли Ричард добър с него? — попита Старкуедър.

— Понякога — отговори тя.

— А обикновено?

— Той... той доста често споменаваше, че ще го прати в приют — каза Лора. — Казваше на Жан: „Там ще бъдат много добри с теб, момче. Ще се грижат за теб. А съм сигурен, че Лора ще идва да те вижда веднъж-дваж годишно“. Това разстройваше Жан извънредно много, ужасяваше го, той започваше да пелтечи, да му се моли, да настоява. При което Ричард се облягаше на стола си и започваше гръмко да се смее. Отмяташе назад глава и се смееше, смееше.

— Разбирам — каза Старкуедър, като внимателно я наблюдаваше. След малко замислено повтори: — Разбирам.

Лора бързо стана и отиде до масата с креслото, за да изгаси цигарата си.

— Не е нужно да ми вярвате — извика тя. — Не е нужно да вярвате на нито една моя дума. Всичко, което ви казах досега, може да е било просто измислица.

— Вече ви обясних, че ще рискувам — отговори Старкуедър и продължи: — А сега, какво представлява тази, как ѝ беше името... Бенет — Бени? Съобразителна? Интелигентна?

— Тя е много способна и изпълнителна — увери го Лора.

Старкуедър щракна с пръсти.

— Току-що ми хрумна нещо! — каза той. — Защо никой в къщата не е чул изстрела?

— Ами... майката на Ричард е доста възрастна, а също и недочува — отвърна Лора. — Стаята на Бени е в другия край на къщата, а жилището на Ейнджъл е съвсем изолирано и има тапицирана врата. Що се отнася, разбира се, до младия Жан — той спи в стаята отгоре, ляга си рано и сънят му е много здрав.

— Всичко това е изключително благоприятно — отбеляза Старкуедър.

Лора изглеждаше озадачена.

— Какво предлагате? — попита тя. — Смятате, че можем да направим така, че да изглежда като самоубийство?

Той се обърна, за да погледне отново трупа.

— Не — отговори той, поклащайки глава. — Боя се, че няма надежда да заприлича на самоубийство.

Той отиде до инвалидния стол и остана загледан за момент в тялото на Ричард Уоруик, след това попита:

— Предполагам, че си е служил с дясната ръка?

— Да — отговори Лора.

— Да, боях се, че е така. Във всеки случай не би могъл да се застреля под такъв ъгъл — заяви той и посочи лявото слепоочие на Уоруик. — Освен това няма следи от обгаряне. — Замисли се за секунда-две и после добави: — Не, стреляно е от известно разстояние. Самоубийството е напълно изключено. — Той отново помълча за миг, преди да продължи: — Но, разбира се, стават и злополуки. В края на краищата, би могло да се е случило точно това.

След продължителна пауза той започна да пресъздава онова, което беше намислил.

— Значи да допуснем, например, че съм пристигнал тук тази вечер. Както всъщност си беше. Че съм нахълтал слепешката през онзи прозорец. — Той отиде до френския прозорец и се направи, че влиза опипом в стаята. — Ричард си е помислил, че съм крадец и е дал напосоки един изстрел. Е, това изглежда много правдоподобно, имайки предвид бойните му подвизи, за които разказахте. Тогава аз се приближавам до него — и Старкуедър отиде бързо до трупа в количката — ... и извивам пистолета настрани...

Лора припряно го прекъсна:

— А той е гръмнал при вашата схватка... нали?

— Да — съгласи се Старкуедър, но веднага се поправи. — Не, не става. Както казах, полицията бързо ще установи, че с пистолета не е стреляно от толкова близо. — Той премисли отново ситуацията и после продължи: — Добре, да речем, че веднага съм му отнел оръжието. — Поклати глава и разпери безпомощно ръце. — Не, и това не става. След като съм му отнел пистолета, защо, по дяволите, ще трябва да го убивам? Не, боя се, че звучи наивно — въздъхна той и после реши: — Добре, да се спрем на убийство. И просто, и ясно. Но убийство от външен човек. Убийство от някой непознат или непознати.

Той прекоси стаята, отиде до френския прозорец, вдигна завесите и погледна навън, сякаш търсеше нещо, което да му подсказе друго решение.

— А ако е бил, да речем, истински крадец? — предложи услужливо Лора.

Старкуедър се замисли за миг и после каза:

— Е, предполагам, че би могло, но ми се вижда прекалено нереално. — Той помълча за миг, сетне добави: — Ами някакъв враг? Навярно звучи мелодраматично, но от това, което ми разказахте за съпруга си, той ми прилича на човек, който би могъл да има врагове. Прав ли съм?

— Ами... да — отвърна Лора бавно и колебливо. — Предполагам, че Ричард би могъл да има врагове, но...

— Оставете засега „но“-тата — прекъсна я Старкуедър, изгаси цигарата си в пепелника на масата до инвалидната количка и отиде до канапетото, на което седеше тя. — Кажете ми всичко за враговете на Ричард. Предполагам, номер едно ще е онази мис... нали се сещате, с тресящия се задник — жената, по която той е стрелял? Но не бих допуснал, че от нея може да излезе вероятен убиец. Както и да е, надявам се, че тя все още живее в Норфък и би било малко пресилено да приемем, че ще си вземе билет, за да дойде в Уелс за един ден, да го гръмне и да се прибере. Кой друг? — настоя той. — Кой друг може да му е имал зъб?

Лора се поколеба. Стана, разходи се напред-назад и започна да разкопчава сакото си.

— Ами... — започна тя предпазливо. — Имаше един градинар преди около година. Ричард го уволни и отказа да му даде препоръка. Човекът се държа много арогантно и отправи множество заплахи.

— Какъв е той? — попита Старкуедър. — Някой местен?

— Да — отвърна Лора. — Беше от Ланфечън, на около седем километра отук. — Тя свали сакото си и го праметна отстрани на канапетото.

Старкуедър се намръщи.

— Вашият градинар не ми се вижда много подходящ — каза той. — Можете да се обзаложите, че си е седял у дома и си има едно хубавичко алиби. Ако ли пък няма алиби или има такова, което само жена му може да потвърди, нищо чудно бедният човечец да бъде

обвинен в нещо, което не е извършил. Не, това не е добре. Трябва ни някой враг от миналото, който да не може да бъде издирен лесно.

Лора бавно се разхождаше из стаята, опитвайки се да мисли, а Старкуедър продължи:

— Какво ще кажете за някого от времето, когато е стрелял по тигрите и лъвовете? Някой от Кения, Южна Африка или Индия? На място, където полицията да не може да провери толкова лесно.

— Само да можех да се сетя за нещо такова — рече безпомощно Лора. — Ако само можех да си спомня! Да си спомня нещо от разказите, които Ричард ни е разправял по онова време!

— Не разполагаме дори с подходящ реквизит — измърмори Старкуедър. — Нали разбирате, чалма на сикх^[1], увита около гарафата на масата, екзотичен нож или отровна стрела. — Той замислено подпря главата си с ръце. — По дяволите всичко това! — продължи след малко той. — Трябва ни човек, който е имал зъб на Ричард, някой, който е бил тормозен от него.

Той се приближи до Лора и каза настойчиво:

— Мислете! Мислете, мислете!

— Аз... аз не мога нищо да измисля — отвърна Лора с почти пресекнал от безсилие глас.

— Вие ми разказахте що за човек е бил съпругът ви. Все нещо се е случило някога, с някого. Всевишни Боже, все трябва да има нещо! — извика той.

Лора закри из стаята, ровейки отчаяно из паметта си.

— Някой, който се е заканвал. Може би някой, който е имал сериозни основания за това — насърчи я Старкуедър.

Тя спря да крачи, обърна се и го погледна.

— Има едно нещо... току-що си спомних — каза тя и сетне бавно добави: — Бащата на едно дете, което Ричард прегази.

[1] Сикх — член на военна и религиозна секта в Индия, основана през XVI век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Старкуедър изгледа втренчено Лора.

— Ричард е прегазил дете? — попита той развълнуван. — Кога е станало това?

— Преди около две години — отвърна Лора. — Когато живеехме в Норфък. Бащата на детето, разбира се, със сигурност се закани да отмъсти.

Старкуедър седна на ниската табуретка.

— Това вече е известна възможност — каза той. — Както и да е, разкажете ми всичко, което можете да си спомните.

Лора помисли за миг и после започна да говори:

— Ричард се връщал от Кроумър — каза тя. — Бил много пиян, което не беше необичайно за него. Минавал през някакво селце с над сто километра в час и очевидно се е движел на зигзаг. Детето — едно малко момченце — изскочило на пътя от тамошната странноприемница... Ричард го прегазил и то починало на място.

— Искате да кажете — попита Старкуедър, — че съпругът ви е можел да кара кола, въпреки физическия си недъг?

— Да, можеше. О, колата беше приспособена със специални лостове, така че той да може да я управлява, затова нямаше проблем с шофирането.

— Разбирам — рече Старкуедър. — После какво стана? Полицията сигурно е подвела Ричард под отговорност за непредумишлено убийство.

— Разбира се, имаше следствие — обясни Лора. В гласа ѝ се прокрадна горчива нотка, когато добави: — Ричард беше напълно оправдан.

— Имало ли е свидетели? — попита Старкуедър.

— Ами... — отговори Лора. — Бащата на детето. Той е видял как е станало. Но там е била също и една медицинска сестра — сестра Уорбъртън. В колата, заедно с Ричард. Тя, разбира се, даде показания. Според нея колата се движела с под петдесет километра в час и Ричард

бил само на чаша шери. Каза, че катастрофата била неизбежна — момченцето изскочило съвсем неочаквано точно пред самата кола. Повярваха на нея, а не на бащата, който каза, че колата се движела на зигзаг и с много висока скорост. Разбрах, че поради мъката си бедният човек навярно се е изразявал твърде пресилено и невъздържано. — Лора отиде до креслото и добави: — Всеки, видите ли, би повярвал на сестра Уорбъртън. На вид беше образец на самата честност, благонадеждност и акуратност, подбираща внимателно думите си и прочие.

— Вие самата не сте били в колата? — попита Старкуедър.

— Не, не — отвърна Лора. — Бях си у дома.

— Тогава откъде знаете, че сестра, как ѝ беше името, може да не е казала истината?

— О, Ричард свободно разказваше за станалото надълго и нашироко — каза горчиво тя. — Спомням си съвсем добре, когато се върнаха от следствието. Той каза: „Браво, Уорби, страшно шоу им спретна! Затворът не ми мърдаше, ако не бяха показанията ти.“ А тя рече: „Не заслужавахте да ви измъкна, мистър Уоруик. Сам знаете, че карахте твърде бързо. Жалко за бедното дете.“ Тогава Ричард каза: „О, забравете го! Аз щедро ви възнаградих. Но както и да е, един пикльо по-малко в този и без друго пренаселен свят! Направо се е отървал! Няма да си загубя съня заради него, уверявам ви!“

Старкуедър стана от табуретката и, хвърляйки бърз поглед през рамо към трупа на Ричард Уоруик, каза мрачно:

— Колкото повече научавам за съпруга ви, толкова повече искам да вярвам, че случилото се тук тази нощ не е нищо друго, освен справедлива екзекуция, а не убийство! — Той се приближи до Лора и продължи: — Така, да се върнем на човека, чието дете е било прегазено. Бащата. Как се казва той?

— Мисля, че беше някакво шотландско име — отвърна Лора. — Мак... Мак и още нещо... Маклауд? Маккрей... не мога да си спомня.

— Трябва да опитате да си спомните! — настоя Старкуедър. — Хайде, налага се! Той още ли живее в Норфък?

— Не, не — каза Лора. — Бил е там само на гости. При роднините на жена си, мисля. Сещам се, че всъщност май беше от Канада.

— От Канада? Това е достатъчно далече — отбеляза Старкуедър. — Ще е нужно време, за да бъде намерен. Да — продължи той и мина зад канапето. — Да, мисля, че от това ще излезе нещо. Но, за Бога, опитайте да си спомните името му. — Той прекоси стаята, отиде до креслото в нишата, където беше балтонът му, извади ръкавиците от джоба и ги сложи на ръцете си. После огледа стаята, сякаш търсеше нещо и попита: — Имате ли вестници тук?

— Вестници ли? — попита изненадана Лора.

— Не днешни — обясни той. — По-добре вчерашни или от онзи ден.

Лора стана от канапето и отиде до някакъв шкаф зад креслото.

— В този шкаф има някакви стари вестници. Държим ги тук, за да разпалваме с тях камината — каза тя.

Старкуедър отиде при нея, отвори шкафа и извади отвътре един вестник. След като погледна датата, отсече:

— Този става. Точно каквото ни трябва.

После затвори шкафа, занесе вестника на бюрото и извади от едно от отделенията чифт ножици.

— Какво ще правите? — попита Лора.

— Ще изфабрикуваме малко улики — щракна той демонстративно с ножицата.

Лора озадачено го погледна.

— Но ако допуснем, че полицията успее да намери този човек? — попита тя. — Какво ще стане тогава?

Старкуедър се ухили насреща ѝ.

— Ако той все още живее в Канада, ще се наложи да се потрудят малко — заяви той със самодоволен вид. — А когато го намерят, ще разберат, че той няма начин да не е имал алиби за тази вечер, фактът, че е бил на няколко хиляди километра оттук трябва да се окаже достатъчно убедителен. А след това ще бъде вече късно да разследват каквото и да било. Както и да е, по-добро от това не можем да измислим. Във всеки случай така поне ще дишаме спокойно.

Лора изглеждаше притеснена.

— Не ми харесва — оплака се тя.

Старкуедър я погледна някак нетърпеливо.

— Скъпо мое момиче — захвана да я убеждава той, — не можете да си позволите да бъдете придирчива. Но все пак трябва да се опитате

да си спомните името на човека.

— Не мога, казвам ви, не мога — настоя Лора.

— Навярно се е казвал Макдугъл? Или Макинтош? — предложи той услужливо.

Лора се отдръпна от него и запуши ушите си с ръце.

— Спрете! — извика тя. — Така само става по-лошо. Вече не съм сигурна дали въобще започваше с „Мак“!

— Добре, щом не можете да си спомните, значи не можете — отстъпи Старкуедър. — Ще трябва да минем без него. А случайно да си спомняте датата или нещо, което да свърши работа?

— О, да, датата мога да ви я кажа — отговори Лора. — Беше петнадесети май.

Старкуедър попита изненадан:

— Как, да му се не види, сте я запомнили?

В гласа ѝ се долавяше горчивина, когато отвърна:

— Защото тогава беше рожденият ми ден.

— А, разбирам... да... добре, един проблем по-малко — отбеляза Старкуедър. — Изкарахме късмет и с друго. Вестникът е с дата петнадесети. — Той внимателно изряза датата от него.

Лора отиде при Старкуедър, погледна над рамото му и отбеляза, че датата от вестника сочи петнадесети ноември, а не май.

— Да — призна той, — но с числата се борави по-трудно. А сега, май! „Май“ е къса дума... а, да, ето едно „м“, едно „а“ и едно „й“.

— Какво правите, за Бога? — попита Лора.

Единственият отговор на Старкуедър, докато се настаняваше на стола зад бюрото, беше:

— Имате ли лепило?

Лора се нареди да извади едно шишенце с лепило от друга преградка на бюрото, но беше спряна.

— Не, не пипайте! — нареди ѝ той. — Не бива да оставяте отпечатъци. — После взе лепилото и свали капачката с облечените си в ръкавици ръце. — Как да научим престъпния занаят по най-бързия начин — продължи той. — А, да, ето чисто блокче с хартия за писане, такива се продават навсякъде. — Той измъкна от преградката попивателна и започна да залепва букви и цели думи върху един лист от хартията за писане. — А сега гледайте — едно, две, три — ... малко е трудничко с ръкавици, но ето че стана. „Петнадесети май. Пито —

платено!“ О, „платено“ се разлепи. — Той повторно го залепи. — Готово! Как ви се струва?

Той откъсна листа от блока, показа ѝ го, после прекоси стаята и отиде до трупа на Ричард Уоруик в инвалидния стол.

— Ще го пъхнем лекичко в джоба на якето му — ето така. — Докато правеше това, отвътре изпадна джобна запалка. — Хей, какво е това?

Лора нададе лек вик и се опита да грабне запалката, но Старкуедър вече я беше вдигнал от пода и я разглеждаше.

— Дайте ми я! — извика буйно тя. — Дайте ми я!

Леко изненадан, Старкуедър ѝ я подаде.

— Това е... това е моята запалка — заобяснява без нужда тя.

— Разбира се, че е вашата запалка — съгласи се той. — Не е нужно да се разстройвате. — Той я погледна с любопитство. — Няма да губим присъствие на духа, нали?

Тя се отдалечи от него и отиде до канапето. Докато вървеше натам, избърса запалката в полата си, сякаш за да премахне евентуални отпечатъци, като внимаваше да не я види Старкуедър.

— Не, разбира се, че няма да загубя присъствие на духа — успокой го тя.

След като се увери, че залепеното с букви от вестника съобщение се намира на сигурно място в джоба под ревера на Ричард Уоруик, Старкуедър се върна на бюрото, затвори лепилото, свали ръкавиците, извади една носна кърпа и погледна към Лора.

— Готово! — заяви той. — Преминаваме към стъпка номер две. Къде е чашата, от която преди малко пихте?

Лора взе чашата от масата, където я беше оставила. Сложи на нейно място запалката и се върна при Старкуедър. Той пое чашата и точно се намери да избърше отпечатъците ѝ, но се спря.

— Не — промърмори. — Не, това би било глупаво.

— Защо? — попита Лора.

— Е, все някакви отпечатъци трябва да има — поясни той. — Както на чашата, така и на гарафата. От една страна, на онзи приятел — камериера, от друга — на съпруга ви. На позицията ще ѝ се стори много съмнително, ако няма никакви следи. — Той си сръбна от чашата, която държеше. — А сега трябва да измисля начин да оправдая

своите отпечатащи. — После добави: — Не е лесно да си престъпник, нали?

Внезапно Лора поривисто извика:

— О, недейте! Не се забърквайте в това! Може да заподозрат вас!

Старкуедър развеселен отговори:

— О, аз съм човек, на когото може да се разчита — извън всякакво подозрение. Но, в известен смисъл, вече съм вътре в играта. В края на краищата колата ми е отвън, затънала в канавката. Но не се тревожете, най-лошото, за което могат да ме хванат, е да ме уличат в известно лъжесвидетелство и лека злоупотреба с елемента „време“. Ала ако си изиграете ролята както трябва, това няма да се случи.

Лора уплашена седна с гръб към него на табуретката. Той мина пред нея.

— Е — рече той, — готова ли сте?

— Готова... за какво? — попита тя.

— Хайде, трябва да се вземете в ръце — насърчи я той.

Леко замаяна, тя промълви:

— Чувствам се... глупаво... не мога... не мога да мисля.

— Не е нужно да мислите — каза ѝ Старкуедър. — Трябва само да се подчинявате на нарежданията ми. А сега ето какъв е планът. Първо, има ли в къщата някаква пещ?

— Пещ? — Лора се замисли, сетне отговори. — Ами... бойлер с дърва.

— Хубаво — той отиде до бюрото, взе вестника и напъха в него изрезките. Върна се при Лора и ѝ го подаде. — А сега — нареди ѝ след това, — първото нещо, което трябва да направите, е да отидете в кухнята и да сложите това в бойлера. После се качвате по стълбите, събличате си дрехите, слагате си някакъв халат или пък... нощница, или с каквото там разполагате... — Той спря за момент. — Имате ли аспирин?

Лора отвърна озадачено:

— Да.

Старкуедър продължи, сякаш обмисляше плана, докато говореше:

— Ами... изпразнете шишето в канала. След това отидете при някого... при свекърва си или мис... как беше... Бенет? И кажете, че

имате главоболие и искате аспирин. После, докато сте там, оставете вратата отворена и така, сякаш между другото, ще чуете изстрела.

— Какъв изстрел? — попита Лора и втренчено го погледна.

Без да ѝ отговори, Старкуедър прекоси стаята, отиде до инвалидната количка и взе пистолета от масата.

— Да, да — разсеяно промърмори той. — Аз ще се погрижа за това. — Той огледа пистолета. — Хм, не съм виждал такъв... спомен от войната, нали?

Лора стана от табуретката.

— Не зная — каза тя. — Ричард имаше няколко пистолета чуждестранна изработка.

— Чудя се дали е регистриран — рече Старкуедър повече на себе си, като все още държеше пистолета.

Лора седна на канапето.

— Ричард имаше разрешително... ако питате за това — разрешително за цялата си колекция — каза тя.

— Да, предполагам, че е имал. Но това съвсем не значи, че всички са били регистрирани на негово име. В действителност хората често са много небрежни в тия неща. Има ли някой, който знае със сигурност?

— Навярно Ейнджъл — отвърна Лора. — Има ли значение?

Докато отговаряше, Старкуедър започна да се разхожда из стаята.

— Ами... така както сме замислили нещата със стария Мак едичкой си — бащата на момчето, което Ричард е прегазил... по-вероятно е той да се появи с гръм и трясък, обзет от желание за отмъщение, бълващ огън и жупел и със свое собствено оръжие, готов за стрелба. Но в края на краищата, човек може да интерпретира случая и другояче, при това давайки съвсем правдоподобно обяснение. Убиецът... който и да е той... влиза с взлом. Събудилият се току-що Ричард грабва пистолета си. Другият му го изтръгва и стреля. Признавам, че звучи малко натъкмено, но ще трябва да се задоволим с това. Ще се наложи да поемем известен риск, просто не можем да го избегнем.

Той остави пистолета на масата до инвалидната количка и отиде при Лора.

— Така — продължи после, — за всичко ли помислихме? Надявам се фактът, че е бил застрелян четвърт час или двадесет

минути по-рано, няма да е известен, докато не пристигне полицията. Няма да им е лесно да карат в тази мъгла по тези пътища. — Той отиде до френския прозорец, вдигна завесите и поглед на дупките от куршум в стената. — „Р. У“ Много добре. Ще се опитам да сложа точката на „У“-то.

Старкуедър пусна завесите и се върна при Лора.

— Когато чуете изстрела — започна да я инструктира той, — ще се направите на разтревожена и ще доведете мис Бенет... или когото вземете със себе си тук долу. Твърдите, че нищо не знаете. Легнали сте си, после сте се събудили със силно главоболие, отишли сте да търсите аспирин... и това е всичко, което можете да кажете. Ясно?

Лора кимна.

— Хубаво — рече Старкуедър. — Останалото оставете на мен. Сега по-добре ли се чувствате?

— Да, така мисля — прошепна Лора.

— Тогава вървете и изиграйте ролята си — нареди ѝ той.

Лора се поколеба.

— Не е необходимо... да правите това — отново настоя тя. — Не е нужно. Не бива да се намесвате!

— Хайде, стига вече — възрази Старкуедър. — Всеки си има свой начин да... как го казахме оде... да се забавлява и играе. Вие се забавлявахте и поиграхте, застрелвайки съпруга си. Сега е мой ред да се позабавлявам и играя. Нека просто допуснем, че винаги съм имал скрит копнеж да разбере как бих се справил с някоя криминална загадка в истинския живот. — Той бързо ѝ се усмихна успокоително. — Така, ще можете ли сега да направите това, което ви казах?

Лора кимна.

— Да.

— Хубаво. О, виждам че носите часовник. Добре. Колко часа показва?

Лора му подаде часовника си и той свери своя по нейния.

— Малко след без десет — отбеляза той. — Давам ви три... не, четири минути. Четири минути да идете в кухнята, да напъхате вестника в бойлера, да се качите по стълбите, да си облечете халата и да идете при мис Бенет или когото си изберете. Смятате ли, че можете да направите всичко това, Лора? — Той ѝ се усмихна окуражително.

Лора кимна.

— Така — продължи Старкуедър. — Точно пет минути преди полунощ ще чуете изстрела. Тръгвайте!

Тя се упъти към вратата, обърна се и го погледна, несигурна в себе си. Старкуедър прекоси стаята, за да ѝ отвори вратата.

— Няма да ме разочаровате, нали? — попита той.

— Няма — тихо отговори Лора.

— Добре.

Тя точно се намери да излезе, когато Старкуедър видя, че сакото ѝ лежи на канапето. Повика я обратно и усмихнато ѝ го подаде, тя излезе, а той затвори вратата след нея.

ГЛАВА ПЕТА

След като затвори вратата след Лора, Старкуедър спря за миг, размисляйки какво трябва да се направи. После погледна часовника си и извади цигара. Отиде до масата с креслото и се наклони да вземе запалката, когато видя снимка на Лора върху една от лавиците с книги. Той я свали оттам, погледна я, усмихна се, върна я на мястото ѝ и запали цигарата си, след което остави запалката на масата. Извади носната си кърпа, изтри отпечатъците върху облегалките на креслото и снимката и после постави стола така, както той стоеше първоначално. Взе цигарата на Лора от пепелника, после отиде до инвалидната количка и взе своята цигара от пепелника на масата. Сетне прекоси стаята, за да отиде до бюрото, избърса отпечатъците и оттам, върна ножицата и попивателната по местата им и оправи пресата за попиване. Огледа пода около себе си, да не би да е изпуснал някоя изрезка, намери една до бюрото, смачка я и я пхна в джоба на панталоните си. Изтри отпечатъците си от електрическия ключ до вратата и от стола до бюрото, взе фенерчето си оттам, отиде до Френския прозорец, дръпна леко завесите и освети пътеката отвън.

— Почвата е прекалено твърда за отпечатъци — промърмори на себе си той.

Остави фенерчето върху масата с инвалидната количка и взе пистолета. След като се увери, че е зареден, изтри отпечатъците, отиде до табуретката и остави пистолета отгоре ѝ. Погледна бързо часовника си, отиде до креслото в нишата и си сложи шапката, шала и ръкавиците. После прекоси стаята и отиде до вратата, праметнал балтона през рамо. Точно щеше да изгаси лампите, когато си спомни, че трябва да изтрие отпечатъците от вратата и дръжката. След това изгаси светлините, отиде пак до табуретката и си облече балтона. Вдигна пистолета и се наклони да стреля по инициалите на стената, но осъзна, че завесите ги закриват.

— По дяволите! — изруга той. Взе бързо стола от бюрото, за да подпре с него завесите. Зае отново позиция до табуретката, стреля с

пистолета и после живо отиде до стената, за да види резултата.

— Не е зле! — поздрави се той. Докато нагласяше стола на бюрото в предишното му положение, Старкуедър чу гласове откъм вътрешността на къщата. Хукна към френския прозорец, вземайки пистолета със себе си. Миг по-късно се появи отново, грабна фенерчето и пак се втурна навън.

Четирима души забързаха към кабинета от различни краища на къщата. Майката на Ричард Уоруик — висока и властна стара дама, беше облечена в пенъоар. Имаше бледо лице и вървеше с помощта на бастун.

— Какво стана, Жан? — попита тя младия юноша в пижама, който застана до нея на площадката. Той имаше особеното лице на фавън, излъчващо невинност и чистота. — Какво са се разтърчали всички посред нощ? — извика тя, когато към тях се присъедини жена на средна възраст със сивееща коса, облечена в халат от мека вълна. — Бени! — властно се обърна тя към жената. — Кажи ми какво става?

Лора се приближи до тях, а мисис Уоруик продължи:

— Полудели ли сте всички? Лора, какво става? Жан, Жан... ще ми каже ли някой какво става в този дом?

— Бас държа, че е Ричард — каза юношата, който изглеждаше на около деветнадесет години, въпреки че говореше и се държеше като малко момче. — Пак стреля в мъглата. — В гласа му се долови нотка на раздразнение, когато добави: — Кажете му, че не бива да стреля и да ни буди всички от сладките ни сънища! Бях заспал дълбоко, а също и Бени. Нали, Бени? Лора, внимавай, Ричард е опасен! Внимавай, Бени, той е опасен!

— Навън има гъста мъгла — каза Лора, поглеждайки през прозореца на площадката. — Пътят едва се вижда. Не мога да си представя по какво ще стреля в тази мъгла! Направо е абсурдно! Освен това ми се стори, че чух вик.

Мис Бенет — Бени, енергична и дейна жена, която имаше вид на бивша медицинска сестра, каквато всъщност беше, — се намеси в разговора, без да я питат:

— Наистина не разбирам защо трябва да се разстройваш, Лора? Това е Ричард, който се забавлява както обикновено. Но не съм чула да се стреля. Сигурна съм, че нищо лошо не се е случило. Мисля, че си въобразяваш разни неща. Той обаче несъмнено постъпва много

егоистично и аз ще му го кажа. Ричард! — извика тя и влезе в кабинета. — Ричард, наистина е неприятно да стреляш по това време на нощта. Плашиш ни... Ричард!

Лора, облечена в своя халат, последва мис Бенет в стаята. Запали лампите и отиде до канапето, а през това време младият Жан я следваше по петите. Той погледна мис Бенет, която се беше втреничила в седящия в инвалидната количка Ричард Уоруик.

— Какво има, Бени? — попита Жан. — Какво става?

— Ричард — каза мис Бенет с необичайно спокоен глас. — Застрелял се е.

— Вижте! — извика възбудено младият Жан, сочейки към масата. — Революера на Ричард го няма!

Откъм градината долетя нечий глас:

— Какво става там? Случило ли се е нещо?

Жан погледна през малкия прозорец в нишата и извика:

— Чуйте! Навън има човек!

— Навън? — рече мис Бенет. — Кой? — Тя се обърна към френския прозорец и точно щеше да дръпне завесите, когато изведнъж се появи Старкуедър. Мис Бенет уплашено отстъпи назад, а той влезе вътре и тревожно попита:

— Какво се е случило тук? Какво има? — Погледът му се спря върху инвалидната количка на Ричард Уоруик. — Този човек е мъртъв! — извика той. — Застрелян! — Сетне подозрително огледа всички присъстващи в стаята.

— Кой сте вие? — попита мис Бенет. — Откъде идвате?

— Току-що заседнах с колата си в една канавка — отвърна Старкуедър. — Вече няколко часа как се лутам. Видях входната врата и дойдох до къщата, за да се опитам да получа помощ и да телефонирам. Чух изстрел, после някой изхвърча през френския прозорец и се блъсна в мен. — Старкуедър вдигна пистолета и добави: — Той изтърва това!

— Къде отиде този мъж? — попита мис Бенет.

— Откъде мога да знам, по дяволите, в тази мъгла? — отвърна Старкуедър.

Жан стоеше до тялото на Ричард и възбудено го гледаше.

— Някой е застрелял Ричард — извика той.

— Така изглежда — съгласи се Старкуедър. — Най-добре се обадете на полицията. — Той сложи пистолета на масата до инвалидната количка, вдигна гарафата и си сипа бренди в една чаша. — Кой е той?

— Съпругът ми — отвърна безизразно Лора и отиде да седне на канапето.

С леко пресилена загриженост Старкуедър ѝ каза:

— Ето... изпийте това!

Лора вдигна поглед към него.

— Получили сте шок — добави натъртено той.

Когато тя пое чашата, Старкуедър застанал с гръб към останалите и се усмихна съучастнически, за да ѝ подсказже, че е разрешил проблема с отпечатъците върху чашата. После се отдалечи, хвърли шапката си на креслото и изведнъж видя, че мис Бенет се кани да се наведе над трупа на Ричард, затова бързо се обърна към нея:

— Не, нищо не бива да пипате, мадам — помоли я той. — Това прилича на убийство и ако наистина е така, нищо не бива да се пипа.

Мис Бенет се изправи и се отдръпна ужасена от трупа в количката.

— Убийство? — извика тя. — Не може да е убийство!

Мисис Уоруик, майката на мъртвеца, беше застанала на прага на кабинета. Сега тя влезе вътре и попита:

— Какво се е случило?

— Ричард е бил застрелян! Ричард е бил застрелян! — каза ѝ Жан, който изглеждаше повече възбуден, отколкото загрижен.

— Тихо, Жан! — заповяда мис Бенет.

— Какво чуха ушите ми? — попита спокойно мисис Уоруик.

— Той каза, че бил убит — каза Бени и посочи към Старкуедър.

— Ричард! — прошепна мисис Уоруик, а Жан се наведе над тялото и извика:

— Вижте... вижте! На гърдите му има нещо... някакъв лист... има нещо написано...

Той протегна ръка към листа, но беше спрял от нареждането на Старкуедър:

— Не пипайте! В никакъв случай да не се пипа нищо! — После бавно зачете на глас: — „Петнадесети май. Пито — платено!“

— Велики Боже! Макгрегър! — извика мис Бенет и мина зад канапето.

Лора стана права, а мисис Уоруик се намръщи.

— Искате да кажете — започна тя, — че онзи мъж... бащата на детето, което беше прегазено...?

— Макгрегър, разбира се — прошепна на себе си Лора и седна в креслото.

Жан отиде до трупа.

— Вижте... написано е с изрезки от вестник — рече той развълнувано.

Старкуедър отново го възпря:

— Не, не пипайте! — нареди той. — Оставете това на полицията! — Той отиде до телефона. — Дали да не...?

— Не — каза твърдо мисис Уоруик. — Аз ще се обадя.

Поемайки, нещата в свои ръце и събирайки всичката си смелост, тя се приближи до бюрото и започна да набира номера. Жан възбудено отиде до ниската табуретка и коленичи върху ѝ.

— Оня човек, дето е избягал... — попита той мис Бенет. — Мислите ли, че той...?

— Шшт, Жан — каза строго мис Бенет, докато мисис Уоруик заговори с тих, но ясен и властен глас по телефона:

— Полицията ли е? Тук е Лангльрт Хаус домът на мистър Ричард Уоруик. Току-що намерихме мистър Уоруик... застрелян.

Тя продължи да говори. Гласът ѝ бе все така тих, но останалите в стаята слушаха напрегнато.

— Не, намерил го е един непознат — чуха я да казва. — Някакъв мъж, чиято кола се е повредила недалеч от къщата, мисля... Да, ще му кажа. Ще телефонирам в странноприемницата. Ще може ли някоя от вашите коли да го закара дотам, след като свършите тук?... Много добре.

Мисис Уоруик се обърна към присъстващите и заяви:

— Полицията ще дойде възможно най-скоро, като се има предвид каква мъгла е. Ще бъдат две коли, едната, от които ще се върне веднага, за да закара този джентълмен... — тя посочи към Старкуедър — до селската странноприемница. Те искат той да остане до утре, за да могат да поговорят с него.

— Добре, това ме устройва, след като и без друго не мога да си тръгна с моята кола, защото тя все още е в канавката — каза Старкуедър.

Докато той говореше, вратата към коридора се отвори и в стаята влезе тъмнокос мъж, среден на ръст, около четиридесет и пет годишен. Той точно завързваше шнура на халата си. Пристъпи напред и внезапно се закова на място, едва преминал прага.

— Случило ли се е нещо, мадам? — попита той, обръщайки се към мисис Уоруик. После плъзна поглед встрани от нея, видя трупа на Ричард Уоруик и извика:

— Боже мой!

— Боя се, че тук се е разиграла голяма трагедия, Ейнджъл — отговори мисис Уоруик. — Мистър Ричард е бил застрелян и полицията идва насам. — Тя се обърна към Старкуедър и рече: — Това е Ейнджъл. Той е... беше камериер на Ричард.

Камериерът механично се поклони, докато го представяха на Старкуедър.

— О, Боже мой! — повтори той, като не сваляше поглед от трупа на покойния си работодател.

ГЛАВА ШЕСТА

В единадесет на следната сутрин кабинетът на Ричард Уоруик изглеждаше малко по-гостоприемен, отколкото през предишната мъглива вечер. Първо, защото слънцето ярко блестеше в студения, свеж и ясен ден, и второ, защото френският прозорец стоеше широко отворен. Трупът беше изнесен през нощта, а инвалидната количка — забутана в нишата, като на мястото ѝ в средата на стаята се мъдреше креслото. На малката масичка сега стояха единствено гарафата и пепелникът. В инвалидната количка седеше красив младеж на около двадесет години, който беше с късо подстригана черна коса и носеше спортно сако от туид и тъмносини панталони. Той четеше някаква стихосбирка. След малко се изправи и рече на себе си:

— Прекрасни. Изящни и прекрасни. — Гласът му беше мек и напевен, с подчертан уелски акцент.

Младежът затвори книгата, която четеше и я върна на лавицата в нишата. После, след като огледа стаята минута-две, отиде до отворения френски прозорец и излезе на терасата.

Почти веднага след него откъм преддверието влезе един набит мъж на средна възраст с безизразно лице, стиснал куфарче в ръцете си.

Той отиде до креслото, което беше обърнато към терасата, постави куфарчето върху него погледна през прозореца и силно извика:

— Сержант Кадуолъдър!

По-младият мъж се върна в стаята.

— Добро утро, инспектор Томас — каза той и продължи с напевен глас: — „Сезон на мъглите и зрелия плод, най-близък приятел на топлото слънце.“

Инспекторът, който тъкмо беше започнал да разкопчава балтона си, спря и погледна внимателно младия сержант.

— Моля? — попита той, а в гласа му ясно се долавяше саркастична нотка.

— Кийтс — осведоми го сержантът, явно доволен от себе си.

Инспекторът му хвърли съкрушителен поглед, после сви рамене, съблече балтона си, постави го върху инвалидната количка в нишата и се върна за куфарчето си.

— Човек не може да се нарадва на слънчевия ден — продължи сержант Кадуолдър. — Само като си помисля колко ужасно беше времето снощи! Най-лошата мъгла, която съм виждал от години. „Жълтата мъгла, която трие гръб в прозореца отвън!“ Т. С. Елиът. — Той почака, за да види реакцията на инспектора, но когато не последва такава, продължи: — Никак не е чудно, че на шосето за Кардиф са станали толкова много катастрофи.

— Можеше да бъде и по-зле — гласеше незаинтересованият коментар на инспектора.

— Не съм сигурен — каза сержантът, доволен, че си дойде на думата. — В Порткоул е станала страхотна катастрофа. Един убит и две тежко ранени деца. И майката, която си изплакала очите там, на пътя. „А клетият нещастник остана да скърби...“

Инспекторът го прекъсна:

— Свършиха ли работата си момчетата по отпечатъците? — попита той.

Внезапно осъзнал, че ще е по-добре да се върне към текущите си задачи, сержант Кадуолдър отвърна:

— Да, сър, докладът им вече е готов.

Той отвори една папка, която взе от бюрото. Инспекторът седна на стола зад него и захвана да изучава отпечатъците на първата страница.

— Имаше ли проблеми, докато ги сваляхте от живеещите в къщата? — небрежно попита инспекторът.

— Никакви проблеми — каза сержантът. — Бяха крайно любезни и... нетърпеливи да помогнат, както бихте се изразили вие. Друго не можеше и да се очаква.

— Не съм толкова уверен — отбеляза инспекторът. — Запомнил съм, че обикновено повечето хора вдигат голям шум в такива случаи. Явно си мислят, че отпечатъците им ще бъдат вкарани в картотеките, където държим тези на престъпниците. — Той пое дълбоко дъх, протегна ръце и продължи да разглежда папката. — Я да видим сега. Мистър Уоруик — това е покойният. Мисис Лора Уоруик е жена му. Мисис Уоруик старша — майка му, младият Жан Уоруик, мис Бенет

и... кой е тоя? Ейнджи? О, Ейнджъл. А, това е болногледачът, нали? О, ето и другите отпечатъци, да видим... хм. Отвън на прозореца, върху гарафата. Върху чашата за бренди има следи от Ричард Уоруик, Ейнджъл и мисис Лора Уоруик. На запалката и на револвера — това ще са на оня приятел — Майкъл Старкуедър. Той е дал бренди на мисис Уоруик и, разбира се, донесъл е пистолета от градината.

Сержант Кадуолдър бавно кимна.

— Мистър Старкуедър — изръмжа той недоверчиво.

Инспекторът изглеждаше развеселен, когато попита:

— Нещо не ти е симпатичен, а?

— Какво е правил той тук? Ето това искам да зная — отговори сержантът. — Затъва с колата си в някаква канавка и изведнъж се озовава в дом, където е било извършено убийство!

Инспекторът се завъртя на стола, за да погледне младия си колега.

— Ти самият снощи без малко не заседна с нашата кола в канавката, докато пътувахме към къща, в която е било извършено убийство. А колкото до това какво прави тук, той е в този район от една седмица и търси да купи някоя малка вила или къщичка.

Сержантът продължаваше да се колебае, а инспекторът се завъртя към бюрото и кисело добави:

— Изглежда баба му е от Уелс и като момче той е идвал да си кара ваканциите тук.

Омилостивен, сержантът най-после отстъпи:

— А, добре, щом като баба му е от Уелс, това вече е друго нещо, нали? — Той вдигна дясната си ръка и издекламира: — „Път един до Лондон води, а до Уелс отива друг, моят — до морето ходи с белите му платноходи...“ Чудесен поет е бил Джон Мейсфийлд. Но доста подценяван.

Инспекторът отвори уста, за да възрази, но после промени решението си и вместо това се ухили.

— Всеки момент трябва да получим справката за Старкуедър от Абадан^[1] — каза той на младия сержант. — Взехте ли отпечатъците му, за да ги сравним?

— Пратих Джоунс до странноприемницата, където е отседнал снощи — осведоми Кадуолдър шефа си. — Но той бил отишъл до гаража, за да помоли да му изтеглят колата. Джоунс позвъни в

работилницата и разговаря с него. Нареди му колкото се може по-бързо да отиде в управлението, за да даде показания.

— Добре. Сега за втората серия неидентифицирани отпечатъци. Един отпечатък от мъжка длан върху масата до трупа и размазани отпечатъци по стъклените врати отвън и отвътре.

— Обзалагам се, че са на Макгрегър — възкликна сержантът и щракна с пръсти.

— Да-а-а. Може би — призна неохотно инспекторът. — Но на револвера липсват такива. А всеки знае, че ако човек реши да застреля някого с револвер, несъмнено ще има достатъчно ум в главата си, за да носи ръкавици.

— Не знам — отбеляза сержантът. — Неуравновесен човек като Макгрегър, загубил разсъдък след смъртта на детето си, не би се замислял за такива неща.

— Е, скоро ще получим описание на Макгрегър от Норич — каза инспекторът.

Сержантът се настани на табуретката.

— Тъжна история, откъдето и да я погледнеш — заяви той. — Този човек загубил неотдавна жена си, а единственото му дете — убито от бясно каращ шофьор.

— Ако беше карал бясно, както ти казваш — поправи го нетърпеливо инспекторът, — Ричард Уоруик щеше да получи присъда за непредумишлено убийство или най-малкото за нарушение на правилата за движение. Фактите сочат, че дори на разрешителното му няма записано нарушение. — Той взе куфарчето си и извади оръжието, с което е бил убит Ричард Уоруик.

— Понякога и най-ужасните лъжи могат да минат за истина — мрачно възропта сержант Кадуолдър. — „Господи, Господи, този свят в лъжи потънал е“ — Шекспир.

Началникът му просто стана от бюрото и го погледна. След миг сержантът се окопити и скочи на крака.

— Отпечатък от мъжка длан върху масата — промърмори инспекторът и прекоси стаята, за да отиде там, вземайки пистолета със себе си. После се загледа в повърхността ѝ. — Странно.

— Може да е оставен от някой техен гост — предложи услужливо сержант Кадуолдър.

— Може — съгласи се инспекторът. — Но научих от мисис Уоруик, че вчера никой не е идвал на гости. Слугата... Ейнджъл... навярно ще е в състояние да ни каже повече. Хайде, върви и го доведи!

— Слушам, сър — каза Кадуолдър и излезе. Останал сам, инспекторът се подпря с лявата си ръка на масата и се наведе над стола, като го загледа така, сякаш на него седеше някой. После излезе на терасата през френския прозорец и хвърли бегъл поглед наляво и надясно. Разгледа ключалката на вратата и точно се обърна, за да влезе обратно в стаята, когато сержантът се върна, водейки със себе си камериера на Ричард Уоруик — Ейнджъл, облечен в сиво вълнено сако, бяла риза, тъмна вратовръзка и панталони на райета.

— Вие ли сте Хенри Ейнджъл? — попита инспекторът.

— Да, сър — отговори Ейнджъл.

— Бихте ли седнали? — помоли го инспекторът.

Ейнджъл седна на канапето.

— Така — продължи инспекторът. — Вие сте бил болногледач и камериер на мистър Ричард Уоруик... откога точно?

— От три години и половина, сър — отвърна Ейнджъл. Обноските му бяха безупречни, но очите му гледаха лукаво.

— Харесвахте ли работата си?

— Намирах я за съвсем задоволителна, сър! — гласеше отговорът на Ейнджъл.

— Лесно ли беше да се работи за мистър Уоруик? — попита го инспекторът.

— Е, той беше труден човек.

— Но пък това си е имало своите предимства, нали?

— Така е, сър — призна Ейнджъл. — Плащаха ми много добре.

— И това е компенсирало трудностите, така ли? — настоя инспекторът.

— Да, сър. Опитвам се да спестя малко пари.

Инспекторът се разположи на креслото и постави пистолета на масата до него.

— С какво се занимавахте, преди да постъпите на работа при мистър Уоруик? — попита той Ейнджъл.

— С подобна работа, сър. Мога да ви покажа препоръките си — отвърна камериерът. — Надявам се моите работодатели всякога да са оставали доволни. А аз съм имал някои доста трудни работодатели или

по-точно пациенти. Например сър Джеймс Уолисън. Той постъпи свое собствено желание в приют за душевно болни. Много труден човек, сър. — Ейнджъл леко сниши глас, преди да добави: — Наркоман.

— Аха — рече инспекторът. — Предполагам, че мистър Уоруик не се е занимавал с наркотици, нали?

— Не, сър. Мистър Уоруик имаше предпочитания към брендите.

— Пийвал е доста, а? — попита инспекторът.

— Да, сър — отговори Ейнджъл. — Много пиеше, но не беше алкохолик, ако добре ме разбирате. Никога не е стигал до ексцесии.

Инспекторът помълча малко, преди да попита:

— Добре, а какви са тези истории за пушки, пистолети и стрелба по животни?

— Ами... той имаше такова хоби, сър — каза Ейнджъл. — Това, което в нашата професия се нарича „компенсация“. Зная, че навремето е бил е ловец на едър дивеч. В спалнята си има цял арсенал. — Той кимна неопределено с глава през рамо към вътрешността на къщата. — Карабини, ловни пушки, въздушни пушки, пистолети и револвери.

— Разбирам — рече инспекторът. — Добре, хвърлете един поглед на този пистолет.

Ейнджъл стана и пристъпи колебливо към масата.

— Няма нищо — успокои го инспекторът — Не се бойте, вземете го.

Ейнджъл внимателно го взе в ръце.

— Познат ли ви е?

— Трудно ми е да отговоря, сър — каза камериерът. — Изглежда ми като да е на мистър Уоруик, но аз всъщност не разбирам много от огнестрелни оръжия. Не мога да кажа със сигурност какъв точно беше пистолетът снощи.

— Не е ли ползвал един и същ всяка вечер! — попита инспекторът.

— О, не, сър, той имаше различни прищевки — каза Ейнджъл. — Разнообразяваше оръжията си.

Камериерът върна пистолета на инспектора, който го пое в ръце.

— Че за какво му е било оръжие при тази мъгла снощи? — полюбопитства инспекторът.

— Просто имаше такъв обичай, сър — отговори Ейнджъл. — Може да се каже, че това му беше станало навик.

— Добре, бихте ли се върнали на мястото си?

Ейнджъл приседна отново в единия край на канапето. Инспекторът огледа цевта на пистолета, преди да попита:

— Кога за последен път видяхте мистър Уоруик?

— Някъде около десет без петнадесет снощи, сър — каза Ейнджъл. — Беше поискал бутилка бренди, стъклена чаша и си беше избрал един пистолет. Завих го с одеялото и му пожелах лека нощ.

— Той изобщо ли не си лягаше? — попита инспекторът.

— Не, сър — отвърна камериерът. — Поне не в общоприетия смисъл на думата. Спеше винаги на стола си. В шест часа сутринта му носех чай, после го закарвах до спалнята, която е със собствена баня. Взимаше вана, обръсваше се и прочие и после обикновено поспиваше докъм обяд. Знаех, че вечер страда от безсъние и затова предпочита да си седи на стола. Беше много ексцентричен джентълмен.

— А френският прозорец беше ли затворен, когато го оставихте?

— Да, сър — отговори Ейнджъл. — Снощи имаше гъста мъгла и той не искаше тя да се просмуква в къщата.

— Добре. Вратата е била затворена. А заключена ли беше?

— Не, сър. Никога не я заключвахме.

— Значи той е можел да я отвори, ако пожелае?

— О, да, сър. Той, видите ли, имаше инвалидна количка. Можеше да отиде до вратата и да я отвори, ако навън се прояснеше.

— Разбирам. — Инспекторът се замисли за момент и после попита: — А да сте чули изстрел снощи?

— Не, сър — отговори Ейнджъл.

Инспекторът прекоси стаята, отиде до канапето и погледна камериера.

— Не е ли доста странно? — попита той.

— Не, сър, никак не е странно — гласеше отговорът. — Моята стая, видите ли, е доста отдалечена. Намира се в другия край на къщата и до нея се стига посредством коридор и тази тапицирана врата.

— А не е ли било малко неудобно, ако господарят ви е искал да ви повика за нещо?

— О, не, сър — отвърна Ейнджъл. — Има звънец, който звъни в стаята ми.

— А снощи изобщо ли не е натискал звънеца?

— О, не, сър — повтори Ейнджъл. — Ако го беше направил, щях веднага да се събудя. Звънецът е доста силен, ако мога така да се изразя.

Инспектор Томас се подпря върху една от страничните облегалки на канапето, за да погледне Ейнджъл от друг ъгъл.

— Бяхте ли... — започна той, овладявайки нетърпението си, само за да бъде прекъснат от острия звън на телефона. Изчака сержант Кадуолдър да го вдигне, но последният, изглежда, се беше унесъл с отворени очи, а устните му се движеха беззвучно, сякаш беше потънал в поетични размишления. Малко след това сержантът усети, че инспекторът го гледа и че телефонът звъни.

— Извинете, сър, но едно стихотворение е на път да се роди — заобяснява той, докато отиваше да вдигне телефона на бюрото. — Говори сержант Кадуолдър — рече той, помълча, после додаде: — Ах, да, наистина. — След още една пауза се обърна към инспектора: — Полицията от Норич, сър.

Инспектор Томас взе слушалката от Кадуолдър и седна на бюрото.

— Вие ли сте, Едмъндсън? — попита той. — Тук е Томас... Намерили сте го? Добре... Да... Калгари, да... Да... Да, лелята. Кога е умряла? О, преди два месеца... Да, разбирам... Осемнадесет, Тридесет и четвърта улица, Калгари. — Той нетърпеливо погледна Кадуолдър и му направи знак да запише адреса. — Да... О, преди, така ли?... Да, бавно, ако обичате. — Той отново погледна сержанта многозначително. — Среден ръст — повтори после, — сини очи, тъмна коса и брада... Да, значи помните случая?... А, така ли? Сприхаво приятелче?... Да... Ще ми ги изпратите?... Да... Е, благодаря ви, Едмъндсън. Кажете ми вие самият какво мислите?... Да, да, знам какво е било съдебното решение, но какво смятате вие самият? А, така значи?... Един-два пъти преди това?... Да, разбира се, че само допускате... Добре. Благодаря.

Той постави слушалката и се обърна към сержанта:

— Е, получихме някои сведения за Макгрегър. Изглежда, когато жена му умряла, напуснал Канада, за да дойде пак в Англия и да остави детето си при една леля на жена му, която живеела в Северен Уолшъм, защото точно намерил работа в Аляска и не можел да вземе момчето със себе си. Явно е бил страшно разстроен от смъртта на

детето и се кълнял наляво и надясно, че ще си отмъсти на Уоруик. Това не е необичайно при подобен род инциденти. Както и да е, върнал се е пак в Канада. Разбрали са къде живее и ще пратят телеграма до Калгари. Лелята, у която е щял да остави детето, умряла преди два месеца. — Изведнъж той се обърна към Ейнджъл: — Предполагам, че сте работили тук по това време, нали, Ейнджъл? Когато е станала катастрофата, при която е загинало момчето в Северен Уолшъм?

— О, да, сър — отговори Ейнджъл. — Много добре си спомням.

Инспекторът стана от бюрото, прекоси стаята и отиде при камериера. Виждайки, че столът на бюрото е свободен, сержант Кадуолдър побърза да се възползва от възможността да седне.

— Какво точно се е случило? — попита инспекторът Ейнджъл. — Разкажете ми за този инцидент.

— Мистър Уоруик карал по главната улица и едно момченце изскочило от някаква къща — каза Ейнджъл. — Или май беше странноприемница. Да, мисля, че беше странноприемница. Мистър Уоруик нямало как да спре колата. Прегазил го, преди да успее да стори каквото и да било.

— Карал е много бързо, нали? — попита инспекторът.

— О, не, сър. На следствието се установи съвсем точно. Мистър Уоруик се е движел в рамките на разрешената скорост.

— Знам, че той така е казал — забеляза инспекторът.

— Било е чистата истина, сър — настоя Ейнджъл. — Сестра Уорбъртън, медицинска сестра, която навремето работеше за мистър Уоруик, също е била в колата и потвърди думите му.

Инспекторът отиде до другия край на канапето.

— И тя случайно да е видяла колко показва километражът? — запитва той.

— Смятам, че сестра Уорбъртън няма начин да не го е видяла — отговори съдържано Ейнджъл. — Преценила, че се движели с около петдесет километра в час. Мистър Уоруик беше напълно оправдан.

— Но бащата на момчето не е бил съгласен с това? — попита инспекторът.

— Предполагам, че това е съвсем естествено, сър — гласеше коментарът на Ейнджъл.

— Беше ли пил мистър Уоруик?

Отговорът на камериера прозвуча уклончиво:

— Мисля, че чаша шери, сър — той размени поглед с инспектор Томас.

После инспекторът отиде до френския прозорец, извади носна кърпа и си издуха носа.

— Е, мисля, че засега толкова стига — каза той на камериера.

Ейнджъл стана и отиде до вратата. След моментно колебание се върна обратно.

— Извинете, сър — каза той. — Мистър Уоруик с неговия пистолет ли е бил застрелян?

Инспекторът се обърна към него.

— Предстои да разберем — отбеляза той. — Този, който го е застрелял, се е сблъскал с мистър Старкуедър, който пък е идвал към къщата да търси помощ за заседналата си кола. При сблъсъка човекът е изтървал пистолет. Мистър Старкуедър го взел — ето го там. — Той посочи към оръжието на масата.

— Разбирам, сър. Благодаря ви, сър — отговори Ейнджъл и отново тръгна към вратата.

— Между другото — додаде инспекторът, — имало ли е посетители вчера в къщата? По-специално снощи.

Ейнджъл се замисли за момент, после лукаво го погледна.

— Не, доколкото си спомням, сър... засега — отговори той и излезе от стаята, затваряйки вратата зад себе си.

Инспектор Томас се върна на бюрото.

— Ако питаш мен — каза той тихо на сержанта, — този приятел не ми харесва. Няма за какво да се хвана, но не ми е симпатичен.

— Що се отнася до него, аз съм на същото мнение — отвърна Кадуолдър. — Не е човек, комуто бих се доверил. Нещо повече, бих казал, че в онази катастрофа има нещо гнило. — Внезапно той осъзна, че инспекторът стои до него и бързо скочи от стола.

Инспекторът взе бележките, които си водеше Кадуолдър и започна да ги преглежда.

— Чудя се дали Ейнджъл не знае нещо повече за снощи от това, което ни каза — започна той и изведнъж спря. — Хей, какво е това? „Мъгливо е ноември, но рядко през декември“, Това не е Кийтс, надявам се.

— Не — рече надутото сержант Кадуолдър. — Това е Кадуолдър!

[1] Град В Иран. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Инспекторът бързо подхвърли бележника към Кадуолдър, когато вратата се отвори и мис Бенет влезе вътре, затваряйки я внимателно зад себе си.

— Инспекторе — каза тя, — мисис Уоруик с нетърпение очаква да се срещне с вас. Малко е разтревожена... имам предвид възрастната мисис Уоруик — майката на Ричард. Тя не иска да си признае, но съм на мнение, че здравето ѝ е силно разклатено, затова бъдете внимателен, моля ви! Ще се срещнете ли с нея сега?

— О, разбира се — отговори инспекторът. — Поканете я да влезе.

Мис Бенет отвори вратата и даде знак на мисис Уоруик, която влезе в стаята.

— Всичко е наред, мисис Уоруик — успокои я икономката, след което излезе, затваряйки вратата зад себе си.

— Добро утро, мадам — каза инспекторът.

Мисис Уоруик не отвърна на поздрава му, а премина направо към въпроса:

— Кажете ми, инспекторе — заповяда тя, — докъде стигнахте с разследването?

— Рано е още да се каже, мадам — отговори той. — Но бъдете сигурна, че правим всичко, което ни е по силите.

Мисис Уоруик седна на канапето и подпря бастуна си на една от страничните му облегалки.

— Този човек — Макгрегър — попита тя. — Виждали ли са го да се размотава наоколо? Забелязал ли го е някой?

— В момента събираме сведения — осведоми я инспекторът. — Засега обаче няма данни наблизо да се е навъртал непознат.

— Онова бедно момченце — продължи мисис Уоруик. — Искам да кажа, дето го прегазил Ричард. Предполагам, че това е размътило мозъка на бащата. Научих, че навремето се е държал много агресивно

и оскърбително. Навярно това е съвсем естествено. Но да го държи две години вече! Вижда ми се невероятно.

— Да — съгласи се инспекторът. — Две години са много време.

— Но той, разбира се, е шотландец — припомни си мисис Уоруик. — Името му е Макгрегър. Търпеливи и твърдоглави хора са тези шотландци!

— Наистина са такива — възкликна сержант Кадуолдър, размишлявайки, без да се усети, на глас. — Няма по-впечатляваща гледка от шотландец, който разбира, че печели нещо — продължи той, но инспекторът бързо му хвърли строг, укорителен поглед и това го накара да замлъкне.

— Синът ви да е получавал заплахи? — попита инспектор Томас мисис Уоруик. — Писма? Или неща от този род?

— Не, сигурна съм, че не — отговори твърдо. — Ричард щеше да ни каже. Щеше да се изсмее над подобно нещо.

— Не би ги взел на сериозно, така ли? — подхвърли инспекторът.

— Ричард винаги се е присмивал над опасностите — каза мисис Уоруик. Тя изглеждаше горда със своя син.

— След онзи инцидент — продължи инспекторът — вашият син предлагал ли е някакво обезщетение на бащата?

— Естествено — отговори мисис Уоруик. — Ричард не беше подлец. Но му отказаха. Бих казала, по много унизителен начин.

— Несъмнено — промърмори инспекторът.

— Разбрах, че жената на Макгрегър била умряла — припомни си мисис Уоруик. — Момчето било всичко, което той имал на света. Голяма трагедия, наистина.

— Но според вас синът ви не е бил виновен? — попита инспекторът. Когато мисис Уоруик не отговори, той повтори въпроса си: — Попитах дали синът ви не е бил виновен.

Тя помълча известно време, преди да отговори.

— Чух ви.

— Сигурно не сте съгласна с това? — настоя инспекторът.

Мисис Уоруик смутено се размърда на мястото си, въртейки в ръце една от възглавничка.

— Ричард пиеше твърде много — каза най-после. — И, разбира се, него ден също беше пил.

— Чаша шери? — подсказа ѝ той.

— Чаша шери! — повтори мисис Уоруик и горчиво се изсмя. — Той пиеше страшно много. И тогава беше пил... страшно много. Онази гарафа там... — Тя посочи гарафата, която стоеше на масата с креслото до френския прозорец. — Всяка вечер я пълнеха догоре, а на сутринта почти винаги беше съвсем празна.

Инспекторът седна на табуретката, поглед на мисис Уоруик и тихо каза:

— Значи мислите, че синът ви е бил виновен за катастрофата?

— Разбира се, че беше виновен — отговори тя. — Никога не съм се съмнявала в това.

— Но е бил оправдан — припомни ѝ инспекторът.

Мисис Уоруик се изсмя.

— Онази сестра, която беше с него в колата, онази Уорбъртън — изсумтя тя. — Предана на Ричард до глупост. Предполагам, че хубавичко ѝ е платил за показанията ѝ.

— Знаете ли това със сигурност? — рязко я попита инспекторът.

Тонът ѝ прозвуча също толкова рязко, когато отговори:

— Не зная, но сама стигнах до това заключение.

Инспекторът отиде до сержант Кадуолдър и взе бележника му, а мисис Уоруик продължи:

— Казвам ви всичко това сега — рече тя, — защото вие търсите истината, нали? Искате да сте сигурен, че бащата на момчето е имал достатъчно солидни подбуди, за да се реши на убийство. Е, по моему, това е така. Само дето не мисля, че след толкова време... — гласът ѝ постепенно заглъхна и настъпи тишина. Инспекторът вдигна поглед от бележките, които изучаваше.

— Снощи нищо ли не сте чули? — попита я той.

— Знаете ли, аз малко недочувам — отговори бързо мисис Уоруик. — Разбрах, че нещо не е наред чак когато до стаята ми долетяха гласове и шум от стъпки. Слязох долу и младият Жан каза: „Ричард е застрелян. Ричард е застрелян!“ Отпърво си помислих... — Тя прокара ръка през очите си. — Помислих си, че е някаква шега.

— Жан е по-малкият ви син? — попита инспекторът.

— Не ми е син — отговори мисис Уоруик. Той бързо я погледна, а тя продължи: — Разведох се със съпруга си преди много години. Той се ожени повторно. Жан е син от втория му брак. — Тя направи пауза,

след това поде: — Всъщност звучи по-объркано, отколкото е в действителност. След като и двамата му родители умряха, момчето дойде да живее тук. Ричард и Лора точно се бяха оженили. Лора винаги е била много добра с доведения му брат. Беше му нещо като по-голяма сестра.

Тя млъкна и инспекторът използва възможността пак да насочи разговора към Ричард Уоруик.

— Да, разбирам — каза той. — А сега, колкото до сина ви Ричард...

— Обичах сина си, инспекторе — отвърна мисис Уоруик, — но не съм била сляпа за недостатъците му, повечето от които се дължаха на злополуката, която го направи инвалид. Той беше горд човек, обичаше да живее на открито и да води живот на инвалид за него беше унижително. Нека просто кажем, че от това не стана по-добър.

— Да, разбирам — отбеляза инспекторът. — Бихте ли казали, че семейният му живот бе щастлив?

— Нямам никаква представа — отвърна мисис Уоруик, като с тона си съвсем ясно показва, че не желае да разговаря на тази тема. — Има ли още нещо, което искате да знаете, инспекторе? — попита тя.

— Не, благодаря ви, мисис Уоруик — отговори инспектор Томас. — Но сега бих желал да поговоря с мис Бенет, ако е възможно.

Мисис Уоруик се изправи и сержант Кадуолдър отиде да ѝ отвори вратата.

— Да, разбира се — каза тя. — Мис Бенет. Наричаме я Бени. Тя е човекът, който най-добре може да ви помогне. Много е способна и практична.

— Отдавна ли работи за вас? — попита инспекторът.

— Да, от много отдавна. Грижеше се за Жан, докато беше малък, а преди това ми помагаше и с Ричард. О, да, грижеше се за всички ни. Много всеотдаен човек е Бени. — Тя кимна в знак на благодарност към сержанта, който стоеше до вратата и излезе от стаята.

ГЛАВА ОСМА

Сержант Кадуолъдър затвори вратата облегна се на нея и погледна инспектора.

— Значи Ричард Уоруик бил пияница, а? — отбеляза той. — Знаете ли, че и преди съм чувал такива неща за него. Както и за всичките тези пистолети, въздушни пушки и карабини. Ако питате мен, май му е хлопала дъската.

— Възможно е — отвърна лаконично инспектор Томас.

Телефонът иззвъня. Инспекторът зачака сержанта да вдигне слушалката и многозначително го погледна, но Кадуолъдър, забил нос в записките си, отиде бавно до креслото и седна, очевидно глух за телефонния звън. След като почака малко, инспекторът разбра, че мислите на сержанта бяха на друго място, заети несъмнено с някое ново стихотворение. Той въздъхна, прекоси стаята, отиде до бюрото и вдигна слушалката:

— Ало — каза той. — Да, на телефона... Старкуедър, идвал е, така ли? Взели сте му отпечатъците?... Добре... да, ами помолете го да почака... да, връщам се след около половин час... да, искам да му задам няколко въпроса... Добре, дочуване.

Малко преди да свърши разговорът, мис Бенет беше влязла в стаята и беше застанала до вратата. Сержант Кадуолъдър я забеляза скочи от креслото и застана прав зад него.

— Да? — каза въпросително мис Бенет, обръщайки се към инспектора. — Искали сте да ми зададете няколко въпроса? Много работа ме чака тази сутрин.

— Да, мис Бенет — отговори инспекторът. — Искам да чуя вашата версия за катастрофата в Норфък, при която е загинало онова дете!

— Детето на Макгрегър?

— Да, детето на Макгрегър. Разбрах, че много бързо сте си спомнили името му снощи.

Мис Бенет се обърна, за да затвори вратата зад себе си.

— Така е — съгласи се тя. — Имам много добра памет за имена.

— А и несъмнено — продължи инспекторът — случката не може да не ви е впечатлила. Но вие самата не сте били в колата, нали?

Мис Бенет седна на канапето.

— Не, не бях — каза тя. — Само болничната сестра, която работеше по това време за мистър Уоруик. На име Уорбъртън.

— Бяхте ли на следствието? — попита инспекторът.

— Не — отвърна тя. — Но Ричард ни разказа, когато се прибра у дома. Сподели, че бащата на детето го заплашвал и казвал, че щял да си отмъсти. Ние, разбира се, не го взехме на сериозно.

Инспектор Томас се приближи до нея.

— Вие самата имате ли представа какво точно се е случило? — попита я той.

— Не разбирам за какво говорите.

Инспекторът изгледа продължително мис Бенет и после рече:

— Искам да кажа, смятате ли, че катастрофата е станала, защото мистър Уоруик е бил пиан?

Тя махна пренебрежително с ръка.

— О, предполагам, че майка му ви е казала това — изсумтя тя. — Е, не бива да вярвате на всичко, което ви казва. Тя е зле настроена към употребата на алкохол. Съпругът ѝ — бащата на Ричард — пиеше.

— Значи смятате — продължи инспекторът, — че Ричард Уоруик е казал истината и че се е движел в границите на разрешената скорост, а също, че катастрофата не е можела да бъде избегната?

— Не виждам защо да не е говорил истината — настоя мис Бенет. — Сестра Уорбъртън потвърди показанията му.

— А на нея можеше ли да се разчита?

Мис Бенет прие това като критика, насочена срещу нейната професия, затова сухо се възпротиви:

— Смея да се надявам. В края на краищата, не бива да се смята, че хората се занимават само с лъжи — поне не за такива неща. Нали?

Сержант Кадуолдър, който до този момент следеше разпита, сега рязко се намеси:

— Как ли пък не! — извика той. — Като го слуша човек как говорят, ще си помисли, че той не само се е движел в рамките на разрешената скорост, но че и в същото време е давал на заден ход!

Раздразнен от прекъсването, инспекторът бавно се обърна към сержанта и го изгледа. Мис Бенет също погледна изненадано младия човек. Сержант Кадуолдър смутено заби поглед в бележника си, а инспекторът се обърна отново към мис Бенет:

— Моето мнение е следното — започна той. — В онзи момент човекът е бил шокиран и е изпитвал силна скръб, затова, без да се замисли е сипел заплахи и се е заканвал да отмъсти на човека, убил детето му. Но след като е размислил и нещата са се изяснили, той навярно е осъзнал, че Ричард Уоруик не е виновен за катастрофата.

— О! — каза мис Бенет. — Разбирам какво искате да кажете.

Инспекторът бавно закрочи из стаята и продължи:

— Ако, от една страна, колата се е движела на зигзаг и с висока скорост... ако тя е била да речем, неконтролируема...

— Лора ли ви каза това? — прекъсна го мис Бенет.

Инспекторът се обърна към нея, изненадан от забележката ѝ относно съпругата на убития.

— Какво ви кара да мислите, че тя ми го е казала? — попита той.

— Не знам — отвърна мис Бенет. — Просто си го помислих. — Смутена, тя погледна часовника си. — Това ли е всичко? — попита. — Много съм заета тази сутрин.

После отиде до вратата, отвори я и точно се накани да излезе, когато инспекторът каза:

— Сега бих искал да поговоря с младия Жан, ако е възможно.

Мис Бенет се обърна на прага.

— О, той днес е доста възбуден — отговори тя някак сопнато. — Много ще съм ви задължена, ако не говорите с него... така само ще объркате всичко. Едва го успокоих.

— Съжалявам, но се боя, че ще се наложи да му зададем няколко въпроса — настоя инспекторът.

Мис Бенет затвори рязко вратата и пак се върна в стаята.

— Защо просто не намерите този човек Макгрегър и не разпитате него? — предложи тя. — Не може да е отишъл далече.

— Ще го намерим, не се безпокойте — увери я инспекторът.

— Дано! — тросна се тя. — Ама че работа — отмъщение! Това не е никак християнско!

— Разбира се — съгласи се инспекторът и многозначително добави: — Особено след като катастрофата не е станала по вина на

мистър Уоруик и не е могла да бъде избегната.

Мис Бенет остро го изглежда. Последва пауза, след което инспекторът повтори:

— Бих искал да говоря с Жан, ако обичате!

— Не зная дали ще го намеря — каза мис Бенет. — Може да е излязъл — добави тя и побърза да напусне стаята.

Инспекторът погледна сержант Кадуолдър, кимна с глава към вратата и сержантът последва сестрата навън. В коридора мис Бенет смъмри Кадуолдър:

— Не трябва да го тревожите! — каза тя после се върна в стаята. — Не бива да тревожите момчето! — нареди и на инспектора. — Той много лесно... се разстройва. Става неспокоен, нервен.

Инспекторът мълчаливо я наблюдава известно време и после попита:

— Буйства ли?

— Не, разбира се, че не. Той е много мило момче, много добро. Кротко. Искан просто да ви кажа, че може да го разстроите. А такива неща като убийство влияят зле върху детската психика. Защото той всъщност е именно това — просто едно дете.

Инспекторът седна на стола зад бюрото.

— Няма защо да се тревожите, мис Бенет, уверявам ви — каза й той. — Ние напълно оценяваме ситуацията.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Точно в този момент сержант Кадуолъдър въведе в стаята Жан, който се втурна към инспектора.

— Търсите ли ме? — извика възбудено той. Хванахте ли вече убиеца? Има ли кръв по дрехите му?

— Жан — предупреди го мис Бенет, — трябва да се държиш прилично! Отговаряй само на въпросите, които този джентълмен ще ти зададе.

Жан щастливо се обърна към мис Бенет и после пак погледна инспектора.

— О, да, добре — обеща той. — Но не мога ли и аз да задавам въпроси?

— Разбира се, че можеш — любезно го увери инспекторът.

Мис Бенет седна на канапето.

— Ще почакам, докато разговаряте с него — каза тя.

Инспекторът стана бързо, отиде до вратата и я отвори, за да я прикани да напусне стаята.

— Не, благодаря ви, мис Бенет — твърдо каза той. — Няма да имаме нужда от вас. А и вие май казахте, че тази сутрин сте доста заета.

— Предпочитам да остана — настоя тя.

— Съжалявам — каза рязко инспекторът. — Практиката ни е да разпитваме всеки поотделно.

Мис Бенет погледна инспектора, а после и сержант Кадуолъдър. Разбирайки, че е победена, тя гневно изсумтя и бързо се изнесе от стаята, а инспекторът затвори вратата след нея. Сержантът отиде в нишата и се приготви да води бележки, а инспекторът седна на канапето.

— Не ми се вярва — обърна се той добродушно към Жан — друг път да си имал работа с убийство, нали?

— Не, не, не съм — отговори нетърпеливо Жан. — Много е вълнуващо, нали? — Той коленичи върху табуретката. — Разполагате

ли с някакви улики — отпечатъци, кървави петна или нещо такова?

— Май кръвта ти е много интересна — отбеляза инспекторът и дружелюбно му се усмихна.

— О, така е — отговори Жан тихо и стана сериозен. — Обичам кръвта. Има красив цвят, нали? Тя е хубава и яркочервена. — Той също седна на канапето и нервно се изсмя. — Ричард стреляше по разни животни, нали знаете, и после те пускаха кръв. Много е забавно, нали? Ричард все стреляше по животни, а този път е застрелял себе си. Не мислите ли, че е много забавно?

Докато отговаряше, гласът на инспектора беше тих, а тонът — доста сух:

— Навярно това има своята смешна страна. — Той направи пауза. — Разстроен ли си, че брат ти... искам да кажа, доведеният ти брат... е мъртъв?

— Разстроен ли? — Жан беше изненадан. — Задето Ричард е мъртъв? Не, защо пък да съм разстроен?

— Е, помислих си, че ти сигурно много си го обичал — предположи инспекторът.

— Много да съм го обичал?! — извика Жан, а в гласа му се долавяше неприкрито удивление. — Кого, Ричард? О, не, никой не може да обича Ричард!

— Сигурно жена му все пак го е обичала — настоя инспекторът.

На лицето на Жан се изписа изненада.

— Лора? — извика той. — Не, не мисля така. Тя винаги беше на моя страна.

— На твоя страна? — попита инспекторът. — Какво точно означава това?

Внезапно Жан придоби ужасен вид.

— Да, да — почти извика той бързо. — Когато Ричард искаше да ме изпрати.

— Къде да те изпрати? — насърчи го инспекторът кротко.

— На едно от онези места — обясни младежът. — Нали знаете, пращат ви там, после ви заключват и не можете да излезете. Той казваше, че Лора сигурно щяла понякога да идва да ме вижда.

Жан леко потръпна, после стана, обърна гръб на инспектора и погледна сержант Кадуолдър.

— Не искам да ме заключват — продължи той, а гласът му трепереше. — Не бих го понесъл!

Той отиде до френския прозорец и остана загледан към терасата.

— Винаги съм обичал да е отворено — извика им той. — Обичам моят прозорец да е отворен, и вратата също, за да съм сигурен, че винаги мога да изляза.

Той се върна обратно в стаята.

— Сега обаче никой вече не може да ме заключи, нали?

— Да, момко — успокой го инспекторът. Така мисля.

— Не и сега, когато Ричард е мъртъв — добави Жан и за миг придоби самодоволен вид.

Инспекторът стана и заобиколи канапетото.

— Значи Ричард е искал да те затвори? — попита той.

— Лора казва, че той говорел така само за да ме дразни — рече Жан. — Тя казва, че това били само приказки и че всичко е наред и също, че докато е тук, ще гледа никога да не ме затворят. — Той приседна на една от облегалките на канапетото и продължи да говори в нервна възбуда: — Обичам Лора. Обичам Лора ужасно много. Чудесно е, когато сме заедно, да знаете. Търсим пеперуди и птичи яйца и играем на разни игри. На сантасе. Знаете ли я? Много е хитра. Също и на „Черен Петър“. О, страшно е забавно да правим разни неща с Лора!

Инспекторът отиде при него и се подпря на другата облегалка. Гласът му звучеше приятелски, когато попита:

— Не вярвам да си спомняш нещо от онази злополука, дето е станала, докато сте живеели в Норфък, нали? Когато е било прегазено онова момченце.

— А, да, спомням си — жизнерадостно отговори Жан. — Ричард отиде на следствие.

— Да, точно така. Какво друго си спомняш? — подкани го инспекторът.

— Него ден имахме съомга за обяд — каза веднага Жан. — Ричард и Уорби се върнаха заедно. Уорби беше малко нервна, а Ричард — весел.

— Уорби ли? — почуди се инспекторът. — Сестра Уорбъртън?

— Да, Уорби. Тя не ми беше симпатична. Ала Ричард явно беше много доволен от нея и постоянно повтаряше: „Страшно шоу им спретна, Уорби!“

Внезапно вратата се отвори и на прага се появи Лора Уоруик. Сержант Кадуолъдър отиде при нея, а Жан извика:

Здрасти, Лора!

— Да не ви прекъснах? — попита Лора инспектора.

— Не, разбира се, че не, мисис Уоруик — отговори той. — Моля ви, седнете!

Лора влезе в стаята и сержантът затвори вратата след нея.

— Дали Жан...? — започна тя и после спря.

— Точно го питах — обясни инспектора — спомня ли си нещо за инцидента с онова момче в Норфък. Момчето на Макгрегър.

Лора приседна на ръба на канапето.

— Спомняш ли си, Жан? — запитва го тя.

— Разбира се, че си спомням — отговори нетърпеливо младежът. — Всичко помня. И той се обърна към инспектора и рече: — Нали ви казах?

Инспекторът не му отговори направо. Вместо това той бавно отиде до канапето и, обръщайки се към Лора Уоруик, попита:

— Какво знаете за онази катастрофа, мисис Уоруик? Обсъждахте ли я по време на обяда него ден, след като съпругът ви се е върнал от следствието?

— Не помня — веднага отговори Лора.

Жан стана бързо и отиде при нея.

— О, да, помниш, Лора, сигурен съм — подсети я той. — Не се ли сещаш — дето Ричард каза, че било без значение, задето на света имало един пикльо по-малко?

Лора стана права.

— Моля ви... — обърна се тя към инспектора.

— Всичко е наред, мисис Уоруик — любезно я успокои инспектор Томас. — За нас важно, видите ли, да разберем истината за тази катастрофа. В края на краищата, тя може да се окаже евентуален мотив за случилото снощи тук.

— О, да — въздъхна тя. — Зная, зная.

— Според вашата свекърва — продължи инспекторът — съпругът ви прекалил с пиенето него ден.

— Нищо чудно — призна Лора. — Това... това не ме изненадва.

Инспекторът седна в единия край на канапето.

— Вие всъщност познавахте ли този Макгрегър, виждали ли сте го изобщо? — попита я той.

— Не — каза Лора. — Не, аз не отидох на следствието.

— Той, изглежда, бил обладан от силно желание за отмъщение — отбеляза инспекторът.

Лора тъжно се усмихна.

— Мисля, че това навярно е повлияло на разсъдъка му — съгласи се тя.

Жан, който ставаше все по-възбуден и по-възбуден, отиде при тях.

— Ако аз имах враг — извика войнствено той, — щях да постъпя така: ще почакам известно време и сетне ще се промъкна в тъмното с моя пистолет. И после... — Той се престори, че стреля срещу креслото с въображаем пистолет. — Па, па, па!

— Тихо, Жан! — остро му нареди Лора.

Жан мигом се разтревожи.

— Сърдиш ли ми се, Лора? — попита я той по детски.

— Не, миличък — успокой го тя. — Не ти се сърдя. Но гледай да не се вълнуваш толкова!

— Не се вълнувам — каза натъртено Жан.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Докато пресичаше преддверието, мис Бенет спря, за да направи път на Старкуедър.

— Добро утро, мис Бенет — поздрави я Старкуедър. — Дойдох, за да се срещна с инспектор Томас.

Мис Бенет кимна.

— Добро утро... о, добро утро, господин полицай. И двамата са в кабинета... не зная какво правят.

— Добро утро, мадам — отговори полицаят. — Донесох тези неща за инспектора. Навярно сержант Кадуолдър ще може да ги вземе.

— Какво става? — попита Лора, дочула глъчката отвън.

Инспекторът стана и отиде до вратата.

— Като че ли мистър Старкуедър се е върнал.

Когато Старкуедър влезе в стаята, сержант Кадуолдър излезе в преддверието, за да разтваря с полицаия. Междувременно младият Жан се отпусна в креслото, наблюдавайки суетнята около него с огромен интерес.

— Слушайте — извика Старкуедър, когато в стаята, — не мога цял ден да си губя времето в полицейското управление. Взеха ми отпечатъците и после поисках да ме доведат тук. Имам си работа. С агенция за недвижими имоти имаме уговорка днес да посетим две места. — Той изведнъж забеляза Лора. — Добро утро, мисис Уоруик — поздрави я Старкуедър. — Ужасно съжалявам за случилото се.

— Добро утро — отвърна резервирано тя.

Инспекторът отиде до масата с креслото.

— Мистър Старкуедър — попита той, — снощи случайно да сте се подпирали с ръка на тази маса, а после да сте отваряли френския прозорец?

Старкуедър отиде при него до масата.

— Не зная — призна той. — Може би. Има ли значение? Не мога да си спомня.

Сержант Кадуолдър се върна в стаята, носейки със себе си някаква папка. След като затвори вратата, той отиде при инспектора.

— Ето отпечатъците на мистър Старкуедър, сър — докладва той. — Полицаят ги донесе. Също и балистичната експертиза.

— А, я да видим — каза инспекторът. — Куршумът, убил Ричард Уоруик, е бил изстрелян от този пистолет. Колкото до отпечатъците, ей сега ще ги погледнем.

Той отиде до стола на бюрото, седна и започна да изучава документите, а сержантът се върна в нишата.

След известно време Жан, който напрегнато наблюдаваше Старкуедър, попита:

— Вие току-що се връщате от Абадан, нали? Как е там?

— Горещо — гласеше единственият отговор, който даде Старкуедър. — Как сте днес, мисис Уоруик? — обърна се той към Лора. — По-добре ли се чувствате?

— О, да, благодаря — отговори Лора. — Вече се съвзех от шока.

— Хубаво — каза Старкуедър.

Инспекторът беше станал и сега отиде до Старкуедър на канапето.

— Ваши отпечатъци — обяви той — има по френския прозорец, гарафата, чашата и запалката. Отпечатъците върху масата не са ваши. Засега са още неидентифицирани. — Той се огледа. — Това решава въпроса — добави той. — След като не е имало посетители... — той спря и погледна Лора — снощи...

— Не — увери го Лора.

— Тогава значи са на Макгрегър — продължи инспекторът.

— На Макгрегър? — попита Старкуедър и погледна Лора.

— Вие сте изненадан? — каза инспекторът.

— Да... доста — призна Старкуедър. — Искам да кажа, че очаквах да е бил с ръкавици.

Инспекторът кимна.

— Прав сте — съгласи се той. — Държал е пистолета с ръкавици.

— Дали е имало свада? — попита Старкуедър, обръщайки се към Лора. — Или не сте чули друго, освен изстрела?

Лора изрече с усилие:

— Аз... ние — тоест Бени и аз... чухме изстрела. Но и без това от горния етаж не би могло да се чуе нищо друго.

До този момент сержант Кадуолъдър зяпаше към градината през малкия прозорец в нишата. Но сега, след като видя, че някой се придвижва към къщата през ливадата, отиде до френския прозорец. През него влезе еди красив мъж на около тридесет и пет години, среден на ръст, с руса коса и сини очи и с осанка на военен. Той се спря на входа. Изглеждаше много разтревожен. Жан, който го забеляза първи от присъстващите в стаята, възбудено изписка:

— Джулиън! Джулиън!

Новодошлият погледна към Жан и сетне се обърна към Лора Уоруик.

— Лора! — извика той. — Току-що научих. Ужасно... ужасно съжалявам!

— Добро утро, майор Фарър! — поздрави го инспектор Томас.

Джулиън Фарър се обърна към инспектора:

— Това е невероятно! — каза той. — Бедният Ричард!

— Седеше си в количката ето тук — заобяснява възбудено Жан на Фарър. — Беше се свил на две, а на гърдите му имаше лист хартия. Знаеш ли какво пишеше на него? Пишеше: „Пито — платено!“

— Да. Спокойно, Жан, спокойно! — измърмори Джулиън Фарър и потупа момчето по рамото.

— Много е вълнуващо, нали? — продължи Жан и пламенно го погледна.

Фарър се отдалечи от него.

— Да, да, разбира се, че е вълнуващо — увери го той и погледна въпросително към Старкуедър, докато говореше.

Инспекторът ги представи един на друг.

— Това е мистър Старкуедър... майор Фарър, който може да се окаже нашият бъдещ представител в Парламента. Кандидатира се на допълнителните избори.

Старкуедър и Джулиън Фарър си стиснаха ръцете и измърмориха по едно любезно: „Приятно ми е!“ Инспекторът се оттегли настрана и направи знак на сержанта да отиде при него. Те се запrikaзваха, а в това време Старкуедър заобяснява на майор Фарър:

— Хлътнах с колата си в една канавка и точно идвах към къщата, за да видя дали не мога да телефонирам и да получа някаква помощ,

когато един мъж изскочи отвътре и почти ме събори на земята.

— Накъде тръгна този мъж? — попита Фарър.

— Нямам представа — отговори Старкуедър. — Разтвори се в мъглата като дим.

Той се обърна, а в това време Жан, който коленичи върху креслото, погледна въпросително към Фарър и рече:

— Джулиън, ти нали каза на Ричард, че някой ден ще го застрелят?

В стаята настана тишина и всички погледи се насочиха към Джулиън Фарър.

Той се замисли за миг и после невъзмутимо заяви:

— Така ли съм казал? Не си спомням.

— О, да, каза го — настоя Жан. — Беше веднъж на вечеря тук. Нали се сещаш, с Ричард нещо се скарахте и тогава ти каза: „Един ден, Ричард, някой ще ти пусне куршум в главата!“

— Забележително пророчество! — отбеляза инспекторът.

Джулиън Фарър приседна на крайчеца на табуретката.

— Е, добре — каза той. — Знаете, че Ричард вършеше куп безобразия с пушката си. Хората никак не харесваха това. Имаше един мъж... помниш ли го, Лора? Грифитс, вашият градинар. Онзи, дето беше уволнен от Ричард. Та тоя Грифитс най-сериозно сподели веднъж с мен, а после още няколко пъти следното: „Само почакайте! Някой ден ще си грабна пушката и ще го гръмна тоя мистър Уоруик!“

— О, Грифитс не би направил такова нещо! — бързо извика Лора.

Фарър веднага отстъпи:

— Не, не, разбира се, че не — призна той. — Аз... аз нямах предвид това. Просто казвах, че много хора... говореха така за Ричард.

За да прикрие объркването си, той извади от табакерата си една цигара.

Инспекторът седна на стола зад бюрото със замислен вид. Старкуедър застана в ъгъла до нишата, а Жан, който стоеше наблизко, го зяпна с интерес.

— Щеше ми се да бях наминал снощи! — рече Джулиън Фарър, без да се обръща конкретно към някого. — Канех се да го направя.

— Имаше ужасна мъгла! — тихо каза Лора. — Нямало е как да дойдеш насам.

— Не затова — отговори Фарър. — Просто хората от моя комитет бяха вкъщи на вечеря. Когато разбраха, че пада мъгла, всички си тръгнаха много рано. Тогава реших да дойда да ви видя, но се отказах. — Той затършува из джобовете си и после попита: — Някой да има кибрит? Изглежда съм си забравил запалката някъде.

Огледа се и изведнъж забеляза запалката, която Лора беше оставила предната нощ на масата. Стана и отиде да я вземе, а в това време Старкуедър внимателно го наблюдаваше.

— О, ето я! — каза Фарър. — Изобщо не можех да се сетя къде съм я сложил.

— Джулиън... — започна Лора.

— Да? — Фарър ѝ предложи цигара и тя си взе една. — Страшно съжалявам за случилото се, Лора — каза той. — Ако има нещо, което мога да направя... — гласът му нерешително заглъхна.

— Да, да, зная — отвърна Лора, докато Фарър ѝ палеше цигарата.

Изведнъж Жан се обърна към Старкуедър.

— А вие можете ли да стреляте, мистър Старкуедър? — попита той. — Пък аз мога. Ричард понякога ми даваше да опитам. Разбира се, не бях добър колкото него.

— Давал ли ти е? — рече Старкуедър и се извърна към Жан. — С какво оръжие ти даваше да стреляш?

Докато Жан занимаваше Старкуедър, Лора използва възможността да размени набързо няколко думи с Джулиън Фарър.

— Джулиън, трябва да поговоря с теб. Наистина — прошепна тя тихо.

Гласът на Фарър беше също толкова тих:

— Внимавай! — предупреди я той.

— С двадесет и два калибров пистолет — казваше в това време Жан на Старкуедър. — Аз съм много добър стрелец, нали, Джулиън? — Той отиде при него. — Помниш ли, когато ме заведе на панаира? Уцелих две шишета, нали?

— Така беше, млади момко — увери го Фарър. — Ти имаш точно око, а това е най-важното. Имаш точно око и за игра на крикет. Онзи мач, дето го изиграхме миналото лято, беше истинска сензация! — добави той.

Жан му се усмихна щастливо и после седна на табуретката, поглеждайки към инспектора, който в момента разглеждаше някакви документи на бюрото. Настъпи тишина. После Старкуедър извади една цигара и попита Лора:

— Имате ли нещо против, ако запаля?

— Разбира се, че не — отговори тя.

Той се обърна към Джулиън Фарър.

— Може ли да ползвам запалката ви?

— Разбира се — каза Фарър. — Заповядайте!

— Много е хубава — отбеляза Старкуедър, докато си палеше цигарата.

Лора направи внезапно движение, после се закова на място.

— Така е — каза небрежно Фарър. — Бива си я повече от доста други.

— Твърде е... специфична — отбеляза Старкуедър.

Той бързо погледна към Лора и после върна запалката на Джулиън Фарър, като смотолеви едно „благодаря“.

Жан скочи от табуретката и застана зад стола на инспектора.

— Ричард имаше много пушки — довери му той. — Също и въздушни. А имаше една, която е използвал в Африка, с нея е стрелял по слонове. Искате ли да ги разгледате? Те са ей там, в спалнята на Ричард — посочи той с ръка.

— Добре — каза инспекторът и стана. — Покажи ни ги. — Той се усмихна на Жан и дружелюбно добави: — Знаеш ли, че си ни голям помощник. Наистина свърши доста работа. Трябва да те вземем да ни помагаш в полицията.

Той сложи ръка на рамото на момчето и го побутна към вратата, която сержантът отвори.

— Няма да ни трябват повече, мистър Старкуедър — извика инспекторът на излизане. — Сега можете вече да си свършите работата. Само поддържайте връзка с нас, това е.

— Добре — отговори Старкуедър, а Жан, инспекторът и сержантът излязоха от стаята, като последния затвори вратата след тях.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

След като полицаите излязоха от стаята заедно с Жан, за момент настъпи неловко мълчание. После Старкуедър отбеляза:

— Е, предполагам, че ще е най-добре да вървя и да видя дали са успели да изкарат колата ми от канавката. Когато идвахме насам, не минахме покрай нея.

— Да — обясни Лора. — Пътят минава от другата страна.

— Да, разбирам — отговори Старкуедър и се приближи до френския прозорец, където се обърна. — Колко е различно всичко на дневна светлина — забеляза той и отиде на терасата.

Веднага щом той излезе, Лора и Джулиън Фарър се обърнаха един към друг.

— Джулиън! — извика Лора. — Запалката! Казах, че е моя.

— Казахла си, че е твоя? На инспектора? — попита Фарър.

— Не, на него.

— На... на този човек... — започна Фарър и спря, защото и двамата забелязаха, че Старкуедър се разхожда отвън на терасата. — Лора... — започна той отново.

— Внимавай! — каза тя, отиде до малкото прозорче в нишата и погледна навън. — Той може да слуша какво си говорим.

— Кой е той? — попита Фарър. — Познаваш ли го?

Лора се върна в средата на стаята.

— Не, не, не го познавам — каза тя на Фарър. — С колата му станала злополука и той дойде снощи тук. Точно след...

Джулиън Фарър докосна ръката ѝ, която лежеше върху облегалката на канапето.

— Няма нищо, Лора. Знаеш, че ще направя всичко, което е по силите ми.

— Джулиън... отпечатъците! — изохка тя.

— Какви отпечатъци?

— На масата. На масата ей там и на френския прозорец. Твои ли са?

Фарър дръпна ръката си от нейната и посочи към Старкуедър, който отново беше започнал да се разхожда на терасата отвън. Без да се обръща натам, Лора се отдалечи от него и каза високо:

— Много мило, Джулиън, сигурна съм, че ще можеш доста да ни помогнеш, защото сега се отваря много работа.

Старкуедър все така крачеше по терасата отвън. Когато пак се скри от поглед, Лора отново погледна Джулиън Фарър.

— Твои ли са тези отпечатъци, Джулиън? Помисли!

Фарър се замисли за миг, после каза:

— На масата... като че ли да.

— О, Господи! — извика Лора. — Какво ще правим сега?

Старкуедър се показва отново, докато се разхождаше на терасата напред-назад точно от другата страна на френския прозорец. Лора всмукна от цигарата си.

— Полицията смята, че го е извършил човек на име Макгрегър... — каза тя на Джулиън. После го погледна отчаяно и замълча, представяйки му възможността да направи някакъв коментар.

— Е, тогава значи всичко е наред — отговори той. — Те навярно ще продължат да смятат така.

— Но да допуснем... — започна Лора.

Фарър я прекъсна.

— Трябва да вървя — каза той. — Имам делова среща. — После се изправи. — Всичко е наред, Лора — каза той и я потупа по рамото. — Не се тревожи! Ще се постарая да нямаш проблеми.

На лицето ѝ се изписа недоумение, граничещо с отчаяние, Фарър очевидно не забеляза това, защото тръгна към френския прозорец. Точно го отваряше, когато Старкуедър се приближи с явното намерение да влезе вътре. Фарър учтиво му направи път, за да не се сблъскат.

— О, тръгвате ли си вече? — попита го Старкуедър.

— Да каза Фарър. — Напоследък се струпа доста работа. Нали знаете, изборите са само след седмица.

— О, разбирам — отговори Старкуедър. — Простете невежеството ми, но вие какъв сте? Консерватор?

— Либерал — рече Фарър. В гласа му прокрадна леко възмущение.

— О, либералите още ли са в политиката? — попита живо Старкуедър.

Джулиън Фарър си пое шумно дъх и напусна стаята, без да каже нито дума. Когато излезе, затръшвайки вратата така, че за малко не я счупи, Старкуедър погледна гневно Лора. После рече с нарастващо раздражение:

— Разбирам. Или поне започвам да разбирам.

— Какво искате да кажете? — попита Лора.

— Това е приятелчето, нали? — Той се приближи до нея. — Хайде, отговорете! Така ли е?

— Щом като искате да знаете — отвърна Лора предизвикателно, — да, така е!

Старкуедър я изгледа за момент, без да каже нищо. После ядно попита:

— Май доста неща не сте ми казали снощи, а? Ето защо грабнахте толкова бързо запалката, казвайки, че била ваша! — Той се отдалечи от нея, но после пак се върна и я погледна в очите. — И откога продължава това между вас?

— От доста време — каза тихо Лора.

— Но вие никога не сте мислели да напуснете Уоруик и да заживеете с него?

— Не — отговори Лора. — Кариерата на Джулиън. Това можеше да го срине политически.

Старкуедър седна намусено в единия край на канапето.

— О, може би нямаше, особено в днешно време — заяде се той. — Нима за политиците изневярата не е вече нещо в реда на нещата?

— Да, но тук обстоятелствата бяха по-различни — опита се да обясни Лора. — Той беше приятел на Ричард, а Ричард пък беше инвалид.

— О, да, разбирам. Това би било много лоша реклама за него! — рече грубо Старкуедър.

Лора застана до канапето и го погледна.

— Предполагам, смятате, че едва ли не съм била длъжна да ви кажа това снощи? — отбеляза ледено тя.

Старкуедър извърна глава.

— Изобщо не сте били длъжна да го правите — смотолели той.

Лора отстъпи.

— Не мислех, че ще има значение... — започна тя. — Искам да кажа... в главата ми беше само това как застрелях Ричард.

Старкуедър отново омегна към нея и промърмори:

— Да, да, разбирам. — След известно време добави: — И аз не бях в състояние да мисля за друго, освен за това. — Той отново спря и после вдигна поглед към нея. — Искате ли да направим един малък експеримент? — попита. — Къде стояхте вие, когато застреляхте Ричард?

— Къде стоях ли? — повтори Лора. Тя звучеше объркано.

— Точно това казах.

След като се замисли за момент, Лора отговори:

— О... ей там! — тя кимна неопределено към френския прозорец.

— Идете и застанете там, където сте били вчера — нареди ѝ Старкуедър.

Лора стана и започна нервно да се върти из стаята.

— Аз... аз не мога да си спомня — каза тя. — Не ме карайте да си спомням това! — изрече тя с уплаха в гласа. — Бях разстроена. Бях...

Старкуедър я прекъсна:

— Съпругът ви е казал нещо — напомни ѝ той. — Нещо, което ви е принудило да грабнете пистолета.

Той стана от канапето и отиде до масата с креслото, за да изгаси цигарата си.

— Така, хайде сега да възпроизведем случилото се — продължи той. — Тук е масата, а тук — пистолетът. — Той взе цигарата ѝ и я сложи в пепелника. — Карали сте се. Вие сте взели пистолета... вземете го!

— Не искам! — извика Лора.

— Не се правете на глупачка! — изръмжа Старкуедър. — Не е зареден. Хайде, вземете го! Вземете го!

Лора нерешително го взе.

— Сграбчили сте го — напомни ѝ той. — Не сте го взели така предпазливо. Сграбчили сте го ѝ сте го застреляли. Покажете ми как сте го направили!

Лора хвана несръчно пистолета и се отдалечи от Старкуедър.

— Аз... аз... — започна тя.

— Хайде! Покажете ми! — извика и той. Лора се опита да се прицели.

— Хайде де, стреляйте! — изкрещя повторно той. — Не е зареден.

Понеже тя все още се колебаеше, той тържествуващо ѝ измъкна оръжието от ръцете.

— Така си и знаех — възкликна после. — През живота си не сте стреляли с пистолет. Изобщо не знаете как става. — Той погледна револвера и продължи: — Не знаете дори това, че трябва да свалите предпазителя.

Той сложи пистолета на табуретката, мина зад канапето и я погледна. След малко каза тихо:

— Вие не сте застреляли съпруга си.

— Застрелях го — настоя Лора.

— О, не, не сте — повтори убедено той.

Лора попита с ужасен глас:

— Защо тогава ще казвам, че съм го застреляла?

Старкуедър пое дълбоко дъх и бавно го избена, после заобиколи канапето и се отпусна тежко върху него.

— Отговорът е съвсем прост. Защото го е застрелял Джулиън Фарър — рече дръзко той.

— Не! — почти извика Лора.

— Да!

— Не! — повтори тя.

— Аз казвам да! — настоя той.

— Ако е бил Джулиън — попита Лора, — защо ще казвам, че съм аз?

Старкуедър спокойно я погледна.

— Защото — каза той — сте преценили, при това съвсем правилно, че бих прикрил вас, а не него. О, да, съвсем правилно сте преценили това. — Той се отпусна назад, преди да продължи: — Да, вие много хитро ме изпързалихте. Обаче край, чувате ли! Край! Проклет да съм, ако тръгна да плета лъжи, за да спасявам кожата на майор Джулиън Фарър!

Настъпи тишина. За момент Лора не отговори нищо. После се усмихна, отиде спокойно до масата с креслото и взе цигарата си. Обърна се към Старкуедър и каза:

— О, не, ще го направите. Ще се наложи! Вече е късно да се връщате назад. Предложихте на полицията тази версия и вече не можете да я промените.

— Какво? — ахна изненадано Старкуедър.

Лора седна в креслото.

— Без значение е какво сте узнали или какво си мислите, че сте узнали — заяви тя, — сега ще трябва да се придържате към тази версия. Вече сте съучастник, вие сам го казахте — каза тя и всмукна от цигарата си.

Старкуедър стана и я погледна в очите, после извика потресен:

— Ах, проклет да съм! Малка кучка такава.

Известно време той я гледаше свирепо, сетне изведнъж, без да каже нищо повече, се завъртя на пети, отиде бързо до френския прозорец и излезе. Лора го видя как той с широка крачка прекоси градината. Накани се да го последва и повика обратно, но после очевидно размисли. Сетне бавно се отдалечи от френския прозорец с тревожен поглед в очите.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Малко по-късно същия ден следобед Джулиън Фарър крачеше нервно напред-назад в кабинета. Френският прозорец, който отвеждаше към терасата, стоеше отворен, а слънцето беше започнало да залязва, обагряйки в златисто ливадата отвън. Фарър беше повикан тук от Лора Уоруик, която явно искаше спешно да го види. Докато я чакаше, той често поглеждаше часовника си.

Фарър се чувстваше много притеснен и объркан. Погледна към терасата, върна се отново в стаята и пак хвърли бегъл поглед към часовника си. Тогава съзря някакъв вестник върху масата с креслото и го взе. Беше местно издание — „Западно ехо“, — а на първата му страница имаше репортаж за смъртта на Ричард Уоруик. „ВИДЕН ЖИТЕЛ УБИТ ОТ НЕИЗВЕСТЕН НАПАДАТЕЛ“, гласеше заглавието на статията. Фарър седна в креслото и започна неспокойно да чете. След малко захвърли вестника и отиде до френския прозорец. Погледна за последен път стаята, излезе навън и закрачи през ливадата. Беше на подобната път, когато чу зад себе си глас. Обърна се и извика:

— Лора, съжалявам, аз... — но спря разочарован, когато видя, че човекът, който идваше към него, не беше Лора Уоруик, а Ейнджъл и болногледачът-камериер на покойния Ричард Уоруик.

— Мисис Уоруик ме помоли да ви предам, че слиза след минута, сър — каза Ейнджъл, когато наближи Фарър. — Но се чудех дали бих могъл да поговоря за малко с вас?

— Да, да. Какво има?

Ейнджъл отиде при Джулиън Фарър и се отдалечи с още една-две крачки от къщата, сякаш се тревожеше да не би разговорът им да бъде подслушан.

— Е? — рече Фарър и го последва.

— Много съм притеснен, сър — започна Ейнджъл, — за моето положение в къщата и ми се щеше да се консултирам с вас по този въпрос.

Главата на Джулиън Фарър беше заета с мисли само за неговите собствени проблеми и затова прояви много слаб интерес към казаното.

— Е, и какъв е проблемът? — попита той.

Ейнджъл помисли за миг, преди да отговори. После рече:

— След смъртта на мистър Уоруик, сър, аз оставам без работа.

— Да. Да, предполагам — отвърна Фарър. — Но смятам, че лесно ще си намериш друга нали?

— Надявам се, сър — рече Ейнджъл.

— Ти имаш нужната квалификация, нали така? — попита Фарър.

— О, да, сър. Имам нужната квалификация — отвърна Ейнджъл — и винаги бих могъл да си намеря работа или в някоя болница, или в частен дом, знам това.

— Тогава какво те тревожи?

— Ами, сър — започна Ейнджъл, — обстоятелствата, при които се стигна до оставането ми без работа, са крайно неблагоприятни за мен.

— Казано на прост английски — отбеляза Фарър, — не ти е приятно, че си бил замесен в убийство. Това ли е?

— Би могло и така да се каже, сър — потвърди камериерът.

— Е — рече Фарър, — боя се, че никой нищо не може да стори. Предполагам, ще получиш добри препоръки от мисис Уоруик.

Той извади табакерата си и я отвори.

— Не мисля, че ще срещна никакви трудности в това отношение, сър — отвърна Ейнджъл. — Мисис Уоруик е много мила дама... много очарователна, ако мога така да се изразя. — Той като че ли се опитваше да намекне нещо.

Джулиън Фарър, който в края на краищата беше решил да изчака Лора, точно се накани да тръгне обратно към къщата. Сега обаче спря, сепнат от нещо в интонацията на камериера.

— Какво искаш да кажеш? — попита тихо той.

— Не искам по никакъв начин да поставям мисис Уоруик в неудобно положение — отговори мазно Ейнджъл.

Преди да каже каквото и да било, Фарър извади една цигара и прибра табакерата в джоба си.

— Намекваш — рече той, — че искаш да останеш, защото се чувстваш донякъде задължен към нея?

— Точно така, сър — потвърди Ейнджъл. — Аз всъщност помагам и в домакинството. Но не това имам предвид. — Той направи пауза и след това продължи: — Всъщност въпросът опира до... до моята съвест, сър.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „моята съвест“? — попита рязко Фарър.

Ейнджъл изглежда се почувства неудобно, но продължи с уверен глас:

— Мисля, че не разбирате затрудненията ми, сър. Тоест, що се отнася до показанията ми пред полицията. Мой граждански дълг е да помагам на полицията по всякакъв начин. В същото време желая да остана лоялен към работодателите си.

Джулиън Фарър се извърна, за да изгаси цигарата си.

— Говориш така, сякаш едното пречи на другото — рече той тихо.

— Ако се замислите над това, сър — отбеляза Ейнджъл, — ще разберете, че няма как да е другояче... Чувството ми за дълг е раздвоено, ако мога така да се изразя.

Фарър погледна прямо камериера.

— Накъде биеш, Ейнджъл? — попита той.

— Полицията, сър, не е в състояние да оцени правилно всички обстоятелства — отвърна Ейнджъл. — А те биха могли... казвам само, че биха могли... да се окажат от значение в случай като този. Освен това напоследък страдам често от безсъние.

— Има ли нещо общо твоето неразположение с този случай? — рязко го попита Фарър.

— За нещастие има, сър — гласеше хитрият отговор на камериера. — Снощи се оттеглих съвсем рано, но не можах да заспя.

— Съжалявам — изрази сухо съжалението си Фарър, — но наистина...

— И видите ли, сър — продължи Ейнджъл, без да обръща внимание на прекъсването, — поради разположението на моята спалня станах свидетел на някои неща, за които навярно полицията не е напълно осведомена.

— Какво точно се опитваш да кажеш? — попита студено Фарър.

— Покойният мистър Уоруик, сър — отговори Ейнджъл, — беше болен човек, инвалид. Затова е съвсем естествено при тези злощастни

обстоятелства една млада и привлекателна дама като мисис Уоруик да... как да кажа?... да потърси любов на друго място.

— Аха, значи това било? — рече Фарър. — Не мисля, че ми харесва начинът, по който се изразяваш Ейнджъл!

— Така е, сър — промърмори Ейнджъл. — Моля ви, не бързайте да ме съдите. Само размислете, сър. Навярно ще разберете моите затруднения. Ето, аз разполагам със сведения, които до този момент не съм предоставил на полицията... но навярно е мой дълг да не премълчавам каквото знам.

Джулиън Фарър изглежда студено Ейнджъл:

— Смятам — започна той, — че тия приказки как ще отидеш и ще кажеш на полицията каквото знаеш, са всъщност врели-некипели. Това, за което на практика намекваш, е, че си в състояние да се разприказваш, освен ако... — Той спря и после продължи: — ... освен ако — какво?

Ейнджъл сви рамене.

— Аз съм, както вие преди малко изтъкнахте — отбеляза той, — квалифициран болногледач. Но понякога ми се ще, майор Фарър, да започна свой бизнес. Да открия малка... не точно частна клиника... но по-скоро болнично заведение, където да поема грижата за може би пет или шест пациента. Разбира се, ще си взема и асистент. За пациенти вероятно ще имам джентълмени, които са алкохолици и които ще са трудни за гледане в домашни условия. Нещо такова. За жалост, макар да имам малко спестявания, те са все още крайно недостатъчни. Чудя се... — гласът му деликатно заглъхна.

Джулиън Фарър довърши мисълта му:

— Не се съмнявам, че се чудиш — рече той — дали аз... или аз и мисис Уоруик... не бихме могли да ти помогнем в това твое начинание.

— Само се чудех, сър — кротко рече Ейнджъл. — Би било извънредно любезно от ваша страна.

— И още как, нали? — отбеляза саркастично Фарър.

— Вие предположихте крайно неуместно — продължи Ейнджъл, — че аз ви заплашвам да се разприказвам. Както разбирам, намеквате, че искам да предизвикам скандал. Но изобщо не е така, сър. Не съм си и помислял за такова нещо.

— Към какво точно се домогваш, Ейнджъл? — Фарър звучеше така, сякаш беше започнал да губи търпение. — Със сигурност се домогваш до нещо.

Преди да отговори Ейнджъл се усмихна така, сякаш е бил несправедливо надценяван. Сетне заговори тихо, ала наблягайки на всяка дума:

— Както казах, сър, снощи не можах да заспя. Лежах в леглото си буден и слушах воя на сирената за мъгла. Винаги съм смятал, че звукът, който издава, е много потискащ, сър. Тогава ми се стори, че чух шум от удрящи се в стъкло кепенци. Много изнервящо, особено когато се опитваш да заспиш. Ето защо станах и погледнах през моя прозорец. Стори ми се, че шумът идва от прозореца на помещението с провизиите, намиращо се точно под моята стая.

— Е? — попита рязко Фарър.

— Реших да сляза и да го затворя, сър — продължи Ейнджъл. — Докато слизах по стълбите, чух изстрел. — Той спря за миг. — До този момент не си помислих абсолютно нищо. Реших, че това трябва да е пак мистър Уоруик. Но той едва ли виждаше по какво стреля в тази мъгла. Отидох до прозореца, сър, й спуснах плътно кепенците. Но докато стоях там, изведнъж се уплаших, защото чух стъпки по пътеката навън...

— Имаш предвид — започна Фарър — тази, която... — и посочи към нея с поглед.

— Да, сър — съгласи се Ейнджъл. — Пътеката, която тръгва от терасата, завива зад ъгъла на къщата и минава покрай сервизните помещения. Тя не се използва много често, освен, разбира се, от вас, сър, когато идвате в къщата, защото е най-прекият път от вашата къща до нашата.

Той млъкна и погледна напрегнато Джулиън Фарър, който само ледено процеди:

— Давай нататък!

— Както ви казах, малко ме хвана страх — продължи Ейнджъл, — защото мислех, че има някакво животно навън. Не мога да ви кажа колко облекчен се почувствах, когато ви видях да минавате покрай прозореца на помещението с провизиите. Вървяхте бързо, прибирайки се у дома.

След като забави отговора си, Фарър каза:

— Не мога да схвана всъщност смисъла на това, което ми казваш. И има ли въобще такъв?

Ейнджъл отговори, покашляйки се извинило:

— Просто се чудех, сър, дали сте казали на полицията, че снощи сте идвали тук, за да се видите с мистър Уоруик. В случай, че не сте, а и предполагайки, че от полицията продължат ме разпитват за снощните събития...

Фарър го прекъсна:

— Знаеш добре, че наказанието за изнудване е сурово, нали? — попита го той кратко.

— Изнудване ли, сър? — отговори Ейнджъл шокиран. — Не зная за какво говорите. Както вече казах, опитвам се просто да реша кой дълг ме зове по-силно. Полицията...

— Полицията — прекъсна го остро Фарър — е намерила съвсем задоволителен отговор на въпроса кой е убиецът на мистър Уоруик. Че този приятел на практика се е подписал под стореното! Едва ли ще искат да ти задават още въпроси.

— Уверявам ви, сър — вметна Ейнджъл с лека тревога в гласа, — че само мислех...

— Знаеш отлично — прекъсна го отново Фарър, — че не си могъл да разпознаеш човека навън в гъста мъгла като снощната. Просто си съчини тази история, за да... — той млъкна, защото видя, че Лора Уоруик излезе от къщата и се запъти към градината.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Съжалявам, че те накарах да чакаш, Джулиън — извика Лора, докато се приближаваше към тях. Беше изненадана, когато видя, че Ейнджъл и Джулиън Фарър явно са водили някакъв разговор.

— Навярно ще може по-късно пак да поговорим по този дребен въпрос, сър — прошепна камериерът на Фарър. После се отдалечи, като леко се поклони на Лора, прекоси бързо градината и зави зад къщата.

Лора го проследи с поглед, после заговори настойчиво:

— Джулиън — каза тя, — трябва...

Фарър я прекъсна ядосано:

— Защо изпрати да ме повикат, Лора?

— Чаках те през целия ден — отвърна изненадано тя.

— Още от сутринта съм страшно зает — възкликна Фарър. — И следобедът е така — среща с комитета, събрания, нищо не мога да пропусна само седмица преди изборите. А и все пак, Лора, не разбираш ли, че ще е много по-добре да не ни виждат заедно тези дни?

— Но има неща, които трябва да обсъдим — каза Лора.

Фарър я хвана грубо за ръката и я отведе по-далеч от къщата.

— Знаеш ли, че Ейнджъл дойде, за да ме изнудва? — попита той.

— Ейнджъл! — извика Лора невярващо. — Наистина?

— Да. Той очевидно знае за нас... също знае или във всеки случай се прави, че знае... че съм бил снощи тук.

Лора ахна:

— Искаш да кажеш, че те е видял?

— Така казва — тросна се Фарър.

— Но той не би могъл да те познае в тази мъгла — настоя Лора.

— Разказа ми някаква история — започна Фарър — как бил слязъл в помещението с провизиите и оправял кепенците на прозореца и тогава ме видял да поемам по пътя за вкъщи. Казва също, че чул изстрел малко преди това, но не му обърнал внимание.

— О, Боже мой! — изохка Лора. — Ужасно! Какво да правим?

Фарър направи неосъзнат жест, сякаш искаше да я успокои, като я прегърне, но после, хвърляйки бърз поглед към къщата, се отказа и втренчено я погледна.

— Още не знам какво да правим — каза той. — Ще се наложи да помислим.

— Няма да му дадеш пари, нали?

— Не, не — успокои я Фарър. — Ако човек се хване на тази игра, тя няма да има край. Ала как трябва да постъпя? — Той прокара ръка през челото си. — Не мисля, че някой знае за моето идване тук снощи — продължи дед това. — Моят иконом със сигурност не знае. Въпросът е дали Ейнджъл наистина ме е видял или само се преструва.

— Представи си, че наистина отиде в полицията? — попита Лора развълнувана.

— Зная — промърмори Фарър и отново прокара ръка през челото си. — Човек трябва първо да помисли... и то да помисли много сериозно. — Той започна да се разхожда напред-назад. — Или да ги заблудя, казвайки, че той лъже и че аз изобщо не съм излизал от къщи вчера вечерта...

— Но нали има отпечатъци? — попита Лора.

— Какви отпечатъци? — стресна се Фарър.

— Ти си забравил — напомни му тя. — Отпечатъците върху масата. Полицията смята, че са на Макгрегър, но ако Ейнджъл отиде при тях със своята версия, те ще поискат да вземат твоите отпечатъци и тогава... — тя спря.

Сега Джулиън Фарър изглеждаше силно разтревожен.

— Да, да, разбирам — измърмори той. — Добре тогава. Ще трябва да си призная, че съм идвал снощи тук и ще им разкажа някаква история. Че съм дошъл примерно да се видя с Ричард за нещо и сме разговаряли...

— Можеш да кажеш, че е бил съвсем добре, когато си го оставил — предложи бързо Лора.

Когато Фарър я погледна, в очите му нямаше и следа от нежност.

— Ти го изкара съвсем лесно! — разпалено се възпротиви той и саркастично добави: — Нима мога да кажа такова нещо?

— Човек все нещо трябва да каже — отвърна тя отбранително.

— Да, сигурно съм се подпрял на масата, когато се наведох да видя... — Фарър преглътна, припомняйки си снощната сцена.

— Засега те смятат, че отпечатъците са на Макгрегър — каза нетърпеливо Лора.

— На Макгрегър! На Макгрегър! — извика Фарър ядосано. После почти изкрещя: — Какво, да му се не види, те накара да измислиш тази щуротия със съобщението от вестник и да го поставиш върху трупа на Ричард? Поела си ужасен риск!

— Да... не... не зная — извика смутено Лора.

Фарър мълчаливо я изгледа с неприязън.

— Дяволски хладнокръвно! — измърмори той.

— Трябваше да измислим нещо — въздъхна Лора. — Аз... аз просто не бях на себе си. Беше идея на Майкъл.

— На Майкъл?

— Майкъл... Старкуедър — каза тя.

— Искаш да кажеш, че той ти е помогнал? — попита Фарър невярващо.

— Да, да, да! — извика нетърпеливо Лора. — Затова исках да те видя... да ти обясня!

Фарър се приближи до нея. Гласът му беше пропит със смразяваща ревност, когато попита остро:

— Какво общо има Майкъл — той гневно наблегна на малкото име на Старкуедър, — какво общо има Майкъл Старкуедър с тази работа?

— Той влезе вкъщи и... и ме завари там — отвърна Лора. — Аз държах пистолета в ръка и...

— Мили Боже! — извика отвратен Фарър и се отдръпна от нея. — И тогава ти си успяла някак да го убедиш...

— По-скоро той ме убеди — прошепна тъжно Лора. После се приближи до него. — О, Джулиън... — започна тя и вдигна ръце, за да го прегърне, но той леко я отблъсна.

— Казах ти, че ще направя всичко, което е по силите ми — увери я той. — Не мисли, че няма, но...

Лора спокойно го погледна.

— Ти си се променил — тихо каза тя.

— Съжалявам, но не мога да изпитвам предишните чувства — призна Фарър безпомощно. — След всичко, което се случи... просто не мога да изпитвам предишните чувства.

— А аз мога — увери го Лора. — Или поне си мисля, че мога. Без значение какво си направил, Джулиън, винаги ще изпитвам същите чувства.

— Нашите чувства в момента са без значение — каза Фарър. — Трябва да се ограничим само с фактите.

Лора го погледна.

— Знам — каза тя. — Казах на Старкуедър, че аз... разбираш ли... че аз съм го направила.

Фарър я погледна невярващо.

— Ти си казала това на Старкуедър?

— Да.

— И той прие да ти помогне? Той... един непознат? Сигурно е луд!

Засегнатата Лора рязко отговори:

— Мисля, че може и да не е съвсем с всичкия си, но поне се опита да ме успокои.

— Така значи! Никой мъж не може да ти устои! — извика гневно Фарър. — Така ли? — Той се отдръпна от нея, но после пак се обърна, за да я погледне. — Все едно, Лора, едно убийство... — гласът му заглъхна и той поклати глава.

— Ще се опитам никога да не си спомням за това — отговори Лора. — Освен това не беше предумишлено, Джулиън. Просто стана съвсем импулсивно. — Тя говореше почти умолително.

— Няма нужда да се връщаме назад — каза Фарър. — Сега трябва да измислим какво да правим.

— Знам — отвърна тя. — Съществуват отпечатыци, а също и твоята запалка.

— Да — спомни си той. — Трябва да съм я изгървал, когато се наведох над трупа.

— Старкуедър знае, че е твоя — каза Лора. — Но нищо не може да направи. Сам се замеси в тази работа и сега не може да промени показанията си.

Джулиън Фарър я погледа миг-два. Когато заговори, гласът му звучеше леко надменно:

— Ако се стигне до най-лошото, Лора, аз ще поема вината — увери я той.

— Не, не искам — извика тя и го стисна за ръката, но после бързо го пусна, поглеждайки нервно към къщата. — Не искам! — повтори пак настоятелно.

— Не бива да мислиш, че не разбирам... как е станало — каза Фарър, говорейки с усилие. — Взела си пистолета и си го застреляла, без всъщност да знаеш какво правиш и...

Лора ахна изненадано:

— Какво? Нима се опитваш да ме накараш да кажа, че аз съм го убила? — извика тя.

— Ни най-малко — отвърна Фарър объркано. — Казах ти, че съм напълно подготвен да поема вината върху себе си, ако се стигне дотам.

Лора поклати смутено глава.

— Но... но ти каза — започна тя. — Ти каза, че знаеш как е станало.

Той спокойно я погледна и каза:

— Слушай, Лора. Не мисля, че си го убила нарочно. Не мисля, че е било предумишлено убийство. Знаем, че не е било така. Знаем много добре, че си го застреляла, защото...

Лора бързо го прекъсна:

— Аз да съм го застреляла? — ахна тя. — Наистина ли си приел да смяташ, че аз съм го убила?

Фарър ѝ обърна гръб и ядно извика:

— За Бога, не е възможно да се разбере, ако не сме честни един към друг!

Лора беше вече отчаяна, когато, стараяйки се да не вика, произнесе ясно и отчетливо:

— Не съм го застреляла и ти го знаеш!

Настъпи тишина. Джулиън Фарър бавно се извърна, за да я погледне.

— Тогава кой? — попита той. Внезапно осъзнал думите ѝ, той добави — Лора! Нима искаш да кажеш, че аз съм го застрелял?

За миг те останаха безмълвни, гледайки се един друг. Тогава Лора каза:

— Аз чух изстрела, Джулиън! — Тя пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Чух изстрела, а след това и как се отдалечаваш по пътеката. Слязох долу и го намерих... мъртъв.

След известно време Фарър тихо каза:

— Не съм го застрелял аз, Лора.

Той впери поглед в небето, сякаш търсеше някакво решение или отговор и после втренчено я погледна.

— Дойдох да се видя с Ричард — обясни Фарър — и да му кажа, че след изборите ще трябва да се споразумеем за развод. Чух изстрел точно преди да вляза при него. Реших, че пак се е разгърмял както обикновено. Влязох вътре и го намерих мъртъв. Беше още топъл.

Сега вече Лора изглеждаше силно озадачена.

— Топъл? — повтори тя.

— Убит само преди минута-две — каза Фарър. — Разбира се, реших, че си го застреляла ти. Кой друг би могъл да го направи?

— Не разбирам — прошепна Лора.

— Предполагам... предполагам, че би могло да е самоубийство — започна Фарър, но тя го прекъсна:

— Не, не би могло, защото... — тя спря, тъй й двамата чуха долитащите откъм къщата възбудени викове на Жан.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джулиън Фарър и Лора се затичаха към къщата и почти се сблъскаха с Жан, който се показва през стъклената врата.

— Лора — извика той, когато тя нежно, но твърдо го избута обратно в кабинета. — Лора, понеже Ричард вече е мъртъв, всичките му пистолети, пушки и вещи ми принадлежат, нали? Имам предвид, че аз съм негов брат и съм следващият по ред мъж в семейството.

Джулиън Фарър ги последва в стаята, вяло се насочи към креслото и приседна на една от страничните облегалки, а в това време Лора се опитваше да успокои Жан, който сега започна да капризничи.

— Бени няма да ми даде пушките му. Тя ги е заключила в един шкаф ей там. — Той махна неопределено към вратата. — Но те са си мои. Аз имам право над тях. Кажи й да ми даде ключа!

— Слушай, Жан, миличък — започна Лора.

Жан обаче не се остави да го прекъсват.

Той бързо отиде до вратата, после се върна обратно и извика:

— Тя се държи с мен като с дете! Имам предвид Бени. Всички се държат с мен като с дете. Но аз не съм дете. Аз съм мъж. На деветнадесет години съм. Почти съм пълнолетен! — Той застана на вратата с разперени ръце, сякаш за да запази оръжията само за себе си. — Всичките спортни принадлежности на Ричард ми принадлежат. Ще правя, както правеше Ричард. Ще стрелям по катерички, птички и котки! — Той истерично се изсмя. — Мога също да стрелям и по хора, ако не ми харесат.

— Не бива да се вълнуваш прекалено много, Жан! — предупреди го Лора.

— Не се вълнувам — капризно извика Жан. — Но няма да позволя да ме... как се казваше... няма да позволя да ме разиграват! — Той се върна в средата на стаята и погледна решително Лора. — Сега аз съм господарят тук. Аз съм господарят на тази къща. Всички трябва да правят каквото им кажа аз! — Той млъкна, а после се обърна към

Джулиън Фарър: — Ако искам, мога да стана и мирови съдия, нали, Джулиън?

— Мисля, че все още си твърде млад за това — каза Фарър.

Жан сви рамене и пак се обърна към Лора.

— Всички вие се държите с мен като с дете — отново се оплака той. — Но повече не може да продължава така... не и след като Ричард е мъртъв.

Той се хвърли на канапето с изпружени крака.

— Предполагам, че сега вече съм и богат, нали? — добави той. — Тази къща е моя. Никой повече не може да ме разиграва. Аз ще разигравам другите. Няма да позволя старата глупачка Бени да ми казва какво да правя. Ако Бени се опита да ме командва, аз ще... — Той млъкна и после додаде по детински: — Аз си знам какво ще направя!

Лора отиде до него.

— Слушай, Жан, скъпи — нежно промълви тя. — Сега моментът е много труден за всички ни, а що се отнася до нещата на Ричард, те не принадлежат на никого, докато не дойдат адвокатите и не прочетат завещанието му, а после не дадат официално разрешение то да бъде легализирано, както казват те. Така се прави винаги, когато някой почине. Дотогава всички ще трябва да почакаме. Разбираш ли?

Тонът на Лора оказа успокоителен ефект върху Жан. Той я погледна, после я прегърна през кръста и се сгуши в нея.

— Разбрах какво ми каза, Лора — рече той. — Обичам те, Лора. Много те обичам.

— Да, миличък — утешително прошепна Лора. — И аз те обичам.

— Радваш се, че Ричард умря, нали? — изведнъж попита Жан.

Лора леко се сепна и припряно отвърна:

— Не, разбира се, че не се радвам.

— О, да, радваш се — хитро рече Жан. — Сега можеш да се омъжиш за Джулиън.

Лора бързо погледна Джулиън Фарър, който стана прав, а Жан продължи:

— Отдавна искаш да се омъжиш за Джулиън, нали? Знам аз! Хората си мислят, че нищо не знам и не разбирам. Но не е така. А сега това е добре дошло за вас. Стана много добре и вие двамата сте

доволни. Доволни сте, защото... — Той млъкна, когато чу, че мис Бенет извика „Жан!“ откъм коридора и се изсмя. — Старата глупачка Бени! — извика той и както си беше седнал, започна да подскача на канапето.

— Хайде, бъди добър с Бени! — предупреди го Лора и го изправи на крака. — Тя си има толкова тревоги и неприятности покрай цялата тази работа! — После го поведе към коридора и нежно продължи: — Трябва да помогнеш на Бени, Жан, защото сега ти си мъжът в семейството!

Жан отвори вратата, после премести погледа си от Лора към Джулиън.

— Добре, добре — обеща той с усмивка. — Ще помагам!

После излезе от стаята, затръшвайки вратата зад себе си и пътъом извика:

— Бени!

Лора се обърна към Джулиън Фарър, който беше станал от креслото и сега отиде при нея.

— Нямах представа, че знае за нас — възкликна тя.

— Това е проблемът с хора като Жан — отвърна троснато Фарър. Никога не си сигурен какво точно знаят. Той много... много лесно се изплъзва от контрол, нали?

— Да, много бързо се пали — призна Лора. — Но сега, след като Ричард вече не е тук, за да го дразни, той ще се успокои. Ще стане по-нормален. Сигурна съм.

Джулиън Фарър изглежда се усъмни в това.

— Е, нищо не знам по този въпрос — започва той, но сетне млъкна, тъй като Старкуедър внезапно се появи в рамката на френския прозорец и извика:

— Здравейте... добър вечер!

Той изглеждаше много доволен.

— О... ъ-ъ-ъ... добър вечер — колебливо отвърна Фарър.

— Как вървят работите? Весело и жизнерадостно? — попита Старкуедър, поглеждайки ту към единия, ту към другия. После изведнъж се ухили. — Разбирам — рече той, — третият е излишен. — Той влезе в стаята. — Не трябваше да идвам по този начин. Един джентълмен би дошъл на входната врата и би позвънил, нали така? Но аз, видите ли, не съм джентълмен.

— О, моля... — започна Лора, но Старкуедър я прекъсна:

— Всъщност — поясни той, — тук съм по две причини. Първо, за да се сбогувам. Нещата около мен се изясниха. Светкавичната телеграма от Абадан потвърди колко честен и почтен човек съм аз. Затова съм свободен да си вървя.

— Съжалявам, че си отивате... толкова скоро — каза Лора с искрено съжаление.

— Много мило от ваша страна — отговори Старкуедър с горчивина в гласа. — Като вземе предвид как грубо нахълтах в семейното ви убийство. — Той я погледна за момент после отиде до стола на бюрото. — Влязох отгук обаче поради още една причина — продължи той след това. — Полицаяте ме докараха с тяхната кола. И въпреки че не бяха много разговорливи, по мое мнение се е случило нещо!

Лора ахна изненадано:

— Значи полицаите са се върнали!

— Да — потвърди категорично Старкуедър.

— Но аз мислех, че всичко приключи тази сутрин — каза Лора.

Старкуедър лукаво я погледна.

— Точно затова казвам, че нещо става! — възкликна той.

Откъм коридора отвън се разнесоха гласове. Лора и Джулиън Фарър се дръпнаха едновременно от вратата, която се отвори и в стаята влезе майката на Ричард Уоруик. Тя излъчваше спокойствие и увереност, макар пак да се движеше с помощта на бастунче.

— Бени! — извика през рамо мисис Уоруик, а после се обърна към Лора: — О, ето къде си била, Лора! Търсихме те.

Джулиън Фарър отиде при мисис Уоруик и ѝ помогна да седне в креслото.

— Колко мило от твоя страна, че пак си у нас, Джулиън — възкликна старата дама, — когато всички знаем колко си зает!

— Трябваше да дойда по-рано, мисис Уоруик — каза ѝ Фарър, докато я настаняваше в креслото, — но днес денят беше особено натоварен. Ще направя всичко, което ми е по силите, за да помогна.

Той млъкна, защото в стаята влезе мис Бенет, последвана от инспектор Томас. С куфарче в ръка инспекторът отиде да заеме централно място в стаята. Старкуедър седна на стола зад бюрото и

запали цигара, а в това време влязоха сержант Кадуолдър и Ейнджъл, който затвори вратата и застана с гръб към нея.

— Не мога да намеря младия мистър Уоруик, сър — докладва сержантът и отиде до френския прозорец.

— Той е някъде навън. Отиде да се поразходи — рече мис Бенет.

— Няма значение — каза инспекторът.

За момент настъпи тишина, докато той оглеждаше присъстващите в стаята. Изглеждаше променен, защото сега у него се забелязваше някаква строгост, която липсваше преди.

След като го изчака миг-два да започне, мисис Уоруик студено запита:

— Да разбирам ли, че имате още въпроси към нас, инспектор Томас?

— Да, мисис Уоруик — отвърна той. — Боя се, че е така.

Гласът ѝ прозвуча много уморено, когато запита:

— Все още ли нямате вести за онзи човек — Макгрегър?

— Напротив.

— Намерили сте го? — нетърпеливо попита тя.

— Да — гласеше краткият отговор на инспектора.

Присъстващите в стаята видимо се развълнуваха. Лора и Джулиън Фарър гледаха недоверчиво, а Старкуедър се завъртя на стола си, за да застане с лице към инспектора.

Внезапно гласът на мис Бенет остро прокълнтя:

— Арестували сте го, нали?

Инспекторът я погледна за момент, преди да отговори, после каза:

— Боя се, че това е невъзможно, мис Бенет — осведоми я той.

— Невъзможно? — намеси се мисис Уоруик. — Но защо?

— Защото е мъртъв — спокойно отговори инспекторът.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Шокирани, присъстващите посрещнаха думите на инспектор Томас с мълчание. После Лора колебливо и като че уплашено прошепна:

— Какво... какво казахте?

— Казах, че този човек Макгрегър е мъртъв — потвърди инспекторът.

Всички ахнаха, а инспекторът доразви лаконичното си съобщение:

— Джон Макгрегър — каза той — е умрял в Аляска преди повече от две години... малко след като се е върнал от Англия в Канада.

— Умрял! — извика невярващо Лора.

В това време младият Жан, незабелязан от никого, премина бързо по терасата от другата страна на стъклената врата и се изгуби от поглед.

— Това променя нещата, нали? — продължи инспекторът. — Значи не Джон Макгрегър е поставил онази бележка върху гърдите на мъртвия Ричард Уоруик. Сега обаче се изяснява, че този, който я е сложил там, е знаел всичко за Макгрегър и катастрофата в Норфък, нали? Което пък съвсем определено насочва следата към човек от този дом.

— Не! — извика остро мис Бенет. — Не, не може да бъде... сигурно не е истина... — тя млъкна.

— Да, мис Бенет? — подкани я инспекторът. Той почака за миг, но мис Бенет не можа да продължи. Напълно съсипана, тя се отдалечи към френския прозорец.

Инспекторът насочи вниманието си към майката на Ричард Уоруик.

— Вие разбирате, мадам — каза той, стараяйки се в думите му да прозвучи съчувствие — че това променя нещата.

— Да, разбирам — отговори мисис Уоруик и се изправи. — Имате ли още нужда от мен инспекторе? — попита тя.

— За момента не, мисис Уоруик — отвърна инспекторът.

— Благодаря ви — промърмори мисис Уоруик, докато отиваше към вратата, която Ейнджъл побърза да ѝ отвори.

Джулиън Фарър помогна на старата дама да излезе от стаята. След това той се върна и застана до креслото със замислен вид. Междувременно инспектор Томас беше отворил куфарчето си, откъдето извади един пистолет.

Ейнджъл точно се намери да последва мисис Уоруик, когато инспекторът властно извика:

— Ейнджъл!

Камериерът се стресна и се върна в стаята, затваряйки вратата.

— Да, сър? — отзова се тихо той.

Инспекторът отиде при него, стиснал в ръка оръжието, с което се предполагаше, че е било извършено убийството.

— Да се върнем на този пистолет — обърна се той към камериера. — Сутринта вие не бях сигурен, че е принадлежал на мистър Уоруик. Сега можете ли да бъдете по-точен и да кажете дали е от неговите?

— Не бих могъл да се наема с това, инспекторе — отговори Ейнджъл. — Вижте, той имаше толкова много пистолети.

— Това е континентален тип оръжие — информира го инспекторът, като задържа пистолета пред очите му. — Бих казал, че навярно е спомен от войната.

Докато той говореше, Жан отново прекоси терасата, този път в обратната посока, без, очевидно, да бъде забелязан от присъстващите в стаята. Той носеше пистолет, който се опитваше да прикрие.

Ейнджъл погледна оръжието.

— Мистър Уоруик наистина имаше няколко пистолета чуждо производство, сър — заяви той. — Но се грижеше сам за своя арсенал и не ми позволяваше да пипам каквото и да било.

Инспекторът отиде при Джулиън Фарър.

— Майор Фарър — каза той, — вие сигурно имате спомени от войната. Това оръжие говори ли ви нещо?

Фарър погледна небрежно пистолета.

— Боя се, че ни най-малко — отговори той.

Инспекторът го остави и отиде да прибере оръжието в куфарчето си.

— Ние със сержант Кадуолдър — обяви той, обръщайки се към събралите се — искаме да прегледаме най-внимателно цялата лекция на мистър Уоруик. Разбрах, че той имал разрешителни за почти всичките си оръжия.

— О, да, сър — увери го Ейнджъл. — Разрешителните са в едно чекмедже в неговата спалня. А всичките пистолети и другите оръжия са прибрани в оръжейния шкаф.

Сержант Кадуолдър тръгна към вратата, но беше спрял от мис Бенет, преди да излезе от стаята.

— Почакайте малко! — извика му тя. — Ще ви трябва ключът за шкафа.

Тя извади един ключ от джоба си.

— Вие сте го заключили? — попита инспекторът, обръщайки се рязко към нея. — Защо?

Отговорът на мис Бенет прозвуча също толкова рязко:

— Не съм си и помисляла, че ще ми зададете подобен въпрос — извително подхвърли тя. — Всичките тези пистолети, муниции, те са извънредно опасни. И децата знаят това.

Прикривайки усмивката си, сержантът взе ключа, който тя му даде и тръгна към вратата, като се спря на прага, за да види дали инспекторът ще иска да го придружи. Инспектор Томас, очевидно доста раздражен от неуместния коментар на мис Бенет, отбеляза:

— Ейнджъл, налага се да поговорим още малко.

Той взе куфарчето си и излезе от стаята. Сержантът го последва, като остави отворена вратата за Ейнджъл.

Камериерът обаче не излезе веднага. Вместо това той погледна притеснено Лора, която в този момент седеше забила поглед в земята, отиде при Джулиън Фарър и прошепна:

— За онова дребно нещо, сър. Имам въпиеща нужда да се подсигурия възможно най-скоро. Ако сте така добър, сър, да...

Фарър заговори с усилие:

— Мисля... че ще можем... да уредим нещо.

— Благодаря ви, сър — отвърна Ейнджъл и по лицето му пробяга лека усмивка. — Много ви благодаря, сър.

Той тръгна към вратата и точно щеше да излезе от стаята, когато Фарър го спря, като извика властно:

— Не! Чакай малко, Ейнджъл!

Когато камериерът се обърна към него, Фарър извика силно:

— Инспектор Томас!

Настъпи напрегната тишина. Сетне, след минута-две, инспекторът се показа на вратата, а сержантът след него.

— Да, майор Фарър? — попита тихо инспекторът.

Джулиън Фарър отиде до креслото, а лицето му придоби приветливо и добронамерено изражение.

— Преди да се заемете с обичайните си дела инспекторе — отбеляза той, — има нещо, което трябва да ви кажа. Предполагам наистина, че трябваше още тази сутрин да го споделя с вас, но всички бяхме толкова разстроени. Мисис Уоруик току-що ме информира, че имало някакви отпечатъци, които ви създавали главоболия, понеже не сте могли да ги идентифицирате. Мисля, че ставало дума за тези ей тук на масата. — Той помълча и после добави непринудено: — По всяка вероятност, инспекторе, тези отпечатъци са мои.

Настъпи тишина. Инспекторът бавно се приближи до Фарър и тихо го попита с известен упрек в гласа:

— Вие сте били снощи тук, така ли, майор Фарър?

— Да — отговори Фарър. — Наминах, както често правех след вечеря, за да си побъбря с Ричард.

— И го намерихте... — подкани го инспекторът.

— И го намерих много унил и тъжен, затова не останах дълго.

— Горещо-долу по кое време беше това, майор Фарър?

Фарър се замисли за миг и сетне отговори:

— Наистина не мога да си спомня. Може би към десет или десет и половина. Там някъде.

Инспекторът го погледна твърдо.

— Може ли да бъдете малко по-точен? — подкани го той.

— Боя се, че не. Съжалявам — последва незабавният отговор на Фарър.

След настъпилата неловка тишина инспекторът попита уж нехайно:

— Надявам се, не сте се карали за нещо, нито сте си разменяли лоши думи?

— Не, разбира се, че не — тросна се възмутено Фарър. После погледна часовника си. — Закъснявам — забеляза той. — Трябва да председателствам едно събрание в кметството и не бива да карам хората да ме чакат. — Фарър се обърна и тръгна към френския прозорец. — Затова, ако не възразявате... — Той се спря на терасата.

— Не бива да караме хората в кметството да чакат — съгласи се инспекторът и го последва. — Но съм сигурен, вие разбирате, майор Фарър, че бих искал пълен отчет за действията ви снощи. Може би ще можем да поговорим за това утре сутринта. — Той млькна и после продължи: — Съзнавате, разбира се, че не мога да ви задължа и оставям това на добрата ви воля, а така също сте в правото си на разговора ни да присъства адвокатът ви, ако желаете.

Мисис Уоруик беше влязла отново в стаята. Тя стоеше на прага, държейки вратата отворена и успя да чуе последните думи на инспектора. Джулиън Фарър пое дълбоко дъх, осъзнавайки важността на онова, което беше казал инспекторът.

— Отлично... ви разбирам — каза той. — Да се условим ли за десет сутринта? Ще присъства и моят адвокат.

Фарър излезе на терасата и си тръгна, а инспекторът се обърна към Лора Уоруик:

— Видяхте ли се с майор Фарър, когато е дошъл снощи тук? — попита той.

— Аз... аз... — започна несигурно тя, но беше прекъсната от Старкуедър, който изведнъж скочи на крака и отиде при тях, заставайки помежду им.

— Струва ми се, че на мисис Уоруик в момента изобщо не ѝ е до въпроси — каза той.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Старкуедър и инспектор Томас се гледаха мълчаливо известно време. После инспекторът проговори:

— Какво казахте, мистър Старкуедър? — попита той тихо.

— Казах — повтори Старкуедър, — че според мен на мисис Уоруик в момента не и е до въпроси.

— Нима? — изръмжа инспекторът. — А, ако мога да запитам, какво ви влиза това на вас в работата?

Възрастната мисис Уоруик се намеси в спора.

— Мистър Старкуедър е напълно прав — заяви тя.

Инспекторът се обърна въпросително към Лора. След като помълча малко, тя прошепна:

— Не, точно сега не бих желала да отговарям на въпросите ви.

Старкуедър се ухили самодоволно на инспектора, който ядно се обърна и бързо излезе от стаята, следван от сержанта. Ейнджъл тръгна след тях и затвори вратата след себе си. Веднага лед това Лора избухна:

— Но аз трябваше да говоря. Трябваше да... да им кажа...

— Мистър Старкуедър е напълно прав Лора — енергично се намеси мисис Уоруик. — Колкото по-малко им кажеш сега, толкова по-добре. — Тя закрачи из стаята, опирайки се тежко на бастуна си и после продължи: Трябва незабавно да се свържем с мистър Адамс. — Обръщайки се към Старкуедър, тя поясни: — Мистър Адамс е нашият адвокат. — После погледна бързо мис Бенет. — Позвъни му веднага, Бени!

Мис Бенет кимна и тръгна към телефона, но мисис Уоруик я спря.

— Не, използвай апарата на горния етаж — нареди тя и добави: — Лора, върви с нея.

Лора стана и се поколеба, поглеждайки объркано свекърва си, която додаде само:

— Искам да говоря с мистър Старкуедър.

— Но... — започна Лора, ала мисис Уоруик незабавно я прекъсна:

— Не се тревожи, скъпа — успокой я старата дама. — Само прави каквото ти казвам.

Лора се поколеба за момент и после излезе в преддверието, последвана от мис Бенет, която затвори вратата. Мисис Уоруик незабавно се обърна към Старкуедър:

— Не зная с колко време разполагаме — рече тя бързо, поглеждайки към вратата. — Искам да ми помогнете!

Старкуедър изглеждаше изненадан.

— По какъв начин? — попита той.

След като позабави отговора си, мисис Уоруик продължи:

— Вие сте интелигентен мъж... а също сте и непознат. Появихте се в нашия живот изневиделица. Нищо не знаем за вас. Вие нямате нищо общо с нас.

Старкуедър кимна.

— Неочакваният гост, нали? — промърмори той, сядайки върху една от страничните облегалки на канапето. — Това вече ми го казаха — отбеляза той.

— Тъй като сте непознат — продължи мисис Уоруик, — има едно нещо, което ще ви помоля да направите за мен.

Тя отиде до френския прозорец и излезе на терасата, като се огледа и в двете посоки.

След кратка пауза Старкуедър рече:

— Да, мисис Уоруик?

Мисис Уоруик се върна в стаята и започна припряно да говори:

— До снощи — каза тя — имаше някакво разумно обяснение за тази трагедия. Един човек, чийто син е починал — убит при автомобилна злополука, е дошъл да си отмъсти. Зная, че звучи мелодраматично, но в края на краищата знаем от вестниците, че се случват такива неща.

— Щом казвате — отбеляза Старкуедър, чудейки се накъде се насочва този разговор.

— Ала сега, боя се, това обяснение вече отпадна — продължи мисис Уоруик. — Ето че съмнението за убийството на моя син отново пада върху семейството. — Тя направи няколко стъпки към креслото. — И така, има двама души, които със сигурност не са убили моя син.

Това са неговата съпруга и мис Бенет. Те всъщност са били заедно, когато е прозвучал изстрелът.

Старкуедър бързо я погледна, но каза само:

— Така е.

— Ала — продължи мисис Уоруик, — въпреки че Лора не е застреляла съпруга си, тя може би знае кой го е направил.

— Което я прави автоматично съучастница в убийство — отбеляза Старкуедър. — Искате да кажете, че тя и този приятел Джулиън Фарър са комбина?

На лицето на мисис Уоруик се изписа раздразнение.

— Нямам това предвид — рече тя и отново хвърли бързо поглед към вратата, след което продължи: — Джулиън Фарър не е застрелял сина ми.

Старкуедър стана от облегалката.

— Откъде можете да знаете? — попита той.

— Зная — гласеше отговорът на мисис Уоруик. Тя спокойно го погледна. — Ще кажа на вас — един непознат, — нещо, което никой в моето семейство не знае — заяви спокойно тя. — А то е, че на мен не ми остава много да живея.

— Съжалявам — започна Старкуедър, но мисис Уоруик вдигна ръка, за да го спре.

— Не ви го казвам, защото търся съчувствие — отбеляза тя. — Казвам го, за да поясня нещо, което иначе е трудно за обяснение. Има случаи, в които човек решава да постъпи така, както не би постъпил, ако имаше пред себе си много години живот.

— Като например? — тихо попита Старкуедър.

Мисис Уоруик го погледна твърдо и рече:

— Първо, трябва да ви кажа още нещо, мистър Старкуедър. Трябва да ви кажа нещо за моя син. — Тя отиде до канапето и седна. — Обичах сина си страшно много. Като дете, а после и като юноша, той имаше прекрасни качества. Беше смел, находчив, късметлия, жизнерадостен, весел събеседник. — Тя замълча, унесена в спомени. След малко продължи: — Трябва да призная, че, в противовес на тези свои качества, той имаше и недостатъци. Не понасяше да бъде контролиран, беше невъздържан. У него се забелязваше някаква жестокост и пагубна арогантност. Докато беше на върха, всичко беше наред. Но не притежаваше необходимите качества, нужни на човек, за

да се справи в случай, че го връхлети нещастие и от този момент нататък видях как започна бавно да затъва.

Старкуедър тихо седна на табуретката с лице към нея.

— Ако кажа, че той се беше превърнал в чудовище — продължи майката на Ричард Уоруик, — ще прозвучи пресилено. И все пак, в известен смисъл той вече беше чудовище — притежаваше чудовищен егоизъм, гордост и жестокост. Понеже сам беше пострадал, имаше неутолимото желание да наранява и околните — в гласа ѝ се прокрадна студенина. — И така, околните започнаха да страдат заради него. Разбирате ли ме?

— Мисля, че да... — прошепна тихо Старкуедър.

Тонът на мисис Уоруик отново се смекчи, когато тя продължи:

— Аз много обичам снаха си. Тя е смела сърдечна и издръжлива в изпитанията. Ричард ѝ завъртя главата, но не съм сигурна дали тя в действителност го заобича истински. Ще ви кажа обаче и друго — тя стори всичко, което може да се желае от една съпруга, за да направи поносими болестта и недъгавостта на Ричард. — Мисис Уоруик се замисли за момент, а в гласа ѝ се прокрадна тъга, когато продължи: — Той обаче не пожела помощта ѝ. Отхвърли я. Мисля, че понякога я мразеше и ако човек се замисли, навярно това е било съвсем естествено. Затова, когато ви кажа, че неизбежното се случи, мисля, че ще ме разберете правилно. Лора се влюби в друг мъж, който също я заобича.

Старкуедър погледна замислено мисис Уоруик.

— Защо ми казвате това? — попита той.

— Защото сте непознат — отговори твърдо тя. — Всичките тези приказки за любов, омраза и страдание са ви чужди, затова можете да ги изслушате, без да влагате емоции.

— Възможно е.

Мисис Уоруик като че ли не го чу и продължи:

— И ето че дойде моментът — рече тя, — в който на всички ни се струваше, че само едно нещо може да разреши тези затруднения. Смъртта на Ричард.

Старкуедър продължи да изучава лицето и.

— И така — прошепна той, — за удобство на всички Ричард умря.

— Да — отговори мисис Уоруик. Настъпи тишина. После Старкуедър стана, заобиколи табуретката и отиде до масата, за да изгаси цигарата си.

— Простете за прямотата, мисис Уоруик — рече той, — но да не би да правите самопризнания?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Мисис Уоруик помълча известно време, после каза рязко:

— Ще ви задам един въпрос, мистър Старкуедър. Бихте ли оправдали човек, който, давайки живот, може да смята, че има правото и да го отнеме?

Старкуедър закри из стаята, докато размисляше над казаното. Накрая призна:

— Е, да, знае се, че понякога има майки, които убиват децата си. Но причините за това обикновено са корисни — застраховка... или имат вече едно-две деца и не им се ще да се главоболят с повече. — Изведнъж той се обърна, за да я погледне в очите, след което попита бързо: — Имате ли финансова изгода от смъртта на Ричард?

— Не — твърдо отговори мисис Уоруик.

Старкуедър махна извинително с ръка.

— Простете откровеността ми... — започна той, ала мисис Уоруик го прекъсна, като доста рязко го попита:

— Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

— Да, мисля, че разбирам — отговори той.

— Казвате ми, че е възможно майка да убие сина си. — После отиде до канапето, подпря се на него и продължи: — Казвате също... че в конкретния случай... е напълно възможно вие да сте убили сина си. — Той млъкна и прямо я погледна, след което попита: — Това теоретическа постановка ли е или трябва да го приема като факт?

— Нищо не съм признала — отговори мисис Уоруик. — Просто ви излагам определена гледна точка. Възможно е в даден момент да изникне непредвидено обстоятелство, а мен може вече да ме няма, за да се справя с него. В случай, че възникне подобна ситуация, искам да вземете това и да го използвате. — Тя извади от джоба си един плик и му го подаде.

Старкуедър взе плика и отбеляза:

— Много добре. Аз обаче няма да съм тук. Връщам се в Абадан, за да се заема с работата си.

Мисис Уоруик махна пренебрежително с ръка, явно считайки тази пречка за нещо незначително.

— Няма да сте откъснат от света — напомни му тя. — Сигурно и в Абадан има вестници, радио и други такива неща.

— О, да — съгласи се той. — Разполагаме с всички придобивки на съвременния свят.

— Тогава, моля ви, задръжте този плик. Виждате ли до кого е адресиран?

Старкуедър погледна адреса.

— До началника на полицията. Да. Но изобщо не схващам какво сте намислили — каза той на мисис Уоруик. — За жена имате забележително умение да пазите тайна. Или сама извършили това убийство, или знаете кой е направил. Така е, нали?

Тя извърна поглед и отговори:

— Нямам намерение да обсъждам този въпрос.

Старкуедър седна в креслото.

— И все пак — настоя той, много бих желал да зная точно какво сте намислили.

— Тогава, боя се, че няма да ви кажа — тросна се мисис Уоруик. — Както заявихте, аз съм жена, която добре умее да пази тайните си.

Старкуедър реши да пробва различен подход и каза:

— Онова приятелче камериерът... дете се е грижел за сина ви...

— Той млъкна, опитвайки се да си спомни името на прислужника.

— Имате предвид Ейнджъл? — попита мисис Уоруик. — И какво за Ейнджъл?

— Симпатичен ли ви е? — попита Старкуедър.

— Не, всъщност, не — отвърна тя. — Но си разбираше от работата, а и Ричард не беше от лесните.

— Предполагам — отбеляза Старкуедър. — Но Ейнджъл се справяше с трудностите, нали?

— Затова пък му се плащаше много добре — гласеше киселият отговор на мисис Уоруик.

Старкуедър отново закрачи из стаята, после се обърна към мисис Уоруик и, опитвайки се да я принуди да продължи, каза:

— Държеше ли го Ричард с нещо в ръцете си?

Старата дама за момент придоби озадачен вид.

— Да го държи в ръцете си ли? — повтори тя. — Какво искате да кажете? О, разбрах. Имате предвид дали Ричард е знаел нещо, което би дискредитирало Ейнджъл?

— Да, точно това имам предвид — потвърди Старкуедър. — Беше ли Ейнджъл зависим от него?

Мисис Уоруик се замисли, преди да отговори. После каза:

— Не, не мисля.

— Просто се чудех... — започна той.

— Мислите — нетърпеливо го прекъсна мисис Уоруик — дали Ейнджъл е застрелял сина ми? Съмнявам се. Много се съмнявам.

— Разбирам. Номерът не мина — отбеляза Старкуедър. — Жалко!

Внезапно мисис Уоруик стана права и каза:

— Благодаря ви, мистър Старкуедър. Бяхте много любезен.

Тя му подаде ръка. Той я пое, развеселен от безцеремонността ѝ, после отиде до вратата и я отвори. След миг тя излезе от стаята. Старкуедър затвори вратата след нея и се усмихна.

— Ех, да му се не види! — възкликна той и отново погледна плика. — Каква жена!

В този момент в стаята влезе мис Бенет и той побърза да прибере плика в джоба си. Мис Бенет беше замислена и силно притеснена.

— Какво ви каза мисис Уоруик? — попита го тя.

Изненадан, Старкуедър забави отговора си, да спечели време: за да спечели време.

— Да? Какво казахте?

— Мисис Уоруик... какво ви каза тя? — попита отново мис Бенет.

Старкуедър простишно отбеляза, избягвайки директния отговор:

— Изглеждате притеснена.

— Разбира се, че съм притеснена — рече тя. — Зная на какво е способна.

Старкуедър погледна спокойно икономката, преди да попита:

— На какво е способна мисис Уоруик? На убийство?

Мис Бенет пристъпи към него.

— Да не би да се е опитала да ви накара да мислите така? — запита тя. — Да знаете, че не е вярно. Трябва добре да го разберете. Това не е истина.

— Е, човек никога не може да е сигурен. В края на краищата, стават такива неща — отбеляза той мъдро.

— Но аз ви казвам, че това не е истина — настоя тя.

— И откъде знаете? — попита Старкуедър.

— Зная! — отговори мис Бенет. — Мислите ли, че има нещо, което да не знам за хората в този дом? От много години живея с тях. От години, казвам ви. — Тя седна в креслото. — И съм загрижена за тях, за всички тях.

— Включвате ли и покойния Ричард Уоруик? — попита Старкуедър.

Мис Бенет се замисли за момент, после рече:

— Някога много го обичах.

Настъпи пауза. Старкуедър седна на табуретката и втречено я погледна, преди да промърмори:

— Продължете!

— Той се промени — рече мис Бенет. — Стана изверг. Цялата му същност претърпя коренна деформация. Понякога беше същински демон.

— Да, всички май са съгласни по този въпрос — вметна Старкуедър.

— Но ако го познавахте такъв, какъвто беше някога... — започна тя.

Той я прекъсна:

— Знаете ли, не вярвам в това. Не мисля, че хората се променят.

— Но Ричард се промени — настоя мис Бенет.

— О, не, не се е променил — възрази Старкуедър. Той пак започна да крачи из стаята. — Обзалагам се, че преценката ви е погрешна в самата си основа. Аз бих казал, че дълбоко в себе си той всякога е бил демон. Бих казал, че той е от онзи тип хора, които или трябва да бъдат щастливи и преуспяващи... или... Те крият истинската си природа дотогава, докато получават каквото искат. Но дълбоко в тях лошата им жилка си стои. — Той се обърна към мис Бенет. — Обзалагам се, че винаги е бил жесток. Навярно в училище е бил хулиган. Разбира се, жените са го харесвали. Жените винаги си падат по хулиганите. И смея да кажа, садизмът му е започнал да се проявява още докато е ходел на лов за диви животни. — Той посочи към ловните трофеи по стените. — Ричард Уоруик е бил чудовищен егоист —

продължи той. — Разбрах това от начина, по който всички вие говорите за него. Било му е забавно да се представя за добър човек, щедър, преуспяващ, любвеобилен и прочие. — Старкуедър не спираше да крачи. — Но абсолютно сигурно е, че лошата жилка си е била в него. И когато е станало онова нещастие, фасадата е рухнала и вие всички сте видели що за човек е бил всъщност.

Мис Бенет се изправи.

— Според мен вие не сте човекът, който може да говори за тези неща — извика възмутено тя. — Непознат сте и не знаете абсолютно нищо.

— Може би не, но чух достатъчно — тросна се Старкуедър. — По неизвестни за мен причини съм станал довереник на повечето от вас.

— Да, предполагам. И аз говоря с вас сега, нали? — призна тя и седна. — Това е, защото не смеем да поговорим помежду си. — Мис Бенет умолително го погледна. — Не ми се иска да си заминавате още — додаде тя.

Старкуедър поклати глава.

— Всъщност не съм направил нищо, с което сериозно да помогна — каза той. — Мое дело е само това, че нахълтах и открих един труп.

— Но ние с Лора открихме трупа на Ричард — засече го мис Бенет. Тя направи пауза и след това изведнъж додаде: — Или Лора... вие...? — гласът ѝ постепенно затихна.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Старкуедър погледна мис Бенет и се усмихна.

— Много сте наблюдателна, нали? — отбеляза той.

Мис Бенет втренчено го погледна.

— Вие сте ѝ помогнали, значи? — попита тя и думите ѝ прозвучаха като обвинение.

Той се отдалечи от нея.

— Сега вече започвате да си въобразявате — каза ѝ Старкуедър.

— О, не, съвсем не — отговори рязко мис Бенет. — Аз искам Лора да бъде щастлива. О, толкова много искам тя да бъде щастлива!

Старкуедър се обърна към нея и пламенно извика:

— Аз също, дявол да го вземе!

Мис Бенет изненадано го погледна. После започна да говори:

— В такъв случай аз... трябва да... — захвана тя, но беше прекъсната от Старкуедър, който ѝ махна да мълчи и прошепна:

— Само една секунда.

Той отиде бързо до френския прозорец, отговори го и извика:

— Какво правиш там?

Мис Бенет едва сега видя Жан, който размахваше някакъв пистолет отвън на ливадата.

Тя също стана бързо, отиде до прозореца и настоятелно извика:

— Жан! Жан! Дай ми този пистолет!

Жан обаче беше прекалено бърз за нея.

Той побягна, смеейки се и извика:

— Ела и си го вземи! — и продължи да тича.

Мис Бенет тръгна след него, като викаше силно: „Жан! Жан!“

Старкуедър излезе и погледна навън към ливадата, опитвайки се да разбере какво става. После се обърна и тръгна към вратата, когато Лора неочаквано влезе в стаята.

— Къде е инспекторът? — попита тя.

Той равнодушно махна с ръка. Лора затвори вратата и отиде при него.

— Майкъл, трябва да ме изслушаш — примоли му се тя. — Джулиън не е убил Ричард.

— Така ли? — студено отвърна Старкуедър. — Той ти го каза, нали?

— Ти не ми вярваш, но е истина — отчаяно каза Лора.

— Искаш да кажеш, че ти приемаш това за истина — отбеляза той.

— Не, знам че е така — отговори Лора. — Знаеш ли, той си мисли, че аз съм убила Ричард.

Старкуедър се отдалечи от френския прозорец и се върна в стаята.

— Това не е никак чудно — каза ѝ той със зловна усмивчица. — И аз така си помислих, нали?

Гласът ѝ прозвуча още по-отчаяно, когато настоя:

— Той си мисли, че аз съм убила Ричард. Но не може да го понесе. Това го кара да се чувства... — Тя смутено спря и после продължи: — Сега чувствата му към мен са променени.

Старкуедър студено я погледна.

— А ти от своя страна — изтъкна той, — когато реши, че той го е убил, прие това, без да ти мигне окото. — Старкуедър се усмихна, леко омилюствен. — Жените са чудни създания! — промърмори той и седна върху една от страничните облегалки на канапето. — Кое принуди Фарър да разкрие този издайнически факт, че снощи е бил тук? Само не ми казвай, че това е било продиктувано от чистата и безкористна любов към истината.

— Заради Ейнджъл — отговори Лора. — Ейнджъл видял... или казва, че видял... Джулиън тук.

— Да — забеляза Старкуедър с горчив смях. — И на мен ми се стори, че ми намирисва на изнудване. Неприятно човече е този Ейнджъл!

— Казва, че видял Джулиън точно след... точно след изстрела — рече Лора. — О, толкова ме е страх! Кръгът започва да се затваря! Толкова ме е страх!

Старкуедър отиде при нея и я хвана за раменете.

— Не се бой — каза успокоително той. — Всичко ще се оправи.

Лора поклати глава.

— Няма да се оправи — извика тя.

— Ще се оправи, казвам ти — повтори той и леко я разтърси.

Лора го погледна учудено.

— Дали някога ще узнаем кой е застрелял Ричард? — попита тя.

Старкуедър я изгледа за миг, без нищо да продума, после отиде до френския прозорец и погледна към градината.

— Вашата мис Бенет — каза той — изглежда е сигурна, че знае всички отговори.

— Тя винаги е сигурна, че знае всички отговори — отвърна Лора.

— Но понякога прави грешки.

Старкуедър изведнъж ѝ направи знак да отиде при него, забелязал, изглежда, нещо навън. Тя се затича към него и пое протегнатата му ръка.

— Да, Лора — извика той развълнувано, като не отместваше поглед от градината. — Така си и помислих!

— Какво има? — попита тя.

— Шшт! — предупреди я той. Почти в същия миг мис Бенет влезе в стаята откъм преддверието.

— Мистър Старкуедър! — извика припряно тя. — Идете веднага в съседната стая... инспекторът вече е там. Бързо!

Старкуедър и Лора прекосиха живо кабинета и забързаха по коридора, затваряйки вратата след себе си. Веднага щом те излязоха, мис Бенет погледна навън към градината, където вече започваше да се здрачава.

— Хайде, влизай вече Жан, — извика му тя. — Престани повече да ме дразниш! Хайде влизай вътре!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мис Бенет махна на Жан и после се върна в стаята, заставайки отстрани до френския прозорец. Изведнъж Жан се появи откъм терасата. На зачервеното му от триумф лице се беше изписало дяволито изражение. Той държеше пистолет.

— Жан, как, да му се не види, си се сдобил с това? — попита го мис Бенет.

Жан влезе в стаята.

— Мислиш се за много умна, нали, Бени? — рече той войнствено. — Много хитро, заключила си всички пушки на Ричард ей там! — Той кимна към преддверието. — Но аз намерих ключ, който да пасне на оръжейния шкаф и сега имам пистолет, също като Ричард. Вече имам много пушки и пистолети. И ще стрелям по животни. — Той вдигна пистолета и го насочи към мис Бенет, която трепна. — Внимавай, Бени — продължи той и се изкикоти. — Може и теб да гръмна!

Мис Бенет се постара да прикрие тревогата и изрече с възможно най-спокойния тон, който успя да докара:

— О, няма да направиш такова нещо, Жан. Знам, че няма.

Жан продължаваше да се цели в нея, но след малко отпусна ръка. Мис Бенет едва забележимо си отдъхна, а след кратка пауза Жан извика обичливо и развълнувано:

— Не, няма! Разбира се, че няма!

— В края на краищата, ти няма да постъпиш като лекомислено момче — каза успокоително мис Бенет. — Вече си голям мъж, нали така?

Жан грейна. После отиде до бюрото и седна на стола.

— Да, аз съм мъж — съгласи се той. — Сега, когато Ричард е мъртъв, аз съм единственият мъж в този дом.

— Ето защо зная, че няма да ме застреляш — каза мис Бенет. — Ти би застрелял само някой враг.

— Точно така! — радостно възкликна Жан.

Като подбираше думите си много внимателно, мис Бенет каза:

— По време на война, когато убиеха някой враг, войниците от Съпротивата слагаха по една резка на пушките си.

— Наистина ли? — отговори Жан, разглеждайки пистолета си.
— Така ли са правели? — Той нетърпеливо погледна мис Бенет. — Имаше ли хора с много резки по пушките си?

— Да — отвърна тя, — някои хора имаха доста резки.

Жан радостно се изкикоти.

— Колко забавно! — извика той.

— Разбира се — продължи мис Бенет, — има хора, които не обичат да убиват и такива, които обичат.

— Ричард обичаше — напомни ѝ Жан.

— Да, Ричард обичаше да убива животни — призна мис Бенет. Тя се извърна настрана и небрежно добави: — Но ти също обичаш да убиваш животни, нали, Жан?

Незабелязано от нея Жан извади от джоба си малко ножче и започна да дълбае с него резка на пистолета.

— Много е вълнуващо да убиваш разни неща — отбеляза той леко заядливо.

Мис Бенет се обърна към него.

— Ти не искаше Ричард да те изпрати далеч оттук, нали, Жан? — попита го тихо тя.

— Той каза, че ще го направи — пламенно извика Жан. — Той беше звяр!

Мис Бенет заобиколи стола на бюрото, на който седеше Жан.

— Ти веднъж каза на Ричард — напомни му тя, — че ще го убиеш, ако реши да те изпрати там.

— Така ли? — отговори Жан с хладно високомерие.

— Но не си го убил, нали? — Тя каза това повече като констатация.

— О, не, не съм го убил — отвърна отново с безразличие Жан.

— Постъпил си много малодушно — отбеляза мис Бенет.

В очите му заиграха лукави пламъчета, когато попита:

— Наистина ли?

— Да, така мисля да кажеш на някого, че ще го убиеш, а после да се отметнеш. — Мис Бенет заобиколи бюрото, но погледна към

вратата. — Ако някой се заканеше да затвори мен, аз не само щях да искам да го убия, но и наистина щях да го направя.

— Кой казва, че някой друг го е убил? — изрепчи се бързо Жан. — Може пък аз да съм го направил.

— О, не, не си бил ти — каза мис Бенет пренебрежително. — Ти си още момче. Не би посмял.

Жан скочи на крака и отстъпи назад.

— Ти мислиш, че не бих посмял? — почти изписка той. — Така ли мислиш?

— Разбира се, че така мисля. — Сега тя съвсем открито му се подиграваше. — Ти, естествено, не би се осмелил да убиеш Ричард. За да направиш това, трябва да си голям и много смел.

Жан ѝ обърна гръб и се отдалечи.

— Ти не всичко знаеш, Бени — каза той обидено. — О, не, драга Бени, не всичко знаеш.

— Има ли нещо, което да не знам? — попита го мис Бенет. — Присмиваш ли ми се, Жан?

Тя се възползва от възможността, че той е с гръб и открехна лекичко вратата. Жан стоеше до френския прозорец, а последните лъчи на залязващото слънце хвърляха сноп светлина в стаята.

— Да, да, присмивам ти се — изведнъж извика Жан. — Присмивам ти се, защото съм много по-умен от теб.

Той се върна в стаята. Мис Бенет неволно подскочи и се хвана за рамката на вратата. Жан пристъпи към нея.

— Известно ми е нещо, което ти не знаеш — добави Жан съвършено спокойно.

— Какво знаеш, което аз да не зная? — попита мис Бенет, опитвайки се да прикрие вълнението си.

Жан не отговори, а само се усмихна загадъчно. Мис Бенет отиде при него.

— Няма ли да ми кажеш? — заувещава го тя отново. — Няма ли да ми разкриеш тайната си?

Жан се отдръпна.

— Не се доверявам никому — каза той рязко.

В гласа на мис Бенет сега ясно се долови недоумение.

— Чудя се — промърмори тя. — Чудя се дали наистина не си постъпил много умно.

Жан се изкикоти.

— Започваш да разбираш колко умен съм всъщност — каза той.
Тя замислено го погледна.

— Може би има много неща, които не зная за теб — съгласи се мис Бенет.

— О, стотици хиляди — увери я Жан. — А аз знам за вас много неща, но си мълча. Понякога ставам нощем и тръгвам да обикалям из къщата. Виждам много неща и много други разкривам, но не казвам.

Мис Бенет го погледна съзаклятнически и попита:

— А сега имаш ли си някоя голяма тайна?

Жан праметна крак през табуретката и я възседна.

— Голяма! Много голяма! — изписка той щастливо. — Ще умреш от страх, ако я научиш! — добави той и истерично се разсмя.

Мис Бенет се приближи още.

— Така ли? Ще умра от страх? — попита тя. — Та нима може да ме е страх от тебе, Жан?

Тя застана точно пред него и съсредоточено го погледна.

Жан вдигна поглед към нея. Радостното изражение изчезна от лицето му, а тонът му стана сериозен, когато отговори:

— Да, има защо да се боиш от мен.

Тя не откъсваше напрегнатия си поглед от него.

— Досега не те познавах добре — призна мис Бенет. — Едва сега започвам да разбирам що за човек си, Жан.

Промяната в поведението на Жан стана още по-очебийна. Той диво извика:

— Никой не знае нищичко за мен, нито пък какви неща мога да правя. — Той се завъртя на табуретката и ѝ обърна гръб. — Тъпият стар Ричард, който си седеше там и стреляше по разни тъпи стари птички! — Той отново се обърна към мис Бенет и добави разпалено: — Той не вярваше, че някой може да го застреля, нали?

— Не — отвърна тя. — И там му беше грешката.

Жан стана.

— Да, там му беше грешката — съгласи се той — Мислеше си, че може да ме разкара, нали? Дадох му да се разбере!

— Така ли? — бързо попита мис Бенет. — И как му даде да се разбере?

Жан лукаво я погледна. Помълча малко и накрая рече:

— Няма да ти кажа!

— О, кажи ми, Жан! — помоли го тя.

— Не! — сопна се той и се отдръпна от нея. Отиде до креслото, покатери се върху него и притисна пистолета до бузата си. — Не, на никого няма да кажа!

Мис Бенет прекоси стаята и се приближи до него.

— Сигурно имаш право — рече тя. — Навярно бих могла да се досетя за тайната ти, но нищо няма да кажа. Това ще си бъде само твоята тайна, нали?

— Да, само моята тайна — отговори Жан. Той започна неспокойно да обикаля из стаята. — Никой не знае какъв съм аз — извика после развълнувано той. — Аз съм опасен. По-добре да внимават с мен. Всички трябва да внимават с мен. Аз съм опасен!

Мис Бенет тъжно го погледна.

— Ричард не знаеше колко си опасен — каза тя. — Сигурно е бил много изненадан.

Жан отиде пак до креслото и го загледа.

— Да, беше. Беше много изненадан — съгласи се той. — Физиономията му изтъпя. А после... после, когато всичко свърши, главата му клюмна и потече кръв и той повече не помръдна. Дадох му да се разбере! Показах му аз на него! Сега Ричард не може никъде да ме прати!

Той приседна на крайчеца на канапето и размаха пистолета към мис Бенет, която се опитваше да преглътне сълзите си.

— Погледни! — заповяда ѝ Жан. — Погледни! Имам резка на пистолета си. — Той го почука с ножчето си.

— Значи ти си го убил! — извика мис Бенет и се приближи към него. — Не е ли страхотно! — Тя се опита да сграбчи пистолета, но той беше по-бърз от нея.

— О, не, не можеш — извика той и отскочи настрани. — Никой не може да ми вземе пистолета! Ако полицаите дойдат и се опитат да ме арестуват, ще ги застрелям!

— Няма нужда — успокои го мис Бенет. — Няма нужда. Ти си по-умен от тях. Ти си толкова умен, че те никога няма да те заподозрат.

— Тъпите стари полицаи! Тъпите стари полицаи! — извика тържествуващо Жан. — И тъпият стар Ричард!

Той размаха пистолета си към мястото, където седеше обикновено Ричард и изведнъж видя, че вратата е открената. С тревожен вик той се втурна бързо към градината. Мис Бенет се строполи на канапето и избухна в сълзи, а в това време инспектор Томас влетя устремно в стаята, следван по петите от сержант Кадуолдър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— След него! Бързо! — извика инспекторът на Кадуолдър, когато се втурнаха в стаята. Сержантът спринтира към терасата през френския прозорец, докато Старкуедър долетя откъм преддверието. Той беше последван от Лора, която се затича към френския прозорец и погледна навън. След тях се появи Ейнджъл. И той притича до френския прозорец. Мисис Уоруик застана права на прага.

Инспектор Томас се обърна към мис Бенет:

— Хайде, хайде, скъпа госпожо! — зауспокоява я той. — Не се вълнувайте толкова. Справихте се много добре.

Мис Бенет отвърна с пресекващ глас:

— Знаех през цялото време — каза тя на инспектора. — Аз, видите ли, знам най-добре от всички на какво е способен Жан. Съзнавах, че Ричард прекалено много го дразнеше и се досещах... знаех, че Жан започва да става опасен.

— Жан! — извика Лора, въздъхна печално и прошепна: — О, не! О, не! Не Жан! — После се отпусна на стола зад бюрото. — Не мога да повярвам — изохка тя.

Мисис Уоруик изглежда ядно мис Бенет:

— Как можа, Бени? — обвинително изрече тя — Как можа? Мислех, че поне ти ще бъдеш лоялна.

Мис Бенет отговори предизвикателно:

— Има моменти — каза тя на старата дама, — когато истината е по-важна от лоялността. Вие не разбрахте... никой от вас не разбра, че Жан започва да става опасен. Той е мило момче... приятно момче, но... — Тя не можа да продължи нататък, сломена от скръб.

Мисис Уоруик тъжно се запъти към креслото и седна, вперила поглед в празното пространство.

Инспекторът тихо довърши мисълта на мис Бенет:

— Но такива като него, когато навършат определена възраст, стават опасни, защото вече не разбират какво правят — отбеляза той. — Липсва мъжка ръка, липсва контрол. — Той отиде при мисис

Уоруик. — Не бива да скърбите, мадам. Мога да се нагърбя с обещанието, че с него ще се отнасят с разбиране и човечност. Смятам, че случаят ще приключи много бързо, защото той не е отговорен за постъпките си. Ще бъде изпратен там, където за него ще се грижат добре. Знаете ли, скоро и без друго щеше да се стигне дотам.

Той се обърна и закри из стаята, като междуременно затвори вратата към преддверието, когато мина покрай нея.

— Да, да, зная, че сте прав — призна мисис Уоруик. Тя се обърна към мис Бенет и рече: — Съжалявам, Бени. Ти каза, че никой друг, освен теб не разбирал, че той става опасен. Това не е вярно. Аз знаех, но не намерих сили да предприема каквото и да било.

— Все някой трябваше да направи нещо! — отговори твърдо Бени.

Всички замълчаха, но докато чакаха сержант Кадуолдър да се върне със задържания Жан, напрежението в стаята започна да расте.

Навън отново започваше да се спуска мъгла. Отстрани до пътя, на няколкостотин метра от къщата, до една висока стена, сержантът беше приклешил Жан в един ъгъл. Жан размахваше пистолета си и крещеше:

— Не се приближавай! Никой никъде няма да ме затваря! Ще те застрелям! Говоря сериозно! Не ме е страх от никого!

Сержантът спря на около пет-шест метра от него.

— Хайде, момко! — почна да го придумва той. — Никой няма да ти стори зло, но с пистолет шега не бива. Просто ми го дай и ела с мен в къщата. Можеш да си поговориш с твоите хора и те ще ти помогнат.

Той направи няколко крачки към Жан, но се спря, когато момчето изкрещя истерично:

— Не се шегувам! Ще те застрелям! Хич не ми дреме за някакъв полицаи! Не ме е страх от теб!

— Разбира се, че не — отговори полицаят. Няма защо да се боиш от мен. Аз няма да ти сторя нищо лошо. Но се върни с мен в къщата. Хайде!

Той пристъпи отново напред, но изведнъж пистолетът подскочи и изблъва два последователни изстрела. Първият куршум не уцели Кадуолдър, но вторият го улучи в лявата ръка. Той извика от болка, но скочи към Жан, събори го на земята и се опита да му отнеме

пистолета. Докато се боричкаха, пистолетът изведнъж гръмна отново. Жан изохка и се отпусна.

Ужасен, сержантът коленичи до него, гледайки го невярващо.

— Не, о, не! — прошепна той. — Бедното глупаче! Не, не бива да умираш! О, Господи, моля те...

Той провери пулса на Жан и после бавно поклати глава. Изправи се на крака, направи несигурно една-две крачки и едва тогава забеляза, че ръката му силно кърви. Увивайки я с носната си кърпа, той я вдигна във въздуха и се затича към къщата, като стенеше от болка.

Докато стигне до френския прозорец, вече залиташе.

— Сър! — извика той, когато инспекторът и останалите се втурнаха на терасата.

— Какво се е случило, по дяволите? — попита инспекторът.

Сержантът едва си поемаше дъх, когато отговори:

— Трябва да ви кажа нещо ужасно.

Старкуедър му помогна да влезе вътре, а той залитна към табуретката и се свлече върху нея.

Инспекторът бързо отиде при него.

— Ръката ти! — извика той.

— Аз ще се погрижа — промърмори Старкуедър.

Той хвана ръката на Кадуолдър и свали подгизналата вече от кръв носна кърпа, после бръкна от един джоб своята собствена и се зае да го превързва.

— Навън падна мъгла — започна да разказва Кадуолдър. — Почти нищо не се виждаше. Той стреля по мен. Ей там, нагоре по пътя, на границата с гората.

С ужасено лице Лора се изправи и отиде до стъклените врати.

— Стреля по мен на два пъти — казваше в този момент сержантът — и втория път ме улучи.

Мис Бенет внезапно стана и закри уста с ръка.

— Опитах се да му взема пистолета — продължи сержантът, — но, нали разбирате, раната ми пречеше...

— Да, и какво стана? — подкани го инспекторът.

— Пръстът му беше на спуська — изохка сержантът — и пистолетът гръмна. Простреля се в сърцето. Мъртъв е.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Всички замълчаха, потресени от изявлението на сержант Кадуолдър. Лора вдигна ръка към устата си, за да сподави един вик, после бавно отиде до бюрото и седна на стола, втренчила поглед в пода. Мисис Уоруик сведе глава и се облегна на бастуна си. Объркан, Старкуедър закрачи из стаята.

— Сигурен ли си, че е мъртъв? — попита инспекторът.

— Напълно — отговори сержантът. — Бедният младеж! Крещеше предизвикателно към мен и после изпразни пистолета си, сякаш му беше приятно.

Инспекторът отиде до стъклената врата.

— Къде е той сега?

— Ще дойда с вас и ще ви покажа — отвърна сержантът, като се изправи усилие.

— Не, ти по-добре остани тук.

— Вече съм добре — настоя сержантът. — Ще издържа, докато се върнем в участъка. — Излезе на терасата, като леко залиташе. Погледна към останалите и на лицето му се изписа дълбока скръб, когато произнесе оперено: — „Навярно човек не би се боял едва когато е мъртъв“. Поуп. Александър Поуп.

Той поклати глава и бавно се отдалечи.

Инспекторът се обърна към мисис Уоруик и другите.

— Просто не мога да ви кажа колко съжалявам, но може би е добре, че стана така — рече той и последва сержанта в градината.

Мисис Уоруик го наблюдаваше, докато се отдалечаваше.

— Добре, че стана така значи! — каза тя със смесица от гняв и отчаяние.

— Да, да — въздъхна мис Бенет. — Наистина е по-добре. Сега вече е на свобода, бедното момче. — Тя отиде да помогне на мисис Уоруик да стане. — Елате, скъпа, елате, всичко това ви дойде твърде много.

Старата дама я погледна неவிждащо.

— Аз... аз ще отида да си полегна — промърмори тя, докато мис Бенет я подкрепяше към вратата. Старкуедър отиде да я отвори и после извади от джоба си един плик, който подаде на мисис Уоруик.

— Мисля, че е най-добре да си го вземете — предложи той.

Тя се обърна на прага и взе плика.

— Да — отвърна тя. — Да, сега вече няма нужда от това.

Старкуедър точно се нареди да затвори вратата, когато видя, че Ейнджъл отива при Лора, която продължаваше все така да седи на бюрото. Тя не се обърна, когато той се приближи.

— Мога ли да кажа, мадам — обърна се към нея Ейнджъл, — колко съжалявам. Ако има нещо, което мога да сторя, трябва само да...

Без да вдига поглед към него, Лора го прекъсна:

— Няма да имаме повече нужда от теб, Ейнджъл — каза тя студено. — Ще получиш чек за изработеното и бих искала още днес да напуснеш дома.

— Да, мадам. Благодаря ви, мадам — отвърна Ейнджъл с привидно равнодушие, после се обърна и излезе. Старкуедър затвори вратата след него.

В стаята вече беше почти тъмно, а последните слънчеви лъчи хвърляха сенки по стените. Старкуедър погледна Лора.

— Няма да го съдите за изнудване, така ли? — попита той.

— Не — отвърна Лора безучастно.

— Жалко. — Той отиде при нея. — Е, предполагам, че е най-добре вече да си вървя. Ще ти кажа сбогом. — И млъкна. Лора все така не вдигаше поглед към него. — Не се разстройвай прекалено! — добави той.

— Аз вече съм разстроена — отвърна тя развълнувано.

— Защото обичаше момчето? — попита Старкуедър.

Тя се извърна към него.

— Да. А и защото сбърках. Знаеш ли, Ричард беше прав. Бедният Жан трябваше да бъде изпратен някъде. Щеше да е затворен и нямаше да навреди на никого. Аз бях тази, която не искаше. Затова, всъщност, аз съм виновна за смъртта на Ричард.

— Стига, Лора, да не драматизираме нещата! — сопна се Старкуедър. Той отиде при нея. — Ричард беше убит, защото сам си го е търсел. Можел е да прояви елементарна любезност към момчето,

нали? Не се терзай. Сега трябва да гледаш своето щастие. „И най-после те заживели щастливо“, както се казва в приказките.

— Щастлива? С Джулиън? — попита Лора с горчивина. — Съмнявам се! — намръщи се тя. — Знаеш ли, вече не е същото.

— Искаш да кажеш между Фарър и теб? — попита той.

— Да. Разбираш ли, когато реших, че Джулиън е убил Ричард, за мен нещата не се промениха. Обичах го, както и преди. — Лора млъкна, след това продължи: — Дори исках да кажа, че аз съм убила Ричард.

— Зная рече Старкуедър. — Страшно глупаво от твоя страна. Жените много обичат да се правят на мъченици!

— Но когато Джулиън реши, че аз съм го убила — продължи пламенно Лора, — той се промени. Промени се напълно към мен. О, искаше му се да постъпи благородно и да не ме обвинява. Но само толкова. — Тя обезсърчено подпря брадичката си с ръка. — Вече не изпитваше същите чувства.

Старкуедър поклати глава.

— Слушай, Лора — извика той. — Мъжете и жените реагират по различен начин. Всичко се свежда до следното — мъжете всъщност са по-уязвимият пол. Жените са по-твърди. Мъжете по-трудно могат да понесат едно убийство, докато при жените очевидно не е така. Истината е, че ако мъж убие заради някоя жена, това ще го издигне в нейните очи. При мъжете е различно.

Тя го погледна.

— Но при теб не стана така — отбеляза тя. — Когато реши, че аз съм убила Ричард, ти ми помогна.

— Това е друго — бързо отговори Старкуедър. Той изглеждаше леко стреснат. — Трябваше да ти помогна.

— Защо трябваше да ми помагаш? — попита Лора.

Старкуедър не отговори направо. После, след като помълча малко, тихо каза:

— Аз и сега искам да ти помогна.

— Не разбираш ли — започна Лора и се извърна настрана, — ние се върнахме там, откъдето започнахме. В известен смисъл аз съм тази, която уби Ричард, защото... защото бях толкова твърдоглава по отношение на Жан.

Старкуедър дръпна табуретката към себе си и седна до Лора.

— Това те мъчи всъщност, нали? — запита той. — Истината, че Жан е убиецът на Ричард. Но, знаеш ли, не е нужно това да е истината. Няма нужда да мислиш така, освен ако сама не искаш.

Лора напрегнато го изгледа.

— Как може да говориш така? — попита тя. — Аз чух... всички чухме... че той си призна... дори се похвали.

— О, да — потвърди Старкуедър. — Да, зная това. Но какво знаеш ти за силата на внушението? Вашата мис Бенет много умело подмами Жан и добре го обработи. А момчето, естествено, лесно се поддаваше на внушение. Както на повечето младежи, така и на него му харесваше да си мисли, че му стиска да... да извърши убийство, ако щеш. Вашата Бени му подаде въдицата и той я захапа. Застрелял Ричард, издълбал резката и ето ти герой! — Той направи пауза. — Но ти не знаеш... никой от нас всъщност не знае дали това, което той каза, е истина.

— Но той стреля по сержанта, за Бога! — възрази Лора.

— Е, добре, той беше потенциален убиец, така е — призна Старкуедър. — Много е вероятно той да е застрелял Ричард. Но не можеш да си сигурна в това. Може да е... — той се поколеба. — Може да е бил някой друг.

Лора го погледна невярващо.

— Но кой? — попита тя с недоумение.

Старкуедър се замисли за миг и после предположи:

— Навярно мис Бенет. В края на краищата, тя обича всички ви твърде много и може да е решила, че така ще е най-добре. Или пък мисис Уоруик — по същата причина. Или дори твоят приятел Джулиън. А после се преструва, че се съмнява в теб! Хитър ход, който те завари напълно неподготвена.

Лора се обърна.

— Не вярваш в това, което казваш — обвиня го тя. — Само се опитваш да ме утешиш.

Старкуедър съвсем загуби търпение.

— Скъпо момиче — възрази той, — всеки може да е застрелял Ричард. Дори Макгрегър.

— Макгрегър ли? — попита тя и впи поглед в него. — Но Макгрегър е мъртъв.

— Разбира се, че е мъртъв — отговори Старкуедър. — Така и трябва да бъде. — Той стана и се премести на канапето. — Слушай — продължи после, — мога да ти представя много убедително друг вариант, според който убиецът е Макгрегър. Да кажем, че е решил да убие Ричард, за да отмъсти за злополуката, при която е загинало неговото момченце. — Старкуедър седна на една от страничните облегалки на канапето. — Какво прави той? Ами първото нещо е да се отърве от собствената си личност. Няма да е трудно да организира всичко така, че от някоя отдалечена част на Аляска да свидетелстват, че е мъртъв. Ще струва малко пари и нечии лъжливи показания, разбира се, но това може да се уреди. После променя името си и си създава нова самоличност в някоя друга страна, захващайки се със съвсем друга работа.

Лора го изгледа втренчено за момент, после стана от бюрото и отиде да седне на креслото. Тя затвори очи, пое дълбоко дъх, после отвори очите си и отново го погледна.

Старкуедър продължи със своите разсъждения:

— Той следи отблизо какво става тук и когато узнава, че сте напуснали Норфък и сте се заселили в този край, подготвя своя план. Обръсва брадата си, боядисва косата си и, разбира се, прави всички останали промени. Сетне, в една мъглива нощ, идва тук. Сега нека допуснем, че се е случило така. — Той стана и отиде до френския прозорец. — Да речем, че Макгрегър се обръща към Ричард: „Аз имам пистолет, ти — също. Броя до три и стреляме едновременно. Дойдох да те накарам да платиш за смъртта на сина ми.“

Лора ужасена го изгледа.

— Знаеш ли — продължи Старкуедър, — не мисля, че съпругът ти е бил толкова честен играч, за какъвто сте го мислели. Имах едно наум, че може да стреля, преди да кажа „три“. Казвате, че бил дяволски добър стрелец, но този път не уцели и куршумът отиде някъде там. — Той излезе на терасата и махна неопределено с ръка. — В градината, където има и много други куршуми. Но Макгрегър не пропуска. Той стреля и убива. — Старкуедър се върна в стаята. — Той оставя своя пистолет до трупа и взема този на Ричард, излиза през френския прозорец, но скоро се връща отново.

— Връща се? — попита Лора. — Защо се връща?

Старкуедър я гледа известно време, преди да отговори. После, след като си пое дълбоко дъх, попита:

— Не можеш ли да се сетиш защо?

Лора го погледна с недоумение и поклати глава.

— Не, нямам представа — отговори тя. Той продължи да я наблюдава, без да сваля поглед от нея. След това заговори бавно и с усилие:

— Ами — започна той, — да допуснем, че Макгрегър е претърпял някаква злополука с автомобила си и не е могъл да избяга. Какво друго може да стори? Само едно — да се върне в къщата и да се престори, че открива трупа!

— Говориш така — възкликна Лора, — сякаш знаеш съвсем точно как е било.

Старкуедър не можеше повече да се сдържа:

— Разбира се, че знам — избухна пламенно той. — Не разбираш ли? Аз съм Макгрегър!

После се облегна на френския прозорец, като разтърси отчаяно глава.

Лора се изправи с невярващ поглед в очите. Тя пристъпи към него и протегна ръка, все още не успявайки напълно да схване значението на казаното.

— Ти... — прошепна тя. — Ти...

Старкуедър бавно се приближи до нея.

— Никога не съм искал нещата да се развият по този начин — каза той, а гласът му беше станал дрезгав от възмущение. — Искам да кажа... да попадна на теб и да разбера, че не си ми безразлична и че... О, Господи, всичко е загубено. Всичко е загубено!

Докато тя го гледеше като замаяна, Старкуедър взе ръката ѝ в своята и целуна дланта ѝ.

— Сбогом, Лора! — каза той с пресипнал глас, после бързо излезе през стъклените прозорци и се изгуби в мъглата.

Лора изтича след него на терасата и извика:

— Чакай... чакай! Върни се!

Мъглата продължаваше да се сгъстява и сирената откъм Бристол започна отново да издава своя протяжен вой.

— Върни се, Майкъл, върни се! — извика Лора, но отговор не последва. — Върни се, Майкъл! — повика го отново. — Моля те,

върни се! Аз също не съм безразлична към теб.

Тя напрегнато се ослуша, но чу само, че някаква кола припали и потегли. Сирената за мъгла продължи да вие, а Лора се подпря на стъклото и избухна в неудържимо ридание.

Издание:

Агата Кристи. Неочакваният гост

ИК „Селекта“, София, 1999

Адаптация: Чарлз Озбърн

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.